

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ACININ OMUZLANIŞI

Kadını bir gürültüye sapladılar.
Evler tıkırtıydı, tıkırtıydı, tıkırtı
kahkahamın düşürdüğü çiçekleri bulamadılar
fırtınalı bir geceydi çünkü bulamadılar
bombalar, bö sesleri, savaş alaborası...
Yaşamak bir tıkırtıydı aldırmadılar.

Çocukların düşlerinde bir Markut
bir kurbağa zıplıyor yaşamamızdan
her gün zıplıyor, her gün eksiliyor, her gün
Markuuuut! Torbanı sarkıt.
Her doğal güzelliğin bir ucunda aptallık
öbür ucunda o kambersiz geçen düğün.

Kadın. Kadını bir dilime katık ettiler
Markuuuut! Torbanı sarkıt.
Siz büyüyün kan kuşları siz büyüyün
güzün gelişi bir öğürtüdür korkmayın
korkmayın ölüm bir başka ağızdır yarasaların.
Aşınmış eşikler, aşınmış yaygaralar
aslan gibi kocası var mıydı bu kadının?
Gömleğimi zorlayan kuş sesleri.

AKDENİZİN UFKA DOĞRU MORA ÇALAN MAVİSİ

Yaz günleri beni hatırlamıyor.
Salgılı bir hayvanla bitişiyorum yaz yaklaşınca
yayıyorum ortasına sevgili tüylerimin
geniş uykulardayım, muazzam uykularda
yılların zulmünden haberim yok
ne de süzgün taşralı kızlar korosundan
geçiyor hazza yatkın dudaklarıyla gece
canımın ilmekleri arasından.

Beni artık kimseler arayıp da bulmasın
beyaz harmanilerin göklere açık sofrasında
yıkıttığım saltanatın dizinde inlediğim
aşkın en tabanında yattığım anlaşılmasın
çünkü ben çok gizli bir yanlıştım
dehşetengiz yeteneğini ölçmek için
yepyeni bir hata için iniyorum Akdeniz'e
Meryemoğlu sanıp ben zavallı ademi
çarmıha çaktılar orda çok zaman önce.
Çok zaman önceydi ki otobüsler
mermer sütunlu şehirlerden sahil çardaklarına
nice yılgın havarilerle gidip geldi.
Hepimiz, yani taflan çiğnemekle güzelleşen çocuklar
havariler karşısında harami
gövdesindeki hayvan kabarcıca mecalısız
kutlu bir tan çıkarmayı denedik
kayser makinasından
anneler
sevecen gözyaşlarıyla korurdular bizi.

Bizi sen ey beyhude ve baygın duyguların yırtıcısı
sen ey loş çalgıları uykulardan çıkarıp
bahçelerin hayatına yerleştiren esrar
bizi bırakmıştın
acı güller salınırdı kanımın raddelerinde
ve ben güneş altında bize kendini öptüren neyse
gece onun kimlerle buluştuğunu araştırdım
o zaman yalın yürek kaldım şiddetin çölünde
aldanışların çölünde korkudan

denize dilimi soktum ayaklarımdan önce.
Bu kadar, bu kadardı Akdeniz
aslı yokmuş dinlediklerimin
eski moda güneş sanrılarından
bir şair cesedinden hiç farkı yok denizin.

Yok ve yaz günleri beni hatırlamıyor
boğulmuş hüznü gösteriyor bana memelerinden
geçiyorum bir yakıcı maviden derinleştirilmiş mora
geçiyorum ayaklarım altında kumları hıçkırtarak
Kara yaz! Karanlık yaz! Kararan vücutlardan
rıhtıma varmayan ceset elbette hatırlanmaz.

AKLA KARŞI TEZLER

1.

Gecenin üçüdür en uygun zaman, bahse girerim
düşünün: sabah çok yakın
oysa ısıltı yok ortalıkta
nerdeyse gece bitmiş
ama sürmekte karanlık

henüz uyanmış bazıları
henüz uyumamış bazıları
bazıları uyanmış uykusuna doymadan
bazıları uykusuna varmadan doymuş
görüyorsunuz ilm-i hilâf ü cedel düzeniyle hayat
nasıl da sürüklüyor kendini
ve ben bunu kanıtlayabiliyorum
şu şair halimle
böylece size ey saygıdeğer erbab-ı cumhuriyet
akıllı ve yetenekli olduğumu
kanıtlamış oluyorum
sizler de
bu derin bilgeliği kavrayarak
kendi değerinizi ortaya koymuş oluyorsunuz.

2.

Ütüsüz bir pantolon kadar tedbirliyim
tarihi bir gerçek kadar sıkılgan
bilmem ki Teselya'daki Termofil
bir yiğitlik anısı
bir hayınlık anıtı mı olsa
yine bilmem kuantum kuramını
öğrenen insan haklı mıdır
kendini ardıçkuşu sanmakta-
ben
yirminci yüzyılın sonlarında
en uzak uyanışlar ikliminde yaşadım
bir imparatorluk genişliğindeki gençliğim sırasında
kadınlardan daha çok birinci şubeye vardım.

3.

En mutlu insanlar belki de

baça temizleyicileridir
öyle dar, öyle karanlık bir yerdedirler ki
yüreklerini geniş, dayanıklı
aydınlık tutmak zorundadırlar
buna yükümlü sayarlar kendilerini.
Baça temizleyicileri başkalarını sevmekle kalmaz
başkalarınca sevilirler aynı zamanda
çünkü herkesi düşünmeyecek kadar mutlu
herkes tarafından düşünölmeyecek kadar mutludurlar.

4.
Köylüleri niçin öldürmeliyiz?
Bu sorunun karşılığını bulamıyorum
içinden çıkılmaz bir olay, ama önemsiz
köylüleri öldürmesek te olur
hatta onların kalın suratlarını
görmezlikten gelebiliriz
yapılacak çok şey var daha
sözelimi ben, kendim
hiç hayıt ağacı görmemişim
görmeden ölüüm diye korkum da yok
değil mi ki ben albatrosu Baudelaire'den
Yves Bonnefoy'dan semenderi öğrendim
bir gün bakarsınız
şu güzelim bilgiç beynimi kırıp
teneşir tahtası olarak kullanabilirim.

AMENTÜ

İnsan

eşref-i mahlûkattır, derdi babam
bu sözün sözler içinde bir yeri vardı

ama bir eylül günü bilek damarlarımı kestiğim zaman
bu söz asıl anlamını kavradı
geçti çıvgınların, çıbanların, reklâmların arasından
geçti tarih denilen tamahkâr tüccarı
kararmış rakamların yarıklarından sızarak
bu söz yüreğime kadar alçaldı
damar kesildi, kandır akacak
ama kan kesilince damardan sıcak
sımsıcak kelimeler boşandı
aşk için kanıma ve göğsüme
ölüm için yüreğime sürdüğüm ecza uçu birden
aşk ve ölüm bana yeniden
su ve ateş ve toprak
yeniden yorumlandı.

Dilce susup
bedence konuşulan bir çağda
biliyorum kolay anlaşılmayacak
kanatları kara fücür çiçekleri açmış olan dünyanın
yanık yağda boğulan yapıların arasında
delirmek hakkını elde bulundurmak
rahma çağdaş terimlerle yanaşmak için
bana deha değil
belgeler gerekli
kanıtlar, ifadeler, resmî mühür ve imza
gençken
peşpeşe kaç gece yıllarca
acıyan, yumuşak yerlerime yaslanıp uçardım
bilmezdim neden bazı saatler
alaturka vakitlere ayarlı
neden karpuz sergilerinde lüküs yanar
yazgı desem
kötü bir şey dokunmuş olurdu sanki dudaklarıma
Tokat
aklıma bile gelmezdi

babam onbeşli olmasa.

Meyan kökü kazarmış babam kırlarda
ben o yaşta koltuğumda kitaplar
işaret parmağımda zincir, cebimde sedef çakı
cebimde kırlangıçlar, çılgınlık sayfaları
kafamda yasak düşünceler, Gide meselâ.

Kar yağarken kirlenen bir şeydi benim yüzüm
her sevinç nöbetinde kusmak sunuldu bana
gecenin anlamı tıkansın diye ısıklık çalar
resimli bir kitaptan çalardım hayatımı
oysa her gün
merkep kiralayıp ta kazılan kökleri
Forbes firmasına satan
babamdı.

Budur
İşte bir daha korkmamak için korkmaz görünen korku
işte şehirleri bayındır gösteren yalan
işte mevsimlerin değiştiği yerde buharlaşan
kelepçeler, sürgünler, gençlik acılarıyla
güçbelâ kurduğum cümle işte bu;
ten kaygusu yüklü ağır bir haç taşımaktan
tenimin olanca ağırlığı yok oldu.

Solgun evler, ölü bir dağ, iyice solmuş dudak
bile bir bir çınlayan
ihtilâl haberidir
ve gecenin gümüş ipliklerden işlenmiş oluşu
nisan ayları gelince vücudu hafifletir
şahlanan grevler içinde kahkahalarım küstah
bakışlarım beyaz bulutlara karşı obur
marşlara ayarlanmak hevesindeki sesim
gider şehre ve şaraba yaltaklanarak
biraz ağlayabilmek için
fotoğraflar çektirir
babam
seferberlikte mekkâredir.

İnsanın
gölgesiyle tanımladığı bir çağda
marşlara düşer belki birkaç şey açıklamak

belki ruhların gölgesi
düşer de marşlara
mümkün olur babamı
varlık sancısıyla çağırmak:

Ezan sesi duyulmuyor
Haç dikilmiş minbere
Kâfir Yunan bayrak asmış
Camilere, her yere

Öyle ise gel kardeşim
Hep verelim elele
Patlatalım bombaları
Çanlar sussun her yerde

Çanlar sustu ve fakat
binlerce yılın yabancı bir ses
değdi minarelere:
Tanrı uludur Tanrı uludur
polistir babam
Cumhuriyetin bir kuludur

bense
anlamış değilim böyle maceralardan
ne Godiva geçer yoldan, ne bir kimse kör olur
yalnız
coşkunluğu karşısında içlendiğim şadırvan
nüfus cüzdanımda tuhaf
ekmek damgası durur
benim işim bulutlar arşınlamak gün boyu
etin ıslak tadına doğru
yavaş yavaş uyanmak
çocuk kemiklerinden yelkenler yapıp
hırsız cenazelerine bine bine
temiz döşeklerin ürpertisinden çeşme
kokak dualarından cibinlikler kurarak
dokunduğum banknotlardan tiksinemeyi itiraz
nakışsız yaşamakları
silâhlanmak sanarak
çıkardım
boğaza tıkanan lokmanın hartasını
çıkınımda güneşler halka dağıtmak için
halkı suvarmak için saçlarımda bin ırmak

İhtırdım caddeleri
meğer ki mezarlarmış
hazırmış zaten duvar sıkılmış bir yumruğa
fly Pan-Am
drink Coca-Cola.

Tutun ve yüzleştirin hayatları
biri kör batakların çırpınışında kutsal
biri serkeş ama oldukça da haklı.
Ölümler
ölümlere ulanmakta ustadır
hayatsa bir başka hayata karşı.
Orada
aşk ve çocuk
birbirine katışmaz
nasıl katışmıyorsa başaklara ağustos sıcağı
kendi tehlikesi peşinden gider insan
putların dahi damarından aktığı güne kadar
sürdürür yorucu kovalamacayı.

Hanidir görklü dünya dünyalar içre doğan?
Nerde, hangi yöremizde zihnın
tunç surlardan berkitilmiş ülkesi
ağzı bayat suyla çalkalanmış çocuğa rahîm olan
parti broşürleri yoksa kafiyeleler mi?
Hangi cisimdir açıkça bilmek isterim
takvim yapraklarının arasını dolduran
nedir o katı şey
ki gücü
gönlün dağdağasını durultacak?

Hayat
dört şeyle kaimdir, derdi babam
su ve ateş ve toprak.
Ve rüzgâr.
Ona kendimi sonradan ben ekledim
pişirilmiş çamurun zifirî kokusunu
ham yüreğin pütürlerini geçtim
gövdemi âlemlere zerke ederek
varoldum kayrasıyla Varedenin
eşref-i mahlûkat
nedir bildim.

Anahtarlar

YANG HUAN

Bir dizi anahtarlarım var.
Beceriksizleri gülünç cücelerdir onların.
Ve ince bellileri tiğınçeler.

Ben hüznölü, ben üzgünsem
Kavgaları gürültölü, sesleri
Gür olur zincir şakırtısından bile,
Ama ne zaman sessizim, barış doluyum,
Bu mutlu durumu bölüşürler benimle
Ve fısıldarlar o mutluluğu bir ağızdan
Bana kuzey Çin'deki güz günlerini
Ansıtırlar, hani, sürü çingıraklarının
O güzelim havayı soğuk bir süsle
Karıştırdığı günleri.

Çev: İsmet Özel

AYNI ADAM

Tozludur saçlarım, saçlarımdan
devrilmiş sarayların dumanları savrulur
yüzüm yanıktır
yüreğime bir karanfil sokuludur
ve partizanca darbelerin dünyaya ilen şavkı
benim göğsüme göğsüme vurup durur.

Ben dünyaya doğru yürümekle meşhurum
bahar da sürgülenir içimde katranlar da
hem koşarak yarattığım sevgiler vardır
hem körlenmiş sevgilerin acısıyla koştururum.
Beni sular
kocaman taşları parçalayarak hatırlıyor dağlarda
ve beni hatırlatıyor çeltik tarlalarında aynı sular
umutlu sakinlikleri
lohusalıklarıyla.

Ben dünyaya doğru yürümekle meşhurum
kökten dallara yürüyen sular gibi
yürürüm kömür ocaklarına, çapalanan tütüne
yürürüm hüzün ve ağırlar çarelenir
dağların esmer ve yaban telâşından kurtula diye
torna tezgâhlarında demir.
Yürürüm çünkü ölümdür yürünülmeyen
yürürüm yürüyüşümdür yeryüzünün halleri
kanla dolar pazuları tarladakinin
hızır gürültüsü içinde türkülenir bir öteki
gökleri göğsümden aşırarak yürürüm
yağlı kasketimin kıyısında nar çiçekleri.

Aynı adam Ekim günlerinden beri gümbür gümbür gelirim
teneke damların üstüne safi sinirden doğan güneş
portakallar fırlatarak parlıyor benim adımlarımla
anladım neden yorgunluk
gülümserlik getiriyor insana
hayatın bana başat
bana avrat oluşunu öğrendim
işçiler bunu kurşunlanarak öğrendi
on beşinde bir arkadaş
inancını savunurken yargıca
anladı bulana durula akmakta olan şeyi.

Yürüyorum
azarlanıyorum fışkıran başaklarla
iki bomba gibi taşıyorum koltuğumdaki bir çift somunu
hurdahaş bir sancıyla geçiyorum badem çiçekleri altından
gözlerim nemli değil
gözlerim namlu.

BAKIR TENLİ YAPRAKLAR

Bak, ölüm gözü kıskanıyor
şimdi ıssızdır onun sevimli kedisi
ve herkes onun el değmedik yerleri olduğunu sanıyor
uzuyor defterine uğrayan kan lekesi

senin kuşların olurdu mevsimi yolculuklara çağıran
içli taşra kızların, gizemli eviçleri
kapıların olurdu korkudan çok denizlere açılan
o denize açılan ellerin nerde şimdi

yine bir güz büyümekte kanında gölgelerin
o üzünç orduları tarlalar çiğnemekte
bak, ölüm gözü kıskanıyor
mevsimi aşka çağıran kuşların nerde senin
güze el değdirmeyen ellerin nerde?

BAKMAKLAR

Donyağımdan yapılmış sabunların
ürkütüp sindirdiği gözlerim vardı -ağır-
ağır yani çoraplı ve sürgün doğmanın
taşınmaz kıldığı.
Ben şenlikçisiydim pıhtı kanın
keten helvacılardan, bileycilerden
ruga çizme giyilen çağlardan geçerdim
barutun ve susamanın güzelliğiyle
tek yatmanın akmayan yüzüyle geçerdim.
Oraya, göğsüme iliklediğim hayvanı ayartmadan
direnmenin mayasını ellemeye.
Gün dönerdi, benzi solardı kahkahamın
kapardım kapımı gevşeyen bir yanımla
ve her gece yatağımda bir engerek bulmanın
süreğen iğrentisiyle dolardım, sesim
öylece -Kusmuk Gibi- kalırdı ağzımda.

Çünkü her yerde bir göğün ufak kaldığı vardı
-akşama özgü göğsümü açardım
ey mutluserin penceresi doğanın-
her yerde köpeksi koklaşmaların sürüp gittiği vardı
uyurken bir kadına doyar gibi kanardı ayaklarım
kanardı ve bir irin seliyle boğulurdum her sabah.
Oysa babam bilirdi yaşadığını aptes alırdı çünkü
anlatacak şeyleri vardı, eğilip kalkmaları
dualar okuması, doğum sancılılarıyla bırakıp gitmesi anamı.
Ah, göğse uzatıyorum bir cumartesi
hayın bir çalgıyı kuşanıyorum göğün huysuz kuşlarıyla
GÖK! Bir kahkahaya geçirdikçe dişlerimi
bir tabut kalmıştır akşam olmaya
bir tabut beklenen bir aydınlıktır
beklenen bir ses gibi avlularda.
Anam kirliserin penceresinde doğanın
uykusu ayaklanır kanı birikir saçlarına
gözlerine uyuşuk bir hınç siner artık
ölü bir erkeği almıştır yatağına
o soğuk ölüyü, o kurutulmuş anıyı
birdenbire benim ağzıma takılır her şey
giderim akşama özgü göğsümü açmaya.

Ben nereye adımı yazsam
nereyi göstersem parmaklarımla
orası şapkalar yüklü bir vagondur,
nerede daralmış görsem bir adamı
akşamın güzelim buğusunda eli-ayağı tutulmuş
bir çiçeğe uzanırken utandığını görsem
işte iğrentim yaylıyor derim, işte sırtlanlar soluyor ellerimde
kuşlar çoktan kapamışlar tarlalarını.
O zaman bir uzunç aralığında -herkes gibi- başlar korkum.
Ey irin mutluluğu!
Ey durmayıp ağrıyan kemiği usumun!
Uğunursam beni hazdan delirten hayvanın ortasında
ben koşarken derelerde birikirse çocukluğum,
piçliğim birikirse sesimin o hıncahınç boşluğunda
coşkunun en sağlam atıyla geliyorum
sövgüm büyüyor, ağartıyor günümü.
TAN! Ölü bir kediyle saçlarımı taramanın vaktidir
sarı bir bilincim ötesini ellemek istemenin
bir uzunç aralığındayız artık TAN!
savulun, çıplaklığım geliyor ardımdan.

BİR AĞRI YAKILDIKÇA SEVİLMELİ

Gecenin dürüstlüğünden herkes kuşkulandır
korkulur o kuş yüzlü iniltilerden
ve mor ağzını gecenin kumuna batıran ben
çağdaş serüvenler adına
bütün fotoğraflarını yakan
yakan ve bekleyen.

Çarpar yüzü bir çocuğun mezarlara
yine de ağartamaz tanımını gecenin.
Ezgisiz ama esnaf bakışlarıyla soyunan bir kadın
ayartılmaya uygun o çok baygın yerlerim
ağartamaz
çünkü çocuklar yağız bir öpüşle korunur
ben yakarım çağımın ellerini. Ben bekleyenim.
Gecenin kıyısında benden konuşulur.

Kara bir irin akıyor
öpünce o yıkılmış gülüşünden çocukların.
Kara bir salgıdır çünkü büyük
serüvenler ve çocukların soluk alışları da.
Ürker herkes üşümüş bir anahtar olagelmekten
bir çocuğun şehri çarpar yüzümün varoşlarına.

BİR DEVRİMCİNİN ARMONİKASI

Binlerce, binlerce çocuk
koşarak dokumuş benim kumaşımı
hançeremde bu şehrin
o geçimsiz mushafı
vardım dayandım parmaklığına o büyük hesapların.
Hazırım ey kalaycı çırakları ve güğümcüler
ey rakı sürülmüş yaralarım.
Ey rakı sürülmüş yaralarım gövdeleşin
kırçıl acılarım benim
gök de bir mendil takınsın boynuna
benim kağşayan umutlarım gövdeleşin
çünkü ben oraya gidiyorum: boğulmaya.

Nasıl birer suç çağrışımıyız dünyada
adamlar, kadınlar şehre indirdikleri bakraçları
ne kadar uydurma
ne kolay öpüşüyorlar yıllar süren intiharla.
Oysa
insan zemheriyi
ve kadının doğurma vaktini bilir
her gün kalkıp öpüşülebilir sabahın üniformasıyla
yeni şeyler, yeni şeyler yaratmak için tabi.
İşte potin bağıyor çocuk
bütün uykularında sürülmüş kurşunlar
tütün gibi bakıyor insanlara
ve ben sahici kılmak için öpüşlerimi
oraya gidiyorum: boğulmaya.

Ben ki gövdemi bütünüyle ne yapmalıyım
tahta bir bavul
gibi duruyorum insanın kıyısında
makina
çok acemi buluyor beni sanırım
seyrek bir ölü vurdular alnıma, ekşi
1300 tarihli şehbenderlere dair talimata
ve anamın kanserine alıştım
ve de bir simsar gibi asfalta ve otobüslere
bir vitrin gibi
bir bıçak, bir
setre.

Tutuşan bir bıçak.
İçerimde tozuyan bağırtılar vardır.
Ondan işte gidiyorum oraya: boğulmaya.

Oraya gidiyorum boğulmaya
BOĞULMAYA
bir partizanın armonikasında.
Artık mazgallardan fırlamak
büyük kamalar saplamak
böğrüne coşarlığın
büyük bir çatırdının ayaklarını ovmak
armonikamla.
Ey çatlaman tohumun hengâmesi!
İnsan, gülümsemeyi
ve ürün kaldırmasını bilir
çünkü derbeder bir okul çantasından
serin ve sevilir bir ırmağa girilir
ve benim o boğulduğum armonika
halklarla seğırtir; coşar
o, korkunç bir yekinmedir buralarda
Hanoy'da bir uçaksavar.

CELLÂDIMA GÜLÜMSERKEN ÇEKTİRDİĞİM SON RESMİN ARKASINDAKİ SATIRLAR

Ben İsmet Özel, şair, kırk yaşında.
Her şey ben yaşarken oldu, bunu bilsin insanlar
ben yaşarken koptu tufan
ben yaşarken yeni baştan yaratıldı kâinat
her şeyi gördüm içim rahat
gök yarıldı, çamura can verildi
linç edilmem için artık bütün deliller elde
kazandım nefretini fahişelerin
lânet ediyor bana bakireler de.

Sözlerim var köprüleri geçirmez
kimseyi ateşten korumaz kelimelerim
kılıcsızım, saygım kalmadı buğday saplarına
uçtum ama uçuşum
radarlarla izlendi
gayret ettim ve sövdüm
bu da geçti polis kayıtlarına.

Haytanın biriyim ben, bunu bilsin insanlar
ruhumun peşindedir zaptiyeler ve maliye
kara ruhlu der bana görevini aksatmayan kim varsa
laboratuarda çalışanlara sorarsanız
ruhum sahte
evi Nepal'de kalmış
Slovakyalı salyangozdur ruhum
sınıfları doğrudan geçip
gerçekleri gören gençlerin gözünde.
Acaba kim bilen doğrusunu? Hatta ben
kıyı bucak kaçırın ben ruhumu
sanki ne anlıyorum?

Ola ki
şeytana satacak kadar bile bende ondan yok.
Telâş içinde kendime bir devlet sırrı beğeniyorum
çünkü bu, ruhum olmasa da saklanacak bir şeydir
devlet sırrıyla birlikte insanın
sinematografik bir hayatı olabilir
o kibar çevrelerden gizli batakhanelere
yolculuklar, lokantalar, kır gezmeleri

ve sonunda estetik bir
idam belki...

Evet, evet ruhu olmak
bütün bunları sağlayamaz insana.
Doğruysa bu yargı
bu sonuç
bu çıkarsama
neden peki her şeyi bulandırıyor
ertelenen bir konferans
geç kalkan bir otobüs?
Milli şefin treni niçin beyaz?
Ruslar neden yürüyorlar Berlin'e?
Ne saçma! Ne budalaca!
Dört İncil'den Yuhanna'yı
tercih edişim niye?

Ben oysa
herkes gibi
herkesin ortasında
burada, bu istasyonda, bu siyah
paltolu casusun eşliğinde
en okunaklı çehremle bekliyorum
oyundan çıkmıyorum
korkuyorum sıram geçer
biletim yanar diye
önümde bir yığın açalya
bir sürü çarkıfelek
gergin çenekli cesetleriyle
önümde binlerce çiçek
korkuyorum sıra sende
sen de başla ve bitir diyecek.
Yo, hayır
yapamaz bunu, yapmasın bana dünya
söyleyin
aynada iskeletini
görmeye kadar varan kaç
kaç kişi var şunun şurasında?

Gelin
bir pazarlık yapalım sizinle ey insanlar!
Bana kötü
bana terkettiğiniz düşünceleri verin

o vazgeçtiğiniz günler, eski yanlışlarınız
ah, ne aptalmışım dediğiniz zamanlar
onları verin, yakınmalarınızı
artık gülmeye değer bulmadığınız şakalar
ben aştım onları dediğiniz ne varsa
bunda üzülecek ne var dediğiniz neyse onlar
boşa çıkmış çabalar, bozuk niyetleriniz
içinizde kırık dökük, yoksul, yabansı
verin bana
verin taammüden işlediğiniz suçları da.

Bedelinde biliyorum size çek
yazmam yakışık almaz
bunca kaybolmuş talan
parayla ölçülür mü ya?

Bakın ben, birçok tuhaf
marifetimin yanısıra
ilginç ödeme yolları bulabilen biriyim
üstüme yoktur ödeme hususunda
sözün gelişi
üyesi olduğunuz dernek toplantısında
bir söyleve ne dersiniz?
Bir söylev: Büyük İnsanlık İdeali hakkında!
Yahut adınıza bir çekiliş düzenleyebilirim
kazanana vertigolar, nostaljiler
karasevdalar çıkar.

Yapılsın adil pazarlık
yapılsın yapılacaksa
işte koydum işlemeyi düşündüğüm suçları
sizin geçmiş hatalarınız karşısına.
Ne yapsam
döl saçan her rüzgârın
vebası bende kalacak
varsın bende biriksin
durgun suyun sayhası
yumuşatmayı bilen ateş
öğüt sahibi toprak
nasıl olsa geri verecek
benim kılıcımı.

CHUANG TZU’NUN PEŞİNDEN

Meyva vermeyen bir ağaç kadar
faydasız olsun bu yazdıklarım.

Dallarını meyvasına tamâ edip
kimse taşa tutmasın.
Bu yazdıklarım çok budaklı, çok bükümlü
bir ağaç kadar faydasız olsun.
O zaman marangozlar
kesip biçmeye değer bulmaz böyle bir ağacı.
Dokusu gevşek, gözenekleri geniş, reçinesiz
bir ağaç gibi faydasız olsun bu yazdıklarım.
Odun olmaz bu ağaçtan desinler,
yakmasınlar.
Faydasız olsun, yine de
bir ağaç gibi olsun bu yazdıklarım:
Kökü toprakta;
başı gökyüzüne dönük.
Belki kimse bahçesine dikmez,
şehrin bulvarlarına da sokmazlar onu.
Ama
uzak, kıraç bir ıssızlıkta
bunalmış bir yolcu
dibinde oturacağı,
sırtını dayayacağı bir ağaç buldu diye
ferahlarsa
bu yeter.

Çev: İsmet Özel
Faydasız Yazılar

ÇAĞDAŞ BİR ÜRPERTİ

Anarak buruşuk memelerini bezgin günlerin
geçiyordum hüznün arkalarından
döşümde şehrin ahengini bozan ay resimleri
ve geceyi korkutarak durduran
tasarımlar.

Geçtim kara yağlar sürünerek
kara yağlar sürünerek büyüdüm
câni bir kadınla yattım ve beynim
kırık bir suyun yüzünde yorgun
yürüdüm.

Ki asfalt orada
bitiyordu
orada römorklar
kalay ve manganez ölüleri
şehrin derin iskeletini sarsıyordu.
Yırtık tüller halinde yağan yağmur
boğazımdaki havlayış karartısı
piyango gişeleri.
Ve asfalt orada
ve asfalt cinsel kavramlarla
halkların kalkışını anlatıyordu
onların çavlanını durdurmak için
suçlar, kocamış kuşlar bulundu
koynum bir yangın çıkartıp
siniyordu koynuma.

Kadınlar geçiyordu doğurgan - ve diri kızlar
turfanda yalnızlıklar almak için dünyadan
ve ben gövdeyi denkleştirmek için doğaya
dineldim
dineldim
dineldim
aşk; içerimdeki ergen ölüsünü uğraştırıyordu.

Demek ki benim
sivil, dayanılmaz bir yüreğim vardır
demek ki
başka bir kasabada koyup gitmek dudaklarımı
ürkekliği başka bir denize dökmek

kolaydır.
Bir kahkaha soğutur yüzlerini
uzakta silâh tutan sivillerin.
Çıgıllıklarının kuraklığı duyulur
taşraların kuşlu yastıklarında ağlayan
çarşaf bağlayan kızların.
Zedelenmiş ıtır kokuları duyulur
ve kana karışan kaynar vakti gecenin
ve polisin ve bezzazların vakti
ve tomurcuklanan bir yerimin
demek ki benim haylaz ve militan
bir yüreğim.

Böylece dingin bir kaşıntı gibi açılır dünya
benzi aldırıışsız ağaran dünya
hınçlar ve revolverler uçuşur
kabuklu yüreklerinde bazı adamların.
Dikkat, kan
bingıldıyor
yine senin sıranı atlamıyorum
koynun güneşe çarptığında yara
geniş bir yara yapışıyor sevdama.
Ve artık anlatmak için yeryüzünün tuğlalarını
seni anlatıyorum
abanmak geçiyor içimden gövdenin küllerine
sana çatlarcasına inanıyorum
çünkü kopartarak geliyorsun göğün zağarlarını
canevinde tortop umudu aydınlığın.

Yüzümü kınından çıkaran sensin
pencereyi getiren aklıma
sanki güzmuş
sevecenliğe sarınmak istiyormuş gibi
sanki canım
yüzüme sensin biriktiren kitaplara.
Çocuklar semada bir atlı alkışlıyor
bu yüzden seviyorum seni
bizimkiler bu yüzden yeniyor ötekileri
ve karnını kurşun işleyen karanlığı
Fidel Kastro'yu övüyor bana
bunun için.
Benliğim kurtlanmış bir çocuğu
sıkıştırıradursun beynimde

yengiyi yabancı söken
avucunun
avucunun böğürtlenlerine abanmak istiyor canım
böyle geçiyor içimden.

ÇATLIYACAK KADAR AŞKİ

Ay vurunca çatlatır göğsümdeki mahşeri
çünkü kavganın göbeğidir benim yerim

canlarım, kollarında Parti pazubentleri
dik başlar, erkek haykırışlarla
göndere, en yukarlara çekiyorlar
en yukarlara çatlıycak kadar aşkî yüreklerini

ÇÖZÜLMÜŞ BİR SIRRIN ÜZÜNTÜSÜ

Yaşamaktan öte özür bulamayınca aşka
sonuçları bir bir gözden geçiriyorum
pulluklarla devrilen toprağın ıslaklığındaki can
madenlerin buharından elde edilen büyü
bazı yasak kitapların verdiği dinç duygular
nelerse ki yaşamak sözünü asi kılan
nelerse ki lekesiz, umutlu ve budala.

Denedim. Soğuk sular dökünüp fırladım sokaklara
sorular sordum nice kara sıfatları üstüme alarak
ipte boynum, ağzım şehvet yalaklarında
çapraştım, and içip ayna kırdım
doğadan bir vahiy bekledimse boşuna
baktım akşam herkesin kabul ettiği bir akşamdı
hiçbir meşru yanı kalmamıştı hayatımın.

Sözlerimin anlamı beni ürkütüyor
böylesine hazırlıklı değilim daha.
Bilmek. Bu da ürkütüyor. Gene de biliyorum:
Kapanmaz yağmurun açtığı yaralar
çocuklarda.

DAVUN

Uç benim boynumun soytarısı
kirle her cemreyi bana doğru olan
unuttum güçbela soluyan perdeleri
dudaklarımı ısırdıkça kabaran akşam
unuttum onu da.
Zaten bir tanım değil midir
tavsayan düşüp kalkmalara
hüznün hacanası diye bildiğim akşam
bir tanım değil midir o kıyısız ellerimiz
fırça çekmeye doğru ölümün bacısına
parmak atmaya doğru şiir okuyarak
aşk –bir tanım değil midir-
kusturucu güzellikler ardından.

Her tanım bir ağı parçalıyor gibi çevremizde
azgın atlar boşandıkça sesimin avlusundan
uç benim boynumun soytarısı
dölle ovalı yüreğimi akarsuyunнан
göğsümde serinleyen akçıl kuşların
esirgeyen bağışlayan DİRENME'nin adıyla
indir koynumun yığısını mor bulutların ordan
indir, indir de
geceleyin dupduru bir iniltiyi
bağrımdaki sağırlıkla değiştirmeye doğru-
Fırlamayım, baktım tanımlanmaktan.

Leş yiyen akçıl kuşları severim çünkü
akçıl göçmen kuşları çünkü
çünkü özentisiz taşra yanakları
gibi çarşılarla ilişkin
firengili göklerin altında olmak gibi
yatırları severim
paskalya tatilini.
Her tanım zorlu kilitlerdir belki de
çaput yıldızları aşka dayalı duran
uç benim boynumun soytarısı
böğrümde avrupalı atları koşuşturan
aşkım, tanımım, yanaşmam.

D  MANGEAISON

Hayatsız kalmıştım. Birden D  rin
Chopin'ın yedi numaralı valsiyle
balkonda belirdi.

Cildi   r  yen İstanbul'un üstünden korkulu g  z
Sonbahar üstüne   kt  . S  s  nden öldü şehir
hüznünden oldu. Bir de o gün Şevki bey
biraz   kil kardeşim demesin mi Chopin'e
ravii meçhul
ama inanmak serbest
ben kimseye yetim oldu  ğumu
söylemedim üstelik
vesayet altında falan de  ğilim. sadece
hayatsız kalmıştım. Büyüyünce geçti.

DİBACE

Oradaydık hepimiz, müheyyâ bekliyorduk
salaştı mukadderat, bozulmuş bir nişandı
gebe rüzgâr, ihanete uğramış deniz, kerrat cetveli

dünyaya sokunmuştuk, dünya hamdı
külsüzdü ocak, tellâl çarşısız
ağzımız noksandı.
Rimbaud'nun haberi yoktu Menelik'ten
Nijinski delirmemişti
Mahler'in beş yaşındaki kızı ölmemişti daha
nehre Haşim annesiyle karanlık geceler
bazı çıkardı
zonklardı öpölmek için kavlamış dudaklarımız
bekliyorduk; alnımızın çatında
hepimizin bir çarpı.

Kopmamış birer çığlık diyesilerdi bize
verilmemiş birer söz
daha hiç çıkılmamış
birer iskeleydi bedenlerimiz
alnımız birer sayıltı
azâlarımız yerli yerine sağlam çakılmamıştı
bir çift göz, bir yumruk yürek arasında
darma dumandık
küşümle kapanırdı yüzümüz
çünkü kazınmıştı oraya yekten
başkalarına ait bir çarpı.

Yaşamak çarpısı derlerdi buna, yaşamak çarpıntısı.
Ne acelemiz vardı? Kime kavuşacaktık?
Yokuşu göze almak mı? Niçin?
Bir geçit
nereye açılmak için gerekli bize?
Susmak bilmiyordu tepemizde ses, saklı ve açık:
Tamamla çabuk! Çabuk bitir! Hadisene!
Sese bühtan etmedi aramızdan hiçbiri
değil mi ki hepimiz
işaretli ve yarım
dünyaya sarkık.

DİŞLERİMİZ ARASINDAKİ CESET

Biz şehir ahalisi, Kara Şemsiyeliler!
Kapçıklar! Evraklılar! Örtü Severler!
Çığlıklardan çadır yapma şanı bizdedir.
Bizimdir yerlere tükürülmeyen yerler

Nezaketten, haklılardan yanayızdır hepimiz
Sevinmemiz çapkıncadır, ağlatır bizi küpeşteler
Yaşamak deriz -Oh, dear- ne kadar tekdüze
Katliamlar ne kötü be birader

Güneş, neredeysek orada bulur bizi
Ya cünûp ve yalancı veya miskin ve ülser.
Falımız neyse çıksın diye açarız indeksleri
Sayılar bizi bulur, o ayıp işaretler

Saframızla kesemizi birleştiren anatomi bilgisi
Hadım tarih, kundakçı matematik, geri kafalı gramer
Evet bunlar gizlice örgütlenerek alnımıza
Verem Olmak Üretimi Düşürür ibaresini çizer

Biz şehir ahalisi, üstü çizilmiş kişiler
Kalırız orda senetler, ahizeler ve tren tarifesiyle
Kimbilir kimden umarız emr-i bi'l-ma'ruf
Kimbilir kimden umarız nehy-i ani'l-münker
Bize yalnız oğulları asılmış bir kadının
Memeleri ve boynu itimat telkin eder.

ESENLIK BİLDİRİSİ

Bir şehrin urgan satılan çarşıları kenevir
kandil geceleri bir şehrin buhur kokmuyorsa
yağmurdan sonra sokaklar ortadan kalkmıyorsa
o şehirden öcalmanın vakti gelmiş demektir.

Duygular paketlenmiş, tecime elverişli
gövdede gökyüzünü kışkırtan şiir sahtedir
gazeteler tutuklamış dünya kelimesini
o dünyadan, o şiirden öcalmalı demektir.

Ölüm gelir, ölüm duygusuna karşı saygısız
ve zekâ babacan tavrıyla tiksinti verir
söz yavan, kardeşlik şarkıları gayetle tıkız
öcalınmazsa çocuklar bile birden büyüyebilir

Yargı kesin: Acı duymak ruhun fiyakasıdır
kin, susturur insanı; adına çıdam denir
susulunca tutulan çetele simsiyahtır
o siyah öcalmakcasına gür ve bereketlidir.

Vandal yürek! Görün ki alkışlanasın
ez bütün çiçekleri kendine canavar dedir
haksızlık et, haksız olduğun anlaşılsın
yaşamak bir sanrı değilse öcalınmak gerektir

EVET, İSYAN

Demirden sağnaklar altında uyur sevdiğim
göğsünde hazin ayak izleri eski şubatların
onu yaralar kıpırdatıyor
ve o sertelmektedir yaralardan
kasıklarına boşalmaktadır nal sesleri
saçları bukleli bir çocuğu öperek uyandıran
içimize güneşler bırakan nal sesleri.

Keserle yontulmuş bir ağzı var sabahın
varınca bayrakları, marşları duyuyorum
başım çılgınca sarsılan dallarla uğraşıyor
durup dineliyorum bütün taframla
bütün taframla, bütün yumruklarım, bütün
hantal yüreklerin olduğu orda.
Kesik kolları var aşkın
döl ve inat barındıran.
Hırpanî bir okşayışla akşam
yanaşınca çocuklara
ben karakavruk yüzümün arkasında
kırbaçlayarak büyüttüğüm ağrıyı bırakıyorum
bana ne çerçilerden, çerilerden, kullardan
halksa kal'am onu kal'a kılan benim
boşanır damarlarıma yılların kahraman gürültüsü
çünkü kavganın göbeğidir benim yerim.

Ay vurunca çatlatır göğsümdeki mahşeri
çünkü kavganın göbeğidir benim yerim
canlarım, kollarında Parti pazubentleri
dik başlar, erkek haykırışlarla
göndere, en yukarlara çekiyorlar
en yukarlara çatlıycak kadar aşkî yüreklerini.
Yıllardır çocuk başları akıyor yamacımızdan
yıllardır balçıklı bir hayvan çeperlerimizde
kentlimiz cebinde cinayet fotoğraflarıyla sofraya oturuyor
köylü -biraz sessizlik- ne tuhaf bir kelime?
Asfalt yakıyor genzimi
asfalt adamlarını topluyor aramızdan
yıkılıp omuzdaşlarımla seslerine
yıkılıp bir boran içinde toplayarak çiçeklerimi.

Ben merd-i meydan

yani toprağın ve kanın gürzü
güllerin bin yıllık mezarı bendedir
yukardan bakarım efendilerin pusatlarına
insanların bütün sabahlarını merak ederim
gök hırpalanmaktadır merakımdan
ıtır kokan benim yumruklarımdır
benim kavgamdır o, aşk diye tanınan.

Alanlara çok bilenmiş yüreğim alanlara
vurulsun kösleri şu gâvur sevdamızın
vursun isyanın bacısı olan kanım karanlığa
Zülküf de vursun.
Yüzüne ay kırıkları çarpıp uyansın sevdiğim

GECECİL KUŞLARIN ÜRKMEDİĞİ AYDINLIK

Günlerimize
o ilkel sesleri karıştır ya
gemileri annelerinden çok seven çocukların
bir adam gelir ya
devinen bir sancıdır artık
gelir eski günlerden
ve uzar sanki uzar
ırzına geçilmiş bir kahramanlık.

Sinsi gülüşlerimizdir şimdi pis bir suda yıkanan
korkulardır katar katar inenler gökyüzünden.
Ay sürekli yükselirse içimizde
çirkin ama güçlü bir tanrıya taptığımızdandır
ondan ki sıkıcıyız bu eski ayaklarla
ondan ki ulu bir tiksintiye hazırlanmışız.
Kemerlerimizdeki en güzel geyik ölüm.

Ama kim? Ben miyim burda bir esrime mi
nedir bu kuşların uçuşunda gördüğüm?
Aptalca beklerim o hiç sökmeyecek şafağı.
Oysa yüreğimden akan o derin suda
kırmızılar öylesine yırtılır ki
siner kan,
huysuz kemanlar dolar şahdamarıma,
yansır kin savaşçıları, gürül gürül ordular
utancın köpürttüğü yanaklarımdan.
Köz komamış ateşinden bize o adam
şimdi gülüşlerimiz yırtıcı, gülüşlerimiz korkunç
ağır, kara bir zırh taşıdığımızdan.

GECELEYİN BİR KORKU

Hırlıyım, böylece büyüyor baldırlarım ve boynumun öpülen yeri
iri bir kuş kendini ağartıyor koltukaltlarımda
geceyi hor görüyorum, böylece gecenin bütün itliğini
irkilip terliyerek bir erkek sesi olarak yatağımda
tanrım, Pekos Bil'im gözet beni.

Beni çünkü buram ağrır, bacaklarımı hor görürüm aynalarda
bağrıma bir gül tünemiştir, kanar yanakları bir oğlanın yağmurdan
hüznü hor görürüm çürütür çünkü o kuşu koltukaltlarımda
hırlıyım böylece büyür aşkın bir salgıdan öteye geçemediği
tanrım, Pekos Bil'im üşüt beni.

Üşüt, yırtсын öpüşlerimi paslı tenekeler, soyunup org çalayım
ceketimle örteyim gecenin bütün itliğini
tanrım, Pekos Bil'im uçur beni.

GECELEYİN BİR KOŞU

Külden bir ağzım vardı mermilerden önce
çanların saçlarıma değdiği yerde ulurdu
Mori, bakırcı çarşısı, incitepe
ağzımın üniformasına sokulurdu.

Bir çocuğun ağrıyan gülüşü vardı mermilerden önce.
Onu gizlice öperdim.
Onu sürüngen yumurtaları ve mezarlarla
birbirine açılan karanlık mağaralarla öperdim.
Öyle sessiz, öyle gelişmeyen bir yangına
bir insan kıvranışını bırakırmış gibi
bir acı saplanırmış gibi sol böğrüm
ellerime Mori'yi eklerdim.
Ağzım ağızla doluydu mermilerden önce.

Mori vardı
usunu bir seccade gibi kullanan yaşamakta
Mori'nin köpekleri vardı her şeyden önce
her akşam adını yıkardı mahalle çeşmesinde
ayaklarını yıkardı, tertemiz tanrılar çıkarırdı ortaya.
Nasıl ki doğuran ve öldüren
köpekler gezinir herkesin şapkasında
ki herkesin şapkası mermilerden öncedir,
- Elma dersem çıkma.

HANS MAGNUS ENZENSBERGER

“şikâyet edemeyiz.
işimizden atmıyorlar bizi.
aç kaldığımız yok.
karnımız doyuyor.
otlar büyüyor,
büyüyor milli gelir,
tırnak uzuyor,
uzuyor tarih.
sokaklar boş.
sağlamca sonuçlandı pazarlık.
canavar düdükleri ötmüyor
n’olsa geçer hepsi.
ölüler vasiyetlerini yaptı.
yağmur seyreldi artık.
daha ilan edilmedi savaş.
acelesi de yok zaten.
otları yiyoruz.
milli geliri.
tırnak yiyoruz.
yiyoruz tarihi.
saklı gizli bir şeyimiz yok.
söyleyecek bir şeyimiz yok.
bir şeyimiz.
saatler kuruldu.
faturalar ödendi.
hepimiz yıkandık.
son otobüs geçiyor.
boş.
şikâyet edemeyiz.
ne bekliyoruz peki?”

“İÇİMDEN ŞU ZALİM ŞÜPHEYİ KALDIR YA SEN GEL YA BENİ ORAYA ALDIR”

Ağzının bir kıvrımından cesaret bularak
ter yürekte susayışlar yaratan yağmurlara açıldım
kalmışsa tomurcuklar önünde sendeleyeyen çocuklar
kalmışsa birkaç ısrar ölümle yarışacak
onların yardımıyla dünyamıza acıdım.

Dünya. Çıplak omuzlar üstünde duran.
Herkes alışkın dölyatağı borsalarla ağulanmış bir dünyaya
Benimse dar
çünkü dargın havsalamın
gücü yok bazı şeyleri taşımaya.
Önce kalbim lânete çarpa çarpa gümrah
sonra kalbim gümrah ırmakları tanımaktan kaygulu
sakın Styks sularını heyulâsı sanmayın
er gövdesinde dolaşan bulutun simyası bu,
biraz üzgün ve Ömer öfkesinde biraz
öyle hesab katındayım ki katlim savcılardan sorulmaz
ne kireç badanalı evlerde doğmuş olmak
ne ellerin hırsıyla saban tutuşu
ne fabrikalarda biteviye üretilmekte olan kahr
dev iştihasıyla bende kabaran aşkı
yetmez karşılamaya.

İnsanlar
hangi dünyaya kulak kesilmişse öbürüne sağlar
o ferah ve delişmen gözüken birçok alınlarda
betondan tanrılara kulluğun zırhı vardır
çelik teller ve baruttan çatılınca iskeletim
şakaklarıma dayanınca güneş
can çekişen bir sansar edasıyla
uğultudan farkedilmez olunca konuştuğum
kadınların sahiden doğurduğuna
toprağın da sürüldüğüne inanmıyorum
nicedir kavrayamam haller içinde halim
demiri bir hecenin sıcaklığında eriyor iken gördüm
bir somunu bölünce silkinen gökyüzünü
su içtiğim tas bana merhaba dedi, duydum
duydum yağmurların gövdemden ağıdığını.

Sen ol küçük bir kıvrımdan, bir heceden
aşk için bir vaha değil aşka otağ yaratan
sen ol zihnimde yüzen dağınık şarkıları
bir harfin başlattığı yangın ile söndür
beni bir ses sahibi kıl, kefarete hazırım
öyle mahzun
ki hüzün ciltlerinde adına rastlanmasın.

İKİ KANAT

Bizim ahşap evimizin kapısı Kastamonu'da
iki kanatlıydı. Biri
hep kapalı dururdu kanatların
ardında demir dayak.

Gece olur
Karanlığın haşyetinden kapanırdı tek kanat.
Boyasızdı tahta kapı
bu yanıyla güvenirdim ona.
Yıl elli üç. Üçteyim. Dövüşmek üzereyken bir yaşıtımla
Malenkof! diye bağırmışım, öfkeden patlayarak.
zavallı arkadaşım
Hiçbir şey anlaşılmayan bu telaffuz karşısında
Şaşırp kaçtı bağıra ağlaya.

Sonra kızlar geldi
bir kanadı açılmayan
boyasız kapının önündeki betonda
rond yaptılar ve raspa oynadılar:
Raspa raspa ras
Kore'ye mektup yas.

İLS SONT EUX

Ağır ceza reisi duruşmaya girerken
safir bir göz yapıyor kırmızı yakasına
kırmızı yakaları var yargıç cübbelerinin
Fransız ihtilâlinde kalma.

Burslu okuduğu yıllardan kalma ceza reisinin
garip bir tarafı var
kaşlarını çatınca bir çocukluk
dolduruyor yüzünü
ürkünç bir uğursuzluk gülümsediği sıra.
Garip bir tarafı var valinin
makam arabasına binerken her seferinde
bakır bir dudak karışıyor kırmızı saçlarına
saçlarını parmaklarıyla taradığı zamanlar
bu dudak
öpüyor onu hain bir yumuşaklıkla.
Safir göz görünmüyor yargıca
kendini valiye vermiyor bakır dudak
görmüyor alay komutanı tekmil alırken
gömleğine bir damla cıvanın sızdığını
bir gözyaşı, bir ukde anlamı kazanarak.

Kimse görmüyor buruşuk pardesüsüyle bir babanın
kırılgan bir yelpaze olduğunu akşam eve girince
karısı
katlanmış kilimlerle uyum içinde
kolunu büküyor, dayıyor elini yanağına
büyük kız kanepede bu ara
bir göl gezintisine çıkmıştır
kelebek ölülerinden bir ırmakta
sürüklenmektedir lisebirdeki oğlan.
Kız için
sırlara karışmaktır
bir gölün ortasında olmak
erkek kardeşi bir türlü
varamaz herhangi bir sırda...
İki yanında neden akar binlerce bu kelebek?
Binlerce kanatlı çekirge neden uçar
beyninin yukarısında?
Evde soba yanıyor

önce çalılar geçiyor çocukların boğazından
sonra ağaç kökleri yırtıyor damarlarını
bütün ailenin.

Dışarda soğuk
safirden, bakırdan, cıvadan bir gece uçuyor
gece uçarken kulaklarına dokunuyor bekçinin
bekçi
mavi zehir şiddetinde düdük çalarak
bir soru soruyor karanlığa
bütün cevaplar sendedir, saklama
diyor karanlık ona
bekçi en saklı yerinden bir banka broşürü
bir piyango bileti çıkarıp gösteriyor
copunu gösteriyor lisebirdeki oğlana
sonra acılı olduğu açıkça anlaşılan
bir kadına bıyık buruyor
buruk bir sabah
başlıyor acılı olduğu
açıkça anlaşılmayan
dünyada.

Ağır ceza reisi
santa luçia söylüyor traş olurken
maiyet memurluğundan beri aksatmadan
yaptığı gibi vali sabah sabah
parlatıyor
zaten pırıl pırıl olan siyah
kunduralarını.
Kışlada alay komutanı
barakaların kar altında öksüz
duruşlarına bakarak
susuyor, söylemiyor bildiği tek şiiri
"güzel olan hiçbir şey hülâsa edilemez"
 demiş çünkü Valéry.

Çünkü serbest düşünme zamanı geçti artık
şimdi mesai saati
disiplin kurulunun toplantısı var
arşivde sicil belgeleri damgalanacak
tayinler imzaya gidecek
teftişe gidecek generaller
rüya, okşayış, Tevrat

gibi kelimeler
gündemin dışında.

Yurttaşlar uygunadım çalışmalarıyla
söktüler kâriha yarımküresini yerinden
bir pusula koydular açtıkları boşluğa
titreyen, korkak ibresiyle bu pusula
kuzeyi gösteriyor serbest
düşünme zamanlarında;
safir bir göz görünce karıştırıyor yönü
tırnaklarını yiyor bakır bir
dudak ona yaklaşıncaya;
cıvadan bir gözyaşı
bari olsun istiyor
bütün mesai boyunca.

Buruşuk pardesülü adam dalgın
gittikçe daha dalgın, elinde cetvel
masada hesap makinesi, pusula
yetmiyor dibe dalmasına
bağlıyor kalın bir urganla beline
ağır bir sandık
salıyor kendini
yeşil yosunların
kırmızı balıkların
uçan kabarcıkların
derinliklerine
orada
bir sandık buluyor
yakutlar, altınlar, pırlantalar
adam dibe inmek için beline bağladığı
sandığını keşfediyor dibe ulaştığında.

Öyleyse adamın eyvah ışıdı yüreği
eve dönmesine gerekçe
bulamayacak bir daha.
Eyvah çattı kaşlarını, ayağa kalktı yargıç
elindeki kalemi
gülümsüyor, kıracak!
Atıldı öne, denize doğru lisebirdeki oğlan
denize, yakutlara, entegral hesaplarına.
Kardeşim!
diye haykırdı ablası arkasından

fırladı kanepeden
kopardı kafasını bekçinin
safirden bir baltayla.

Anneleri
mutfakta kalan son bakır sahanı
alüminyum olanıyla değiştirdi.
Mesainin bitimine on kala
istifa etti vali
çamurlu bir yoldan
yayan yürüdü sınıf arkadaşı
olan nalbantın dükkânına.
Alay komutanı oğlu için
otomobil satın aldı
Mercury marka.
Kış geçti, öksürük haplarıyla
geçti cumartesi
hiçbirşey söylemeyen sözlere varmak için
herşeyin sonuna kadar söylenmesi gerekti
incir... yarpuz... karamela...
lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh.

İNCE SIZI

Var mıdır nalçaları sevincin
gün tene değince kanatları uzar mı
derin bir secde gibi rüzgâra aşılınmak
dostları düşünmenin çarpıntısından mı

Yokum arkadaş düşünmekle varılan tada
hayata yalnızca kafanı banmak
gövdende namusluca güdebilmek sevinci
elbet burkulup kalmaktan iyi.
Kara gözlerimde uğuldayan bu değil ancak
elde tüfenk, elde âlet, yürekte kor
cebelleşmek yalanla, kirle, tahvilatlarla
damarlarına papatyalar doldurarak
bir serinlik olup dünyaya sokulmak.

Ben bir deli fışkın değil miyim
sahibim Köroğlu'nun da sahibi değil mi
ve çocukların ezbere bildiği gömleğimin
kendirini kendim ekmedim mi

Öyleyse arkadaşım sinem kanayadursun
ta ki sürgün ya da mahpus kırıışıklar yerine
yüzümüz köylü ve gurbetçi yanıklığa dursun
sevmekle doğrulanmıyor madem kalbimiz
girelim yarimizin avlusuna tam tek mil
ve mürdüm erikleri
ve dopdolgun elmalarıyla o bahçede
o geniş kalçalı yarimizi dört kere.

KONSTANTİN KAVAFİS

İTAKİ

İtaki'ye doğru yola çıktığın zaman
yolunu uzatmaya bak
serüvenler, bilgilerle uzasın yolun.
Lestrigonlar'dan ve Kikloplar'dan
Azgın Poseidon'dan korkma.
Bunları görmiyeceksin zaten, düşüncen
soylu ise ve seçkin bir duygu
dolmuşsa ruhuna ve gövdene.
Lestrigonlar, Kikloplar
ve azgın Poseidon, çıkamayacak karşına
onları ruhunda taşııyorsan
ruhun onları çağırmayacaksa.

Yolun uzasın
Nice yaz şafaklarıyla beraber
ilk gördüğün limanlara
-coşkuyla, sevinçle- varmak için;
durup Fenike çarşılarından
has mallar almak için
sedefi ve mercanı, abanoz ve kehribarı
ve her yana gönlünce saçabileceğin
başdöndürücü kokuları;
sonra Mısır kentlerini görmek için
bilgelerden bilgiler dermek için
yolunu uzatmaya bak.

İtaki hep aklında olsun
Amacın orasıdır ve oraya gidiyorsun.
Ama gerek yok ayağını çabuk tutmana,
Yıllarca sürmelidir bu gezi,
öyle ki yaşlanıp o adaya vardığında,
yolda kazandıklarınla zaten zengin,
İtaki'den zenginlik beklemeysin.
İtaki eşsiz bir gezi sağladı sana,
O olmasa yola çıkmayacaktın
onun vereceği bir şeyi yoktu başka.

Ve şimdi sen onu yoksul buluyorsan, İtaki aldatmış değildir seni.

Artık sen bir bilgesin, bunca deneyden geçtin
İtakiler ne demektir artık bilirsin.

JAZZ

Bu vapuru kaçırırsam beni belki de cinnet basar
belki kanser olurum bu yıl sınıfta kalırsam

nöbette uyursam eğer kitaplarımı yakarlar
etimde şîrpençe çıkar bu kızı alamazsam
bu işi bitiremezsem şehirden beni kovarlar
izin kâğıdım yanar konuşacak olursam
bu senet bankalar kapanmadan
ruhumun rengini kapatmayacak olursa
ölür kuyuya düşen çocuk
çocuğun mercan saati çatlar mutlaka
koşup haber vermeliyim
yetkili memura
bahar geliyor, ilerliyor yeminler
alnımı kapıp getirmeliyim
denizi karşılamaya
kırlangıcın kanadındaki kezzap
leylâkta sıkışan buhar için
nabzımı bulmalıyım nerede bulacaksam

nabzımı çünkü ben kasadan fiş alarak
yağmuru, servileri zor durumda bıraktım
benim yongalarımın yapıldı bu çelenkler
ben papatyaları şımartmadım diye oldu
Mata Hari'ler casus, Al Capone'lar gangster
inmem gerek gözbebeklerimin altına
beynimin ortasına büzülmeliyim
gevşeyip kımıldayabilirim oradan sonra
dum di dum
duridum dubida
kendi kalbim ve kendi zamanım arasındaki sarkaç
püskürtüyor beni dünyaya
bırakıyorum zerreciklerime kadar emsin beni
Atlantik ve Pasifik ve beş kıta
koşmam gerek
yetişmem gerek yazgıma
tutmam gerek, sormam gerek, bilmem gerek
esenlemem, kargışlamam, irkitmem gerek niçin
niçin, niçin, niçin
kuyuya düşen çocuk niçin ölmesin?

KAÇIŞ

CHIN TZU-HAO

Durgun denizde gün döner,
Bir kahraman ağlar gibi görkemli.
Bir yalnız yıldız izler onu telaşla.
Batı göğünden aşağı: yalımlar içindeki

Şimdi kara yel eser üstünde sarı kumların
Ve o yoğun, sinsi gecede
Sırtında bir dev ruhla geçtiği görülür
Hızlı bir uçuşla zaman atının.

Çev: İsmet Özel

KAÇMAK İSTERKEN VURULDU

Gök gürledi
Canı sarsılmadı şimşek çakışından
Ve yağışlar dilinden döküleni epritemedi
Sert esen poyrazın dayattığı siliklik
Ağustos sıcağı gerekçesiyle pelteleşme
Dilsizlik sağırlık çolaklık körlük
Mızrak değdiremediler güzelim gövdesine
Değiştirilsin aniden coğrafya dersinde konu
Kaçmak isterken vuruldu.

Burukluk enginine düşsek kalfadır aradığımız
Yücelik katlarına çıksak gözleri yakan yazıt
Kıt
Vurulduğunu bilmesek
Daha da kıt kalırdı hakkında malumatımız
Oydu dalgınlık arastamızdan belli belirsiz
Belli belirsiz belki utangaç geçiveren karaltı
Göz göze geldiğimizde bize düşen yutkunuş
Paydoslar çalkantısından yara almamış çehre
Türkçe konuşmasıyla hayranlık uyandıran
Duruşu çocuklara örnek olur diye korktuğumuz
Kanamayı durdurmak için gerek duyduklarımızın ilki
Neye acıktığımızı tek fark eden oydu
Kaçmak isterken vuruldu.

Tarihten kopmuş yaprakları sığaya çeken hançer
Denk getirilmiş bütün şeylerin kırbası
Kırbacı kötülükten zevk çıkaranların
Neyi ihmal ettiysek utanmamıza sebep
Bize bundan böyle onu hep
Yakınımızda peyda olan hışırtı
Yakınlık yakınmalarımızda kopan tel
Bize bundan böyle hep onu hatırlatacak
Çalılar aşk acısı çingeneler
Ondan aldıkları komutla
Tecavüz tadı yaydılar ortalığa
Vitrinlere mitralyöz
Kaldıysa inek fışkısı neonlu lambalara
İşini tek koluyla görürdü
Tek koluyla eziyet ederdi sakız çiğneyen erkeklere
Çiğ renkleri tek koluyla canından biktirtirdi

Boştaydı, bizi kollamak üzere boştaydı öbür kolu
Kaçmak isterken vuruldu.

Cesedinin savcılıkça görüldüğünü söylediler bize
Rafta matlup kataloglu kayda geçen cansız bedeni
Cansız ama kim hele bir
Canlanma furyası açılsın onsuz edecek
Her an itirafı gereken şeymiş gibi kalacak akıllarda
Yüz yıkar saç tarar diş fırçalarken
Giyinirken buluşur karşılaşır vedalaşırken
Neden uğramaz oldu bize artık sorusu
Kefeyi ağdıracak ciğeri gerdirecek
Düştüğü yerin tozuna bulanmış karnındaki kıllar
Dizlerine kadar ıslak kollarında tırnak izleri var
Bu bir elmas kol düğmesi tekidir ki yelek
Astarına teyellenmiş bulundu
Kaçmak isterken vuruldu.

Kapandı mahremiyetine kapanıp yere düştü
Kan yok işte kan çekilmiş meleksi çehresinden
Kül gibi benzi gövdesinin görebildiğimiz yerleri kültrengi
Kaçı aklıdaydı acaba annesinin tembihlediklerinin
En küçük kardeşine en son neyi vaat etti
Fütursuz ömürler kısadır bilmez miydi
Bilmez miydi herkesten iyi bunu
Kaçmak isterken vuruldu.

Ey pazarlıkçı dul kadınların dillerindeki yapışkan!
Ey kusurları tatat edip vakit öldüren tembel amcazadeler!
Ey gişelerin önünde sabırsızca bekleyenlerin bahanesi!
Ey gövdelerin pişmanlığı!
Ey en çürük meyvesi dünya dillerinin!
Bayramın hamursuzu!
İftar vaktinin kuşkusı!
Haçın dumuru!
Kaçmak isterken vuruldu.

Yetti yokuşların yarıldığı saatte hatırdan çıkarıldığı
Endamını ilginç bulmak yetti kilosunda esrar bulmak
Yazın kumsalda el yapımı kunduralarını görmek
Kışın ayağında sandalet omuzsunda harmani
Yetti alelusul yetti ayaküstü yetti baştan savma
Yetti saydamlığın inkarı

Her kıpırdayan Şeye ateş etmek emri alan nemrutun
Silahından fırlayan kurşun değil
Beklentisindeki asit öldürdü onu
Kaçmak isterken vuruldu.

Bakakaldık bakakaldık bakakaldık bak gücümüz
Sessiz kalmakla ıssız kalmak arasına sarkıtıldığımız kadarmıŐ
Yıldızların zillerini çaldıramıyoruz karanlık bastırınca
Acı gün yasa kesiyor vurduramıyoruz güneşe gongunu
Bir sevişme fasılasından santur imal edemiyoruz
Dolunay imbiğinden damıtamıyoruz bir çalpara
Bizi sarmıŐ bizi sarmıŐ bizi sarmıŐ baŐtanbaŐa mucizesizlik
Ferman okuyan kölenin yan tarafında mahcubiyetinden
Kıvrılmış son sayfanın ütüsünde hiçbir keramet yoktu
Kaçmak isterken vuruldu.

KALK, DÜĞÜNE GİDELİM

Sarardın üzüntüden, üç gün ağladın
baktım gözlerine sıçramış halkın gözleri

incesin
bardakta bir karanfile benzemiyor inceliğin
serçeler sekmiyor hayır, dudaklarında
ham demirden bir çanakta dövülmüş otlar olur
ısınmış taşlar olur yazları geceleyin
sazlar
kanımda Çiçek Dağı'nı vurur
doldurur öylece göz yerlerimi inceliğin

Tenimde iz bırakmış kar kokusu
terli, muğlak adamların hevesleriyle
harman edilmiş tenim
sevinçler artırmışım çiçekli
ve çiçeksiz bütün dağlardan.
Sarhoşken bağrıma akıtılan yıldızlar
özümü çekip ayırmış avuntulardan.
Şimdi sana bakıyorum, kalabalık gözlerin
ağlamasan bizi utandıracak sanki dünya
Valentina Tereşkova
ve çekik gözlü kadın komandolar
çünkü üç gün beslendiler senin gözyaşlarınla.

Sen ağlarken azığımız çoğaldı
elledik halkın ağrılarını cesurca
ağlamasan
kök inatla kavramıyor toprağı
boş umutlar içinde pervasız büyüyor kir
ağlıyorsun ihanete karşı şavkıyor pıçak
bir pıçak ki sevgilim, Sürmene işidir.

Bir şehrin uzak semtleri gibi gözlerin
üzgün, kara, ayaklanmaya hazır
ben yaralar kuşanıp katılırim onlara
onlara katılırim yedek mermi ve şarkılar alarak
seni alırım sonra her bir yanıma çağıldar
bir oyuna kalkarız sıkılmış yumruklarla
yazarız duvarlara fırtınalı yazılar.

Bir gün burda, bu kalktığımız yerde
kendini yaşamakla taşıran bir güneş kabarcığı
zonklayan bir atardamar olduğu anlaşılır
el tutuşmuş çocuklar ki o zaman
senin gözyaşlarını heyecanla kapışır.

KAN KALESİ

Elbet bir hinlik vardır seni sevişimde
ey kanıma çakıllar karıştıran isyan

saçlarıma bin küsür yalnızlığı takıp girdiğim şehre
insan varlığınımdan tuhaf tohumlar bıraksam
günü geçmiş bir gazete, toprak bir çanak
bir daha gelmem belki diye bir not bakır maşrapanın yanında
şeytanlar da yürür benimle herhal ısıklık çaldığım için
bir şahan tüylerini döker ardımsıra
artık bırakılmaktan yapılma bir adam sayılırım
böğrümde kambur çocuklardan bir payanda.

Gizemli bir dehliz gibi şehri dolaşıyorum
sıkıca tutuyorum kendimi şehre karışmaktan alıkoymaya
her yerimde urlar çıkıyor, biraz kürt, biraz köylü, biraz makina
kangren oluyorum bahar geldiği için
urlarımı kesiyorum kör bir usturayla
ama kopmuyor onlar ve bana şehri dolaştırıyor
bırakabileceğim her şeyi bıraktırıyor bana
kızlardan geçilmiyor köprüler, ayak bileklerime dek
yükseliyor kız tortuları
tülbentlerden kanı süzülürken körpe yavruların
bir bazı şeyler bulmalı yüzümüze tebelleş olan bu korkuya
-Avluya çık
-Avluya kara bir şey bırakılmış
(bir bomba)

Kulaklarımız alışmıştı tıptırtısına yağmurun
şehre sıkıntının rahatlığı basmadan giriyorduk
filimler üç günde bir değişiyordu
bense ikircikliydım ama korkmuyordum
polis olan babamla tatil arasında uçuşup duruyordum durmadan
urlarım yoktu, suçum yoktu,
ve beyaz kuşlar kalkardı anamın hırkasından
şehre karışmayan bir dehliz değildim
sevinçle kovalıyordum kendimi
bunları ansımak başımı döndürüyor bazan
elbet bir hinlik vardır seni sevişimde
ey kanıma çakıllar karıştıran isyan.

Azan bir hevestir artık tanyeri

söküp gövdesinde bir cehennem parçalamak ister insan
şehrin defterini dürüp uzanmak ister yanına
üstümüzü kuş sesinden bir lekeyle örtmeli
umudumuzu kapmaya gelen makinaları
bütün çirkefini şehrin çarpıtıp aşkımıza
solumak gece
terlemek gece
gece çarşafra...

Açıklanacak, belletilecek olan belki
milât öncesi ve sonrası lâkırdıları
karışık banka hesapları, navlun
yani öylesine açık değil pek
hatta
-şehir mi, değil mi burası-
kötürüm bir kurt çantamı karıştırıyor
neden karıştırıyor, ne hakla
direnmeler, erzurumlar, kalfalar
gecenin ipini koparan gece safaları
-Var mısın yok yere ağlamaya... Ki bir sis
yanık bırakılmış bir fısıltı
şehri sarıyor, bir dehliz olan bana ulaşamıyor ama
herkesin içinde içdiş bir bahar
bacakları eriyor memurların, evkızlarının
ve saat 24 vardiyasının işçileri
inmiyor ocaklarına.

Yufka mıdır
yufka mıdır benim bakışım dünyaya
ki acılarıyla başlatırım insanları
derimi yalayarak geçen mevsim
beni alır şehirden yıpranmış bakışlarla
her askere gidenin, her tören yorgununun
kondurur kemerinin kaşına.
Böylece ben, o küskün, o karışmayan dehliz
koca bir tomruğu yüklenirim arkadaşlarla
koca bir tomruğu kaldırıp kaldırıp
kümbetlere, bitkinliğin bordasına...
Kanın çığırından çıktığı saattir bu
memelerini bana sıkıca bastırdığın
hercai bir yürek somurtkan kepenklerin ardında
şehri acıtan çocukluğumuza değdikçe
biz seviştikçe bizi acıtan

kukumav kuşları, mânilerle dolu bir yatak
zaç yağı şişeleri kocaman.

Sen şimdi sevincimin akranısın
ey kanıma çakıllar karıştıran isyan
doğrusu seni toprağı eller gibi sevdim
yaralarımı onduranımsın
yatağımı hiç boş bırakmayan...
Yüzümü ellerimle yine kapayayım mı?
bekçi karısının belaltını mı anlatayım insanlara
yoksa onlara bilinmez bir toprak mı adayayım
değil
partizanlığım dalaşmak istiyor anla
bu sarsak hırgürüyle dünyanın
dalaşmak dalaşmak dalaşmak
böylece aşk akranım oluyor benim
ey bayırdan ve yokuştan uzaklara
ey çırpınan bir geyiktir memelerin
karnın ısırgan otları gibi aklımda.

KANLA KİRLENMİŞ EVRAK

Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında.
Aşkларım, inançларım işgal altındadır
tabutumun üstünde zar atıyorlar
cebimdeki adreslerden umut kalmamıştır
toprağa sokulduğum zaman çapa vuran adamlar
denize yaklaşınca kumlar ve çakıltaları
geçmiş günlerimi aşağılamaktadır.

Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında.
Ve rüzgâr buruşturuyor polis raporlarını
kadınlar fazlasıyla günaha giriyorlar
bazı solgun gömleklerin çözüк düğmelerinden
çelik tırpan gibi silkiniyor çocuklar
denizin satırları arasında.
Gece arsızca kükrüyor paslı beyninde şehrin
küfre yaklaştıkça inancım artıyor.

Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında
öyle yoruldum ki yoruldum dünyayı tanımaktan
saçlarım çok yoruldu gençlik uykularımda
acılar çekebilecek yaşa geldiğim zaman
acıyla uğraşacak yerlerimi yokettim.
Ve şimdi birçok sayfasını atlayarak bitirdiğim kitabın
başından başlayabilirim.

KARLI BİR GECE VAKTİ BİR DOSTU UYANDIRMAK

Benim adım insanların hizasına yazılmıştır.
Her gün yepyeni rüyalarla ödenebilen bir ceza bu.

Keşke yağmuru çağıracak kadar güzel olsaydım
ölüm ve acılar çatsaydı beni
düşüncem yapma çiçekler kadar gösterişli ve parlak
sözlerim ihanete varacak doğrulukta olsaydı.
Anmaya gücüm yetseydi de konuşsaydım
diri-gergin kasları konuşsaydım
“Kardeşler!” deseysen “Kardeşlerim!”
“Bakın yaklaşıyor yaklaşımakta olan
“Bakın yaklaşıyor yaklaşımakta olan
“Bakın yaklaşıyor...”
yazık, şairler kadar cesur değilim
çocukların üşüdükleri anlaşılıyor bütün yaşadıklarımın
gövdem kuduz yarasalarla birazcık yatışıyor.

Benim gövdem yıllar boyu sevmekle tarazlandı
öyle bir çalımlarla gecenin çitlerinden atlardım
bir güneş sayardım kendimi denizin karşısında
çünkü çam kokularına sürtünüp ağırlaşan ruhların
inanmazdım dosyalara sığacağına
gittikçe ışıldardım dükkânlar kararırken
hüznün o beyaz etrafına sakallarım batardı.

Benim adım bilinen cevapların üstüne mühürlenmiş
ellerim tütsülenmiş
evlerin yeni yıkanmış serin taşlıklarında
dirgenler, bakraçlar, tornavidalar
bende kül, bende kanat, bende gizem bırakmadılar
ve içinden bir baş ağrısı gibi çınlamaktansa
gövdem açık bir hedef kılındı belâlara.
Ve bu yüzden yakışksız oluyor
insanları hummalı baharlar olarak tanımlamak
ve bu yüzden göğsümde dakikalar
ince parmaklar halinde geziniyor
konvoylar geçiyor meşelikler arasından
bir yaprak kapatıyorum hayatımın nemli taraflarına
ölümden anlayan, ciddi bir yaprak
unutulacak diyorum, iyice unutulsun

neden büyük ırmaklardan bile heyecanlıydı
karlı bir gece vakti bir dostu uyandırmak. Benim adım insanların hizasına
yazılmıştır.
Her gün yepyeni rüyalarla ödenebilen bir ceza bu.

Keşke yağmuru çağıracak kadar güzel olsaydım
ölüm ve acılar çatsaydı beni
düşüncem yapma çiçekler kadar gösterişli ve parlak
sözlerim ihanete varacak doğrulukta olsaydı.
Anmaya gücüm yetseydi de konuşsaydım
diri-gergin kasları konuşsaydım
“Kardeşler!” deseşdim “Kardeşlerim!”
“Bakın yaklaşıyor yaklaşmakta olan
“Bakın yaklaşıyor yaklaşmakta olan
“Bakın yaklaşıyor...”
yazık, şairler kadar cesur değilim
çocukların üşüdükleri anlaşılıyor bütün yaşadıklarımın
gövdem kuduz yarasalarla birazcık yatışıyor.

Benim gövdem yıllar boyu sevmekle tarazlandı
öyle bir çalımlarla gecenin çitlerinden atlardım
bir güneş sayardım kendimi denizin karşısında
çünkü çam kokularına sürtünüp ağırlaşan ruhların
inanmazdım dosyalara sığacağına
gittikçe ışıldardım dükkânlar kararırken
hüznün o beyaz etrafına sakallarım batardı.

Benim adım bilinen cevapların üstüne mühürlenmiş
ellerim tütsülenmiş
evlerin yeni yıkanmış serin taşlıklarında
dirgenler, bakraçlar, tornavidalar
bende kül, bende kanat, bende gizem bırakmadılar
ve içinden bir baş ağrısı gibi çınlamaktansa
gövdem açık bir hedef kılındı belâlara.
Ve bu yüzden yakışksız oluyor
insanları hummalı baharlar olarak tanımlamak
ve bu yüzden göğsümde dakikalar
ince parmaklar halinde geziniyor
konvoylar geçiyor meşelikler arasından
bir yaprak kapatıyorum hayatımın nemli taraflarına
ölümünden anlayan, ciddi bir yaprak
unutulacak diyorum, iyice unutulsun

neden büyük ırmaklardan bile heyecanlıydı
karlı bir gece vakti bir dostu uyandırmak.

KEMANIN DÖRT TELİ

LO MEN

Çocuklukta, gözlerin sonsuz kadar maviydi.
Şimdi gençlik, tek başına bir ardıç kuşunun
Öttüğü bahçedir onlar.
Orta yaşta, fırtınalı bir denizi andıracaklar.
Yaşlılık, karasevdaya döndürecek gözlerini
Yalnız, yapayalnız olacaklar
Perde kapandıktan sonraki sahne gibi.

Çev: İsmet Özel

Konstantin Kavafis

Çeviren: İsmet Özel

KENT

Dedin “Başka bir denize, başka beldeye
buralardan iyi bir kent bulmaya gideceğim.
Uğursuzdur, lânetlidir burda her işlediğim
ve kalbim bir ceset sanki, gömülmüş kabrine.
Bu hüznü daha ne kadar taşımalıyım?
İşte nereye baksam, hayatımın
karanlık örenleri çıkıyor karşıma
nice yıllarımı yazık ettiğim, harcadığım
herşeyimi yıktığım yerler baştan başa.”

Bulamazsın ne başka bir deniz, ne de başka bir belde.
Bu kent peşini bırakmaz senin. Dolaşacağın
hep bu sokaklardır, bu kentin alanları
kararan bu evler arasında yaşlanacaksın.
Hep bu kente varacaksın. Kaçabilirim sanma;
hiçbir yerde yol yok, gemi yoktur sana.
Değil mi hayatını yıktın bu ufak köşecikte,
onu yıktın demektir dünyada baştan başa.

**KISA PANTOLON, PASLI ÇAKI, DİZDE KABUK BAĞLAMIŞ YARA
KISA ÇAKI, PASLI PANTOLON, GÖZDE YARASI KALMIŞ KABUK**

Nazlan
Sitem et
Kırıl bana
Beni geç vakit
Tek başıma suya yolla
Bahçede yüzünü öteye çevir
Güle hayret ediyormuş gibi yap
Gülümseyerek konuş da başkalarıyla
Somurt, avluda sadece ikimiz kalınca
Kızıp en evcen adımlarınla üst kata çık
En sevdiğim çiçeğin saksısı kaysın elinden
Derinleşsin ben içerledikçe ruhumdaki sakarlık.

Yamru bastım iş değildi hâke çakılmak bayırdan
Dağ sıradağdı hangi haşin belden yol veresi
Gece hep süzüldü yukardan lâkayt Kehkeşân
Altımda hep beni yutmaya çağıladı nehir
Yetişir hecelemeden sök beni bir kere
En zoruma gideni yap hengâme getir
Çel beni tökezlet tuttur çitlere
Ahla istida edecek ahvâl değil
Kim bana kıymazsan bilebilir
Dünya dedikleri samut küp
Acılar tınladıkça bende
Hep seni seslendirir.

KIZKULESİ BEYAZ İKEN

Kızkulesi beyaz iken
Ümitgilde
biz ikimiz
Kurabiye yiyor idik
Sütlü çayın yanında
Sahili çitileyordu
Sürü sürü yunuslar
Kumruları homur homur
Manastırın camında.

Kızkulesi beyaz iken
Ne ayıptı söylemesi
Ümitgilde ikimizdik
Birbirine tutulan
Çorabımız yamalıydı
Kopçalıydı yakamız
Kimseden kopya almadık
Bahanelerimiz talan.

Kızkulesi beyaz iken
Hemşeriler seslenince
Terbiyemiz yettiğince
Baktığımız taraf başka
Kol ağızları kolalı
Ağırdı çok bilet parası
Azımsayıp yanaşmadık
Bir pişirimlik aşka.

Kızkulesi beyaz iken
Saf ipek kaşındırırımış
Mangal kangal kafiyesi
Yıpratılmışlığa namzet
Yıpran berrak derlerse uç
Uçma bulandıysa hava
Yatır dizine yârini
Sihirlice bir söz söylet.

Kızkulesi beyaz iken
Sözün sihri bize yârdı
Ümitgillerin köpeği
Sınıf ayrımı yapardı

Kokartlıydı ikindimiz
Japone kolluydu bayram
Sezdirmez müddeiumumi
Filan sokağa sapardı

Kızkulesi beyaz iken
Nazar değdi çarşılara
Arnavutlar hava bastı
Hamal sandıkları Kürtler
Lokantada martı çıktı
Tezgahları kül kapladı
Yalayıp zıpır avuçlarını
Taban yağladı züğürtler.

Kızkulesi beyaz iken
Ölmek fikri minnacıktı
Döviz yedi kilo aldı intihar
Gecelik faizle boy attı
Güpegündüz sarkıntılık
Hanım kudurdu bey azdı
Vücuttaki mahrem kılı
Eflatun pembe boyattı

Kızkulesi beyaz iken
Yaşamak evlat acısı
Kaça çıkar diye sorduk
İş çıkardı başımıza
Çirkin ördek palaz iken
Keşişleme poyraz iken
Ümitgillere gece yatısı
Ağu dendi aşımıza.

KÖTÜ ŞİİRLER

1.

Senin çağıldın evlâdım
sen denizi düşününce uğuldayan sokaklar
açık renk bir elbiseye yakışan alnın
sabah şehre henüz kamyonlar girerken
bir kadın kıvranışını hatırlayıp kuduran
ve zaten
bu terli, bu tozlanan bulutlar altında bile
saklı bir yerlerinde bir şeyler parıldatan
senin çağıldın.

Seni marifetli sanacaklardı
karşısında uçurumlar çağıldamayan herkes
seni marifetli sanacaklardı
kalbini
rehnedebilseydin eğer.

2.

Uçsuz bucaksız gözyaşları.
Dünyanın tımarlanmış ruhlara teslim edildiği günlere ait.

Uçsuz bucaksız gözyaşları.
Bir nehrin bir yüzyıla benzediği zamanlardan.
Yaşadıklarının hepsini göçmen kuşlara
bütün sevdiklerini
çocukların hepsine paylaştıran bir dostumun
gözlerini karartacak kadar
uçsuz bucaksız gözyaşları...

3.

Bütün müsveddelerimi yırttım,
göğsümün kollarıyla
gövdemin kokusundan buharlaşıyor şiir.
Sana çok önceden, bir yaz sonu, bir parkta
sıkılmış yumruğumu ısırarak
buna benzer bir şeyler söylemiştim
milât yok
demişdim, milât yer almayacak hayatımızda.
İşte bütün müsveddelerimi yırttım
işte artık göğsümün kollarıyla

gövdemin kokusundan buharlaşıyor şiir
işte onlar artık saçların kadar Boşnak
karşılıksız mektuplarım gibi yepyenidir.

MATARAMDA TUZLU SU

West Indies, Kızıl Elma, İtaki, Maçın!
Uzun yola çıkmaya hüküm giydim.
Beyazların yöresinde nasibim kalmadı
yerlilerin topraklarına karşı suç işledim
zorbaların arasında tehlikeli bir nifak
uyrukların içinde uygunsuz biriyim

vahşetim
beni baygın meyvaların lezzetinden kopardı
kendime dünyada bir
acı kök tadı seçtim
yakın yerde soluklanacak gölge bana yok
uzun yola çıkmaya hüküm giydim.

Uzak nedir?
Kendinin bile ücretinde yaşayan benim için
gidecek yer ne kadar uzak olabilir?
Başım açık, saçlarımı ikiye
ortadan ayırdım
kimin ülkesinden geçsem
şakaklarımda dövmeler beni ele verecek
cesur ve onurlu diyecekler
halbuki suskun ve kederliyim
korsanlardan kaptığım gürlek nara
işime yaramıyor
rençberlerin o rahat
ve oturmuş lehçesinden tiksiniyim
boynumda
bana yargı yükleyenlerin
utançlarından yapılma mücevherler
sırtımda sağır kantarı gizli bilgilerin
mataramdaki suya tuz ekledim, azığım yok
uzun yola çıkmaya hüküm giydim.

Bir hayatı, ısmarlama bir hayatı bırakıyorum
görenler üstünde iyi duruyor derdi her bakışta
askerken kantinden satın aldığım cep aynası
bazı geceler çıkarken
uçarı bir gülümseyişle takındığım muşta
gibi lükslerim de burada kalacak

siparişi yargıcılar tarafından verilmiş
bu hayattan ne koku, ne yankı, ne de boya
taşımamı yasaklayan belgeyi imzaladım
burada bitti artık işim, ocağım yok
uzun yola çıkmaya hüküm giydim.

MAZOT

Ağlamadan
dillerim dolaşmadan
yumruğum özölmeden gecenin karşısında
şafaktan utanmayıp utandırmadan aşkı
üzerime yüreğimden başka muska takmadan
konuşmak istiyorum.

şehre neden
esmer ve döllek yüzümle döndüm dağlardan
kar vakti tarlaları kımıldatan soluğum
niyedir sarmalasın vites dişlilerini
defneler, nakışlar yok
alnıma neden.

Ağlamadan
etimin iğneli beşiklerde bıraktığı izlere aldırmadan
o mavi korularda ve dibektaşlarında
bırakıp sözlerimin kalıntılarını
açıkça konuşmak istiyorum.
Besbelli ki leşler koruyor şehrin bedenlerini
göğsünün kafesinde yalnızca pasak
biliyorsun
korkutulmuş bir kızın
yüreğinden fışkıran beyaz güvercinleri
sabahın köründe kalkan tirenlerdeki nefret
her gün aynı kalafat yerine çekilmenin nefreti
bunları
bütün bunları biliyorsun
dağlardan dönüyorsun o sağır yamaçlardan
çevik bacaklarını getiriyorsun, ne çiçek ne de ninni
boz şayaktan poturun dağlarda ne güzeldi
şehre varınca artık meşinler giymelisin
daha esmer
daha kankusturucu
sen o baygın sevgilerin adamı değilsin.

Sana yaşamak düşer çarkların gövdesinde
bin demir kapıyla hesaplaşmaktan omzun çürümelidir
bin çeşit güneşle ovulmalıdır gaddar ellerin
yürü yangınların üstüne, kendi alevini de getir

arpıntısız dakikası olur mu devrimcinin
ki
ölüm
her yerde uyanıktır
alestadır korkunun yordakıları
tez kızaran güllerden kendini sakın
sevgiler ürkütsün seni, aşk ayrır-
Aştır diye geri geldin o çekik seslerine
bırdtın vazgeçilmez ırmakları
gönlüne kar yağdırıyorsa çocuk sesleri yetsin
dikkat et hiçbir şey ıslatmasın namluları.

MEVSİMLERİN İNSANA YAPTIĞI FENALIKLAR

Mevsimlerin bizim âşıklarımız olduğunu bilmezdim
Bizi duysunlar için doluyorlarmış meğer etrafımıza
Koynumuzdan her geçişinde kendine yol edermiş bir mevsim
Ve gelirmiş sargımız kalkıverince uyarak çağrımıza

Ruhu saran zevklerden söz açtı da nice yıldır nice insan
Kimseler anlatmadı sargıların kaldırıldığı zamanı
Söylenmedi çıplak kaldı mı ruh neydi hemen rengi koyultan
Neydi öperken akıtır öpülürken pıhtı kıldadı kanı

Özlenen bir pişmanlık diye tarif ederler aşkı sorarsak
Ve her sevilen nobran biraz her mevsim severken birer zorba
Çözülür tirşeleşir çatık ten sonra tekrar toparlanacak
Fark ederiz üstümüzde bir çentik hangi mevsimden acaba

Bir yemini hatırlatsın diyedir belki de yazdansa bu iz
Uzayan gün bıktırıcı setreylemeyen karanlık müzevir
İnsan olmaktan kalan elemin zamkı gibi belli belirsiz
Depreşen o ilk yeminden başka yazın her şey alelâdedir

Her şey bir soruyu katederkenki hayatımız kadar ürkek
Taze şarap herbirimiz son kokusuna garkolmaya teşne
Köhneleşmekten kaçarken güç ararız kahverengi ve erkek
Böyle kalır bir güz lekesi yükü artan göklerden kinâye

Yani hata önceye ait önce öbür yüz öpülecekti
Öbür gölden içecektik kaplamasaydı çabuk sineyi kış
Üşüdük terkedilmekten utandık ruh kendini içe çekti
Aldırdık aldanmak için çentik dedik oysa sadece yanlışı

Koyverin matemi tasvire çengiyle köçek çullanadursun
Her yanlışı yeşeren dal fişkırان otları kapatsak da n'olur
Ağlayış buldu eşin neydi adı ko bahar coşkusu olsun
Yüze vurmaz artık elem yapış âdeme göğsünde solur

Kitâbe

Bende mevsim denilen üftâdelerin yardığı yer apaçık
Esebilsin sevgililer diyerek cân içre dünden hazırım

Korkarım kalmazsa sevişmekten bir yangılı yer ya da sıyrık
Ömrüm fenâlıklara kayıp ağılanmazsa ben ne yaparım.

MICHAUXNUNKIMI
imiknunxuahcim

Olmaz dedin öldürmadın mabedin çocuksusu
Kim demiş ejderhanın sırtındaki yumrular
Pençesinden ehvendir diye
Osu busu dediğin
Kuskus gedik
Tane dene
Önlüklüdür.

Kaymakam kaç
Çekeceksiz
Yeruşalimde kıral
Amsterdanda marangoz
Mavnasından.

Çok da kaygan som limonlu
Sumercimeğigillerden
Mercimeğin kutsal kitap tersinmezi dururken
Nun. Ka.
Redife pestenkerani girmiş
Çıkarın
Neresinden dönülse üstümüze yağıyor
Üssümüze dönelim
Geber
Meğer
Nikâh
Davetiyesini
Kaybet
Memişim.

Püskülleri belden
Kayalık dağlardan
Fırdolayı fırsatlar
Abdülkasem
Çarpanınam
Şip.

MUŞ'TA BİR GÜZ İÇİN PRELÜDLER

1.

Bütün renklerimi siliyor dışardaki yağmur
derin bir bıçak izi olduğum için
artık beyaz bir yumruk gibi kaldım diye
hayatın karşısında
bütün kurnazlığımı siliyor dışardaki yağmur.

2.

Dik bayırların üstündeki bağlar
titrek öpücükler gibi yapraklarını
kızıl, kahverengi, ıslak yapraklarını
gökgürültüsüne doğru sermektedir
kargalar Muş'un ve mezarlığın uğultusunu
tartarken kanatlarıyla
çoktan çorap örmeye başlamış dağlı kadınlardan uzakta
evine bir kumru tadı bırakarak
Zülf'ün anası
düşünmektedir.

3.

Güzdür ama
avanti popolo şarkısı değildir bir ağızdan
günler ellerimi sildiğim birer üstüpdür buralarda
kapıkulunun rezil tel örgüsü içinden
ve şakrak dostlarımdan uzakta.

4.

Şayaktan bir sabah örtüsü takılıyor aklıma
kağnılar ve mali sermeye üstüne düşündüklerim
halkın alkışlarıyla kuracağı dünya üstüne düşündüklerim
ve artık sarışın olmayan
gövdemi dünyaya bulayan sevgilim
sarışın yapraklarıyla dökülüyor aklıma.

5.

Sis sanki ayaklandırıyor yamaçları
sisle çalkanıyor böğrümüzdeki ova
bana çarpıp kırılıyor mahpusluk düşüncesi
ben güya şiirler yazdığım için mahpusmuşum

mahpus olduğu için şiirler yazarmış Ho amca.

6.

Nafile bir zamanın takvimidir
güz güneşi toprak damlara değince yaşanan
çekiç örse var gücüyle vurmazsa neye yarar
partizan varlığını dünyaya çakmadıkça
sabahın bekâreti karşısında kargalar.

7.

Adını “bir gün fazla yaşamak” koyduk.
Ey merak, ey zafer haykırışı, oğlum!
Ellerin ve doğurtucu erkin başdöndüren macerası!
Ey toprağın ve rahmin tükenmez hünerleri!
Güz ki ancak hainin yüreğini soğutur
bir korkağı mahzun kılar kırlangıç sürüleri
sabırla, kin tutarak
gülen günlere ulaşan sesleri bulduk
adına “yaşamak” diyoruz
“düşmana inat bir gün fazla yaşamak!”

8.

Kirpiklerimin ucundaki bulutlar
Muş'ta güzün artık son kelimeleridir
yüzümde serin soluğunu duyuyorum dünyalı meleklerin
kar düşmeye başladı tepelerimize
beyaz bir şiir için artık
tüfeğimi doğrultuyorum.

MÜNACAAT

Bu yaşa erdirdin beni, gençtim almadın canımı
ölmedim genç olarak, ölmedim beni leylâk
büklümlerinin içten ve dışardan
sarmaladığı günlerde
bir zamandı
heves ettim gölgemi enginde yatan
o berrak sayfada gezindirsem diye
ölmedim, bir gençlik ölümü saklı kaldı bende.

Vakti vardıysa aşkın, onu beklemeliydi
genç olmak yetmiyordu fayrap sevişmek için
halbuki aşk, başka ne oldu hayatın mazereti
demedim dilimin ucuna gelen her ne ise
vay ki gençtim
ölümle paslanmış buldum sesimi.

Hata yapmak
fırsatını Adem'e veren sendin
bilmedim onun talihinden ne kadar düştü bana
gençtim ben ve neden hata payı yok diyordum hayatımda
gergin bedenim toprağa binlerce fışkını saplar idi
haykırınca çeviklik katardım gökyüzüne
bir düşü düşlere dalmaksızın kavrayarak
bulutu kapsayarak açmadan buluta içtekini
tanıdım Ademoğlu kimin nesiymiş
ter döküp soru sormak nereye sürüklermiş kişiyi.

Çeşme var, kurnası murdar
yazgım
kendi avucumda seyretmek kırgın aksimi.

Gençtim ya, ne farkeder deyip geçerdim
nehrin uğultusu da olur, dalların hışırtısı da
gözyaşı, çiğ tanesi, gizli dert veya verem
ne fark eder demişim
bilmeden farkı istemişim.
Vay beni leylâk kokusundan çoban çevgenine
arastadan ırmaklara çarkettiren dargınlık!
Yola madem
çöllerdeki satrabı yalvartmak için çıkmıştım

hava bozar, yüzüm eğik giderdim yine
yaza doğru en kuduzuyla sürüngeñlerin sabahlar
yola devam ederdim.

Gençtim işte şehrin o yatık raksından incinen yine bendim
gelip bana çatardı o ruh tutuşturucu yalğın
onunla ben
hep sevişecek gibi baktık birbirimize.
Bir kez öpüşebilseydik dünyayı solduracaktık.

Oysa bu sürgün yeri, bu pıtraklı diyar
ne kadar korkulu yankı bulagelmiş gizlerimizde
hani yok burda yanışı yoklayacak hiç aralık
bütün vadilere indik bir kez öpüşmek için
kalmadı hiç bir tepe çıkılmadık
eriyeydik nesteren köklerine sindiğimizce
alıcı kuş pençesiyle uçarak arınaydık
ah, bir olaydı diyorduk vakar da yoksanaydı
doğruydu böyle kan telef olmasın diye çabalamamız
ama kendi çeperlerimizi böyle kana buladık
gönendi dünya bundan istifade
dünya bayındırladı:
Bir yakış, bir yanlış tasarımı beride
öte yakada benî âdem
her gün küsülü kaldık.

Bunca yıl bu gücenik macera beni tutuklu kılan
artık bu yaşa erdirdin beni, anladım
gençken almadın canımı, bilmedim
demek gökten ağsa bile tohum yürekten düşecekmiş
çünkü hataya bağışık büyük hatadan beri nezaret yer
çiğ tanesi sanmak ne cüret, gözyaşıymış
insanın insana raptolduğı cevher.

Şimdi tekrar ne yapsam dedirtme bana Yarabbi
taşınacak suyu göster, kırılacak odunu
kaldı bu silinmez yaşamak suçu üzerimde
bileyim hangi suyun sakasıym Ya Rabbelalemin
tütmesi gereken ocak nerde?

NAAT

Dinleyin ey vakti duymak doruğuna varanlar!
Falları grafiklerde bakılanlar siz de işitin!
Külden martı doğuran odalıklar
ve kâhyalar
kara pıhtıyla damgalanmış veznelerde dili
şehvetsiz çilingirler, yaltak çerçiler
celepler ki sıvışık, natırlar ki nadan
ey hayat rengini sazendelik sanan
yırtlaz kalabalık!
Dinleyin bendeki kırgın ikindiye
hepiniz kulak verin!

Güneşin
koskoca beldeye suskunluk yaygısını serdiği
yazlar yok
yok artık altında suskun yolları saklı tutan
karla örtülmüş kırların kışı
gitti giden yerine gelmedi başka biri
orada
duyumsatmadı kendini hiçlik bile
belli ki son yüzyılımız göğsümüzden
varla yok harman eden sesi uçursak
diye bize verildi
yetti bir yüzyıl böceklerde ve otlarda
soluyuş izlerimiz silmek için
ne yesek
lokmaya vurulur gibi değil
yuduma gelmiyor içtiklerimiz
dernekler toplanıyor dışta tutmak için
kanat vuruşlarını yumuşak kılan etkeni
utançlı sessizliği tanımaz kalemlerle
kapanıyor bilanço

top mermisi, kör testere
defalarca boyanmış çaput parçaları
sıkıştırdık günlerimiz arasına ki
serazat kahkahalar atalım
yapmacıktan nefretimiz
sebeb olsun kavgamıza
bekleyiş arzından kovsunlar bizi

ne Yemen biraz öncemiz diyelim
ne biraz sonramız Meksika.

Canı pek bir dünya son yüzyılda yaşadığımız
yüzü perdahla kavi, peçesi paramparça
üstü başı kükürtlü bu dünyadan
kancıklık
sıçradı çevirdiğimiz sayfalara
artık kimse bize haber vermeyecek
hemen şu tepenin ardında
saldırmaya hazır ve müsellâh
bir düşman taburu durduğunu
çünkü gerçekten yok
böyle bir ordu
bir düşmanımız kaldı
kendi
dudaklarımız
arasında.

Biliyoruz günden güne çopurlaşan yer yuvarlağında
bizleri yan çizen birer hemşehri haline sokan nedir
çırpını çırpını giden atlardan indik
girmek için patavatsız yurttaşlar sırasına
zihnimiz acizlerin şikâyeti sığacak kadar
kanırtılırken ses etmedik
öcümüz alınacak korkusuyla irkildik
kaldıysa bir soru içimizde
o da bir şey:
Nerdedir yerle gök arasındaki ulak
nerde biz?

Kimseden bir işaret gelmeyecek
bir melek kimsenin alnını sıvazlamasa
söylemez kimse size dünyadaki ömrü boyunca
hiç bir insana yan bakışı olmayan kimdi
kimdi yan gözle bakmadı kır çiçeklerine bile
öğretmek için cephe nedir
kıyam etti
torunu kucağında
dönünce bütün gövdesiyle döndü
bir bu anlaşılsaydı son yüzyılda
bir bilinebilseydi
nedir veçhe.

Dinleyin ey vakti duymak doruğuna varanlar!
Sıyrın kahkaha sırçasını cildinizden
omzunuzdan vaveylâ heybesini atın
boşa çıksın reislerin, kâhinlerin, şairlerin kuvveti
güler yüzlü olmak neydi onu hatırlayın
neydi söğüt gölgesinde gülümsemek
ağız dolusu gülmeden taşlıkta.

NİRVANA

CHENG CHOU-YU

Bir dizi anahtarlarım var.
Beceriksizleri gülünç cücelerdir onların.
Ve ince bellileri tiğınçeler.

Ben hüznölü, ben üzgünsem
Kavgaları gürültölü, sesleri
Gür olur zincir şakırtısından bile,
Ama ne zaman sessizim, barış doluyum,
Bu mutlu durumu bölüşürler benimle
Ve fısıldarlar o mutluluğu bir ağızdan
Bana kuzey Çin'deki güz günlerini
Ansıtlırlar, hani, sürü çingıraklarının
O güzelim havayı soğuk bir süsle
Karıştırdığı günleri.

Çev: İsmet Özel

OTOYOLDAKİ KAVŞAKTA KAVRULMUŞ RUH SATICISI

Altmış sene yaşadım bir tek anım bile yok
Anılması korkulu yerlerdedir meşhedim
Faka bastım kaydı don çakar almaz çark amok
Oldum cennet aşısı binbir günah işledim

Anım yok. Bırakacak mirasım Hak getire
Rızkımla takometre sırf bu yüzden akraba
Müstantik olam dedim çalkap giyem setire
Uydurarak başımı örülmüş her çoraba

Örselerdi bir çorap kör nefsimi kabartan
Nesi körlük hangisi kadınların kaprisi
Yasa dışı bir zifaf bengi sulardan artan
Lâf çakmışlar çivisiz matematik köprüsü

Hiç Mao'nun, Lenin'in günahını almayın
Vitrinin çocukları Marquis de Sade yuttular
Ten sırrına ermeden başka telden çalmayın
Pezevenklik etmeyen İblis'i de üttüler

Muamma mı göründü sana dünya işleri
Kanunların ruhunu okumak zor mu geldi
Haydi nem kap buluttan ve başlat yağışları
Ne yaptı Conte Cavour sen de yap Garibaldi

Sativer anasını anâsır mı olucan
Gel bu ruhtan satın al bedavacılık etme
Yut bu ruhu dökülsün barsağından solucan
Ne kalsın trahomun ne tutsun seni sıtma

Modası bu dertlerin çoktan geçti diyorsan
Riskliyse ruhu yutmak tezgâhtan gölgeni çek
Şehre git şehirden al çünkü şehirli insan
Tınladır boş fiçinin egzoz ritmiyle köçek

Üşüş ey kavruk ruha benim transit yolcum
Diren ey kimliğinle polis saldırısına
İşçim köylüm esnafım dar gelirli memurum
Ben ruh kavurduğumca para yakıp ısına

Şunu bil ki ruh satan başka eller sahtekâr
Hepsini déclassé sayipten kazıktan kopmuş
Asrî çağda onları lükse boğmakla Hünkâr
Zindan ettiği Muğla sürgüne saldığı Muş

Püf noktası neden ruh kavrulmadan satılmaz
Çünkü çiğ ruh bulantı sebebi sevdalarda
Çiğ ruh bakteri dolar alaşıma katılmaz
Öpüşürken siğildir elinle sev dalar da

Durayım ruh satmaya bütün yelkenler forsa
Müşteriye havasını almadan bakmayayım
Façama kıymam diyen görsün ne hali varsa
Hoş koku duymadıkça temenna çakmayayım

Nerelerden kalkmışım yokum konulan yerde
Ansızın anısızım aşklarım vesikasız
Uygunsuz yakalanıp örtündüğüm bu perde
Ne kadar kandırıcı bir o kadar yakasız

Vara iksir vara tin vara tılsım vara kut
Ha gayret kanat takıp uçmama ramak kaldı
Ateş yakın su uzak ara yerdeki barut
Alay komutanıydı müdür bey ve bakkaldı

Ben benim benle doğdu ruh satanlar ruhsatı
Bildirildi benimle kıvam cehr uşşığına
Anım yok. Ha şimdi bilsin ruh ruhun kaç katı
Boşuna mı dikildik otoyol kavşağına.

ÖLÜ BİR ASKER İÇİN İLK TÜRKÜ

Bulutları kovan hırçınım benim, büyücüm
doğrudur gebe kaldığım coşkun bir akarsudan
bir bıçak alınma çizer o homurtuyu ağırdan
altın haykırışlarla kuşlar uçup gelir üstümüze
gelip geceyi biriktirirler üstümüze
ben ki otobüslerde sarışın sanmışım kendimi uzun zaman
uzun zaman terli bir erkeğin esneyişine
bir kaçağın övgüsüne saklanıp
akşam vakitleriyle oğunup uzun zaman
kanaryalarla kesmişim uzun tırnaklarımı.

Yüzümden bir tiksintiyi silenim benim, büyücüm
erkeksi kadınların yasını tutmuyorum, artık sevin
ellerimde madensi gürültüler taşıyorum
babam uçurtmalarımı benden çok severdi bilirsin
şimdi uçurtmalarım büyük, o homurtu (o insan)
eskiden her üzgün bakışımı Pegasus'a harcardım
her kapı gıcirtısından çocuklar dökülürdü, ne çirkin
ne çirkin, gövdemde ince bir zırh yara kabuklarından
derken hüznün! Kadın sesleri çıkaran o duman...

Büyücüm, aşkımı dürtenim benim
bir oyun kuralı değiliz artık, sevin.

ÖLÜM KERE ÖLÜM / ÖLÜM KARE

İsa Golgota'ya çıkarken tökezlemeden önce
Önü sıra sendeleyip ayağı burkulan bendim
Yâr idim dulda saydı beni açmak isteyen gonca
Dert oldum Hira'ya beni teskine geldi Efendim

İlk ben üşüdüm sonradır Tur-i Sina'daki sağnak
Dağa çıktım, kurdu geberttim beni korkuttu keme
Çalmadığım kapı kalmadı can evimden taşarak
Duyan olmadı âvâzım ki desin Hallaç kekeme

İlenen oylumsuz kalır kargışın imza yeri boş
Aşka düşmek eceliyse bedeni coşturur anız
Ruh körelten çare bulmaz ilaç olmaz telâşlı döş
Pis mürekkeple çürük dil tokuşturanlardansanız

Kul beni bilmeyişin vakti ecelden kim sıyıra
Bir benim sayıklayan Adem'i imlâ eden adı
Bu yüzden bana değmeden dünyadan bir üvendire
Gittim çekip başımı gittim hakikat duraksadı.

PARTİZAN

Gırtlığımda bir harf büyüyor
buna dayanacağım
dişlerim kamaşıyor yıldızlardan
buna da.
Kabaran bir çarpıntı oluyor şehir.
Artık yırtarak açtığımız zarflarda
ne kargış ne infilâk
yalnız
koynunda çaresiz, çıplak
isyan işaretleri taşıyan
bir ergen cesedi.

Kabaran bir çarpıntı oluyor şehir
uyusam bir dağın benimle uyuduğu oluyor
her gün şehrin ortasında bir ergen ölüyor
domuzuna ölüyor bankerlere durarak
noterden onaylı kâğıtlara durarak
mevlit ilanlarına durarak.
Yunmadık saçlarını okşuyoruz, yavrum.
—Yüzümüzde dolanan bir mayhoş kahkaha-
Gırtlığımda bir harf büyüyor
gırtlığımızda.

Sarp bir güvercin düşüyor yüreğimden
buna dayanmalıyım
ölünce bir partizan gibi ölmeliyim
sabahın kuşluk vaktine savrulan
savrulan savrulan ergen ölüleri gibi.
Şehrin şarkısını söylediğim zaman
yağız bir kımiltı oluyor sesim
korku ve cüzam
korku ve cüzam
korku...
Ne beklenebilir artık namlulardan.
Harçlar karılmış duruyordur
hem de kara
bir gerdek olarak yaşıyoruzdur kendimizi
ne beklenebilir.

Yırtarak açtığımız zarflarda

büyük tecimevlerinde, büyük çarşılarda
pokerde-sinemada-genelevlerde
ne bir suçlu çağrışımı, ne karabasan
yalnız o herkesler
o herkesler kendine akarak boğulan
ve sürdüren bir güleç kocamışlığı.
Bereketli kuşlar serpeceğim ayaklarıma
genzimi yakarak
bir cinayet türküsü söyleyeceğim ben de
ölürsem bir partizan gibi öleceğim
azgın bir gebelik halinde.

Beni dinmeyen bir mavilik kanırtıyor
buna dayanamam
bir çeteci dişleriyle söküyor kanımdaki çivi
buna da.
Radyodan silâh sesleri geliyor
ter kokusu geliyor, ayak
aksayan bir şey örtüyor
yüreğimin kabzasını
olmadık sesler geliyor radyodan
beynimde korkunç bir vida olarak
ergen ölüleri
artık ellerimi bu rahlelerden ayırsam
boyunbağımın ve gülüşümün o kirli
rahatlığından, yırtık uğultusundan şehrin.

Umudunun ayak seslerini okşuyoruz, yavrum.
Kuşandığımız
bu alkol kokusu bize ne getirdi ki!
ÇIKSAM
gök
şarlayarak devrilse ardımdan
-ölürsek bir partizan gibi ölmeliydik-
yürüsem parçalanmış bir ceset tazeliğinde
yürüsem beynimde kıpkızıl bir serinlik
sonra denizler devirebilirim dudaklarımdan
sonra aşk, sonra dirlik: partizan.

PROPAGANDA

Köleler gördüm, karavaşlar
hayaları burulmuş bir adamın ayaklarını yıkamaktalardı

artık kelimeleri kalmamış fiyatları sormaktan
saçları taranılmaktan usanmışlar
sinemalarda saklanıyorlar kışın
yaz olunca denizin yalayışlarına
kaldırımlarda demokrat
otobüslerde dindar
geceyi
saatlerine bakarak anlıyorlar
ve sabah
gökyüzünün karnını gerdiği zaman
dağların kokusundan fabrikalar
acıkınca
Köleler!
gözleri camekânlarda.

Silâhlar gördüm
namlusu akla çevrilmiş sahra topları
mürekkebin utandığını gördüm basılı kâğıtlarda
tetiğe basan parmaklarda çare yok, gördüm mürekkebi:
Çare yok, radyoları kapatsam
çare yok, secde etsem anılarıma
bu bozulmuş yeminlerin bayrakları altında
olacak şey mi duymak portakal bahçelerini
mermiler araya girmeden anlayabilir miyiz artık
hangi kızlar hangi serin yerlerimize değdi:

Sanırdık saçlarımız kumrularla kaplanır
bir çocuk işte ırmak! diyerek haykırınca
o zaman belki çocuklar zabıtalardan daha çoktu
belki biz daha çok ağlardık bir aşk pıhtılanınca.

Gördüm
gözlerinde zindanlarla bana baktıklarını
düşündüm yaslanarak şehrin kasıklarına
düşündüm kafa kemiklerimi eritinceye kadar

nedir bu kölelerin olanca silâhları
silâhların köleleri olmaktan başka.
Bıkmadım
koyu renkler kullanıyorum hayatımda
koyu mavi, acıyı anlatırken
sessizce öperken, koyu beyaz
ve saçlarım hakaretlerle okşanırken
koyu bir itiraf sarıyor beni.
Susmak elbette zehirlidir
ve rahatlık getirir yazıklanmak da.

Ey tenimde uzak yolculukların lekeleri!
Ey çocuklarda uyuyan intizamsız güneşler!
gelin ve boğdurun bu köleleri.

SABAH AYARTMASI

Bağrı çok savruk olsa da sabah
günün en çıplak vaktidir
günün en çıplak kuşları gezinir orda
ve ilkin loş bir yürek çarpıntısıyla
uyur göğsümün bedenimin çaşıtları
bütün çaşıtları uyutur sabah
kuşların, kuşların uçuşlarını da.

Sabah ki aklını çeler bir kuzgunun
götürür ıssız bir sorumluluğa
ama gitmeyen o simsiyah tad ağzımda
ve buramda coşkun göğertisi orospuluğun
bulanık, aç ve sonuna kadar cesur.
Buramı öpesi gelir kuşların
kuşların her yerimi öpesi gelir
uzanırım aç ve sonuna kadar cesur
sabah günün en kıskanç vaktidir.

Akıtıp beyaz bir bedeni boğazıma
yakıp çağlardan artan iniltileri
ağlayışlar ve bakışlar üstünde getirilen
sabahtan sonra getirilen nedir?
Kamyon tadında ve dağınık olan nedir?
Çaşıtlar uyudu, kuşlar çıplak...
Sabah ormanın ağza baktığı ıssızlık gibidir
sabah günün el değmemiş bir vaktidir

SAVAŞ BİTTİ

Var mı bilen başıma seni saranlar arasında adını
Mantık mı diyorlar idrak mısın hafıza mı
Sahici bir şeysen eğer söyle bakalım
Neydi sevgilinin koynuma kaçtığı tarih
Yıllardan hangisiydi hangi mevsimdeydik ayın kaçıydı
Koynummuş madem sevgilinin göz diktiği yer kaçmak için
İncecik ürperişli gölgesi cismime neden kıydı
Sor gücün sormaya yetiyorsa var mıymış
Gönlümü bin parçaya böldüğünün bir sebebi
O yürek burkucu gençlik döngülerinde beni çark ettirişi
Ses çürütüp bağrımda
Böğrümde karaltı söktürüşü
Niyeymiş boynumun tan yerine amade kılındığı silkinişler
Türk ilinde fütur eylemeksizin La Belle Dame Sans Merci
Sancak açsın diye mi

Hatırla ikrar etmeye şayan bir hasıla var mı şimdi
Hani savaş patladığında sevdiğim kız
Koynundan senin artık çıkmam deyivermişti
Bunu bir fısıltı halinde çarçabuk
Ve yeminle söylemişti
Yeminle çünkü yemindi olduran olduracak olanı
Yemindi aşkın aşkla bakıştırıldığı sahra
O gün bu gündür savaş denildiğinde zira
Yemin zamanlarından başka şey anlaşılmadı
Ant içildi ahdedildi edildi muharebe
Harbe girişin yemindi girildiyse nişanesi
Öldürdük demiştiler ve bakmışlardı rakama
Ne kadar yemin edildi o kadar kastedildi cana
Kimin fikriydi ölüm sınıfları açmak
Bünyesinde devlet demir yollarının bilinmiyor
Belgesi yok üç ölüm öğretildiğinin bu sınıflarda
Üç mevki üç bilet koçanı zincirleme üç iflas
Çağdı üç türlü can çekişme çağıydı
Kayda geçmedi üç ölüm tarzını hatmetmeden
Vagonlara girmenin yasaklandığı
Üstünü aratmadan vagonlara girenin
Hangi ağır cezalara çarptırıldığı
Hiçbir zaman dökülmedi resmiyete

Sonradan çok sonradan
Öksürmeyi andıran bir sesle
Boğazını temizlermiş gibi yapışlar
Dan anlaşıldı
Ceza tanzim edenlerin
Trenlerle yasaklar arasındaki ilişkiyi
Dikkati hak edecek derecede
Kültive elabore rafine bir tarzda
Tesiste muvaffakiyet kazandığı
Dünyanın başka yerlerinde
Ne böyle bir ince iş baş göstermiş

Ne de bu derecedeki ince işin altından
Kalkabilecek başlar
Mükâfatlandırılmıştı
Fakat dikkat
Dünyanın başka yerleri denildiği zaman
Tadına doyulmaz bir taam
Karşılığında proforma acılar
Çekilen bölgeler kastedilmemektedir
Başkalık o ülkelerdedir ki
Oralarda yenilecek her şey
Tek başına kalınıp yenilmesiyle beraber
Mayhoş bir lezzet verir
Rusya ve İspanya'da meselâ
Traverslerdir yasak koyan yabancı vagonlara
Mezkur memleketlerde yasakçı kadrolar
Ter kokmaktan pervası etmemişlerdir
Oysa berilerde olay
Hem enine hem boyuna
Farklı aktı
Ter kokusu izale eden irili ufaklı kafaların
Yenilmezdi gerçi kestikleri ama
Astıkları astıktı
Kültiveydiler adları Avrupa çapında anılacak seviyede
Astlarını medyun bırakacak miktarda elabore
Rafinelikleri kârlı çıkmaya mâtuf bir izdivaç mı hiç
İstemem boş mu kalsın yan cebim kabilinden
Lavantaları vanilyaları altın damlalarıyla
İşgal altında tuttular maroken kaplı birinci mevki
Kuşkular içe kor gibi düştü gözde tüttü şüpheler
Şüpheler bastırdı ıslığı kümbetli bostanlarda
Şehvî bir tabasbustu gıcıkladı teyakkuzu

Traktör savsakladı evlekle bağlantıyı
Asfalt yollarla tanışıklık kurdu
İnsanlık tarihinde ilk defa böyle hazin
Tınlıyordu ihanet

Tarihte ilk defa çocuk annesiyle babasına
Poz verdirtiyor onların
Kaptırmıyordu portre ressamlığını yadlara
Dünyanın bin bir bucağında çocuklar
Dünyaya gelmelerine vesile olan çifte
Neyi tavsiye edecekler
Merak konusu ilk defa buydu
İlk defa yarım yamalağın yalvara yakardığı
İlk defa keşmekeşten bu kadar güzel koku
Ötelerde sekiz kişilik kompartımanın ahşap kanepeleri
DDT kokanlar tarafından doldurulmuştu
Doldurulmuştu tahta kaşıklar bulgurla
Torba yoğurdunu sulandırıp doldurmuşlar sarımsak
Kelle üç numaraya vurdurulmuş tentürdiyotlu
Öte ile beri arasında bir orta sandık
Orta sınıf orta tabaka orta bilmem neciler
Hangi öteden geldikleri meşkur
Bilinmiş beriye ulaşamayacakları kati ve bedihi
Ağırdılar kaldırmaya güç yetirilmeyecek kadar
Noksanlıkları hissedilmeyecek kadar hafif
Kıyafetlerinden öylesine rahatsızdılar ki
Hepsi aynı siyah harikulâde parlak lokomotifin
Çektiği yere İspanyollu ve Ruslu
Bir landonun tıngır mıngır sarhoşluğu
Onlara asla kâfi gelmezdi sadece Rusya'dan
Sadece İspanya'dan kaçmış gibi görünmek
Rusya ve İspanya yoksunluğu
Onlar için yekpare bir kalıt
Kabul edilirse avutucu
Haberdar edildikleri şey Kanun-u Esasi
Tanıştırıldıkları ses Tino Rossi
Bezdirici haşarılık keratalarına
Allah baba kızar deyişleri
O aynı boş bakışlı çocuklara
İğneli beşik korkusu verişleri
Bir yerden ödünç mü alınmıştı
Yoksa dudaklarından
Dökülüvermekte miydi

İçlerinden geldiği

Ödünç veya içten zaruretti modaya uymak
Kurdukları cümleyi içine devletten menkul bir tehdit
Katarak parlatmak zaruretti
Parlak cümleyi muhatabın yüzüne çarpmak zaruretti
Mazurdu hepsi çünkü rulet misali devran dönmüş
Bu durulan noktaya gelmişti
Mahcurdu hepsi çünkü ekmeğini taştan çıkarmış olanlar
Taş kırsınlar diye yol yapımına gönderilmişti
Mahfuzdu hepsi çünkü hangisine sorduysak
Ateş adalarının yerini haritada şıppadak gösterebilmişti
Hepsi makul hepsi makale şamil birer marionetti
Koltukaltlarında kaymak kağıda resimleri
Dört renkli basılmış haftalık mecmualar
Fıstıktı anaları babalar devletti
İçten veya ödünç kadınlarla erkekler arasındaki laklak
Trende öğrenilen trende kalacak
İndiklerinde üç türlü ölüm
Boşaltmış olacak kompartımanları
Trenli hayatların bir gereği bu
Trenin bütün yolcularına ölüm
İltimas olsun diye
Bir kalkış noktası hediye ederek
Her birini tek tek
Üç tarzda uğurluyor
Durulan her istasyonda onları
Yine ölüm karşılıyordu ru be ru
Gizli pazarlıkların mahfillerinde ölüm
Onları eliyle koymuş gibi enseliyordu
Kadın iseler en uygun durumu arz ettikleri
Kloş etek giymelerinden anlaşıyor
Azrail'in tebdil-i kıyafet gezdiğine
Hiç hayret etmeyen erkeklerin
Fötr şapka takanları ikrar ve itiraf erbabı
Sayılmaktan sıkılmıyordu
Huylu huyundan vazgeçmiyor
Âdetleri veçhile marifetlerini gizlice
Göstermeyi biliyorlar

Kim olursan ol diyorlardı uygunsuz vaziyette
Yakalanmadıysan marifet sende
Yani işler yine

Tıpkı ta gaza beylikleri döneminde
İleri gelenlerin aralarında sıkıntıyı dağıtmak
Gayesiyle başlatılan elim sende
Oyunu devam ediyormuşçasına
İşliyor tek boyutlu ve sade ve sadece
Kutsal kitaplarından bazı sayfalar kopmuş
Bazı satırlar silinmiş
Planlı vakitli yasal toplantılarında
Yasal vakitli planlı toplantılarında
Kopan sayfalara fazlalık atfedenler
Şakşak alıyor
İçerik belirleniyordu
Silinmiş satırlarda neler yazıldığının bilinciyle
Gizli tutuluyordu resmiyetin bir osurukta ezberletildiği
Kimin aslı balçık idiyse o gizli tutuluyordu
Gizlinin erketesine gönül deniyordu ki fasaryası
Sımsıkıydı yapışkandı
Kopmuyordu gözgüsünü yazgısı sanma hatasından
Hatalar kime sorarsan sor
Pek zarif duruyordu bahçe kapılarında
Bahçelerinde havuzlar havuzlarında fıskiyeler
Fıskiyelerinin ucunda ping-pong topları
Sevmek diyorlardı nasıl olsa hoş görmek değil midir
Yürüyüşten kürüyüşten çürüyüşten aldıkları
Moribond zevkle mest oluyorlar kafiye hatırına
Serbest sermest oh ne güzel şey
Başı boşluk başı hoşluk başı bozukluk hâttâ
Bilerek kaybediliyor anahtar ve ardından maymuncuk
Kullanmayı emreder asrımız deniyordu
Satalım deniyordu anasını açıldığı
Yere kadar açalım

Ne kadar kullanıyorsa Avrupa'dakiler biz de
Uyandırma kerizi o kadar kullanalım
Pozitif hukuku boş ver ben profesör Hirsch'in
Yıllarca asistanlığını yaptım
Bu hazır cevaplığı sanırsın kimden kaptım
Hans Reichenbach bile
Artık demedikten sonra kalın
Ne haddimizdir ki canına okumayalım kukuletanın
Şakulî bakacaksan bil-mecburiye çağdaş
Bir zahmet ufkî bakıverirsen çağcıl
Dönem sonu sınavlarının yaklaştığı aylarda zonk

Her zonklayışta bir zarafet bulmadılarsa çatlardılar
Her zonklayış melâle aşına her hal ü kârda domino
Elim sende oyunu devam ediyor
Mülevves bir taksirat çağlar boyu destekleniyor
Beklenmiyor beşerin üzerine gökten bir dindirişin serpilmesi
Gök
Gök müydü dönmek için can atılacak taraf
Göktü evet gizlice göz kırptı öldürene
Göktü aynı gökyüzüydü ölene el altından
Tanışıklık veren de

Gök
Ey dönmek için dönerek
Ve döndükçe dönerek
Döndükçe gözden kaybolarak
Gözden kayboldukça kalbe dolarak
Göktü ey hınç duyarak kargın vücut kaybolmuş bir vücuda
Kayıp vücut hırsını tapınan vücuttan alarak
Hınç ve hırs naz uykusu çekerek
Vücudun güzelliğini inkâr etmeyerek gülm
Hayırlı olsun damgayı vurdurarak
Gümlemek her kolaya geleni bir kolaylık sandırıyor
Yalınlığa ucuzlamak aşama bildiriliyor
Gelmek mastarından isim olarak gelir
Hangi maksatla türetildiği düşünülüyor
Bedavaya geliyor aymazlık zırhı kapışılıyor
Şu serpuşa bak deniyor şems-siperleniyor
Baş üstüne ne konduysa kapışan kapışana

Kapışmaya dalmanın hayrını gör bak ne güzel yakıştı
Çapulcular kim idiyse tarih onlara kaldı
Biletler karaborsa satıldı bırakmadı borç yakarı
Kim ki baktı vücudun münezzeh yerlerine akıttı kanı
Çattı ahaliye pamuk bayram
Güzideler andante ağladı
Köçekler parsa toplarken pula belendi çengiler
Oklaular mütereddit döndüler küstürücü ellere geçti rende
Müfredat iptal edildi aksadı bazı dersler
Geç kalmadı savaşa yön vermekten fahişe taburları
Tayın oldu savaş patladıktan sonra ekmeğin adı
Ekmek soyundan hicap taşlardan medet umdu
Simsiyah kayalarda kılıçlarını kırdı utanması olanlar
Çekilip kuytu odalara hepsi öldürülmeyi bekledi

Toprağın göğüs geçiren kırık kısımları
Toprağın ne Hititlerden kalma kara saban
Ne de İsveç çeliğinden pulluk görmüş olan
Toprağın Safiye Meryem Hatice katmanları
Kopmuş vücutları himayesine aldı
Çatışmalar cephede
Savaş arkalardadır
Bundan böyle inkârcıları küçültmenin
Büyük bir engeli var
Savaş günü çattıysa açlık
Kimsenin aklını kanırtmayacak
Artık yücelerde bağlardır
Enginlerde asma bahçeleridir tahribata müsait
Mühendisler köprüleri infilâk ettirilir kıratta kuracaktır
Okşayış sevap değildir helal değildir ilkah
Bilinen dünyalarda konacak dal bulamaz
Dilimizden uçtuğu aşikâr olan eyvah.

Savaş çıktı
Kız koynumdan çıkmadı
Beni mahmur bırakmaktan bir gün olsun bıkmadı
Devler gibi yazı yaban demeyip silahlanmış adamlar
Korkuya Yağmaya Kana söz getirtmedi
Alacaklarımızın sorgucuyduk borçlarımızın çilingiri
Bizi Korku bizi Yağma bizi Kan yargıladı
Terler döküldükçe solgunlaştı yerküre
Çehre solgun anneler endişeli küfürbazdı babalar
Yasalar kapattı çimenli bayırların yüzeyinde artanı
Nem kokuşlu çocukları kızlı erkekli
Coşturdukça arıtan bayırlarda
Batözler vinçler paletler sefaletle gerekçe hazırladı
Meyve ağaçlarını bir hiza gözeterek diktiler
Dıraht-ı meyvedar lâfzına râğbet edenler
Karşılarında ayıp el işaretleri yapılmasına şaşırdı
Öyle işaretleri onlar dışa vurmaz
Düşüncelerinde yalıncak canlandırırdı
Ne ki sisler bürüdüler tarlayı
Göreyim seni herkesten önce sen başla
Diye her birimize tembih ettikleri
Her birimizden bir besmele ümit eden
Hepimizin tenine tav olup da
Besmeleyi unuttuğumuz tarlayı
Sislendi kurusun diye üstüne mendil

Serdiğimiz böğürtlen
Neymiş biri yek diğerinin boynuna o kol atmalar
Nice şeymiş o eski sarılmalar yatmalar
Sevmekten kaldıysa bize değdikçe değillendiren
Yattıkça sürçen bir şey kaldı fasılalarla
Neye uzattıysak elimiz bir arşın bizden ırak
Kayıyor gözyaşlarının göğerttiği ne varsa gövdemizden
Saklı kim biz sırlı kim biz kimdir sığıntı biziz

Haramdıysa prospektüs yetmez miydi yandan yana yatırıp
Tırâzende saçları büsbütün haram ettiğimiz
İnsafına sığındığımız yetmez miydi işgüzar
Kamusal ilaçlama işçisi güruhunun
Dilenmeyi öğütlemekten gayrı söz etmekten habersiz
Rahmi narkoz altında ameliyatla alınmış şehirlerden
Başka ne kaldı ki desek mahremiyetimiz
Niyetleri diplerde sakladık
Whether deep or freakish ease
Saklandık niyetlerimizin esfeline
Kovcular haline dönüştük
Matbuattan gizlendi şehre inmekten maksadımız
Giderek matbuat gizledi bizden kendi maksadımızı
Yadırganmadı bu koca kaba kalabalığın
Daracık yerlerde sıkış tepiş gizleniş
Gizli övünmelerde yoklandı bir darp izi
Mezeler yenildi kafalar çekildi
Tarlardan kovulanların irin topladı derisi
İrinliler kabilesi
Çoğalıp sayıları göze batınca alarga durdular bizden
Sevmezlermiş bizi raconlarının bu olduğu söyleniyor
Yarası cerahatlenmeyeni kendilerinden saymazlarmış
Bize başından beri başkası muamelesi yaparlarmış
Daha yeni öğrendik meğer biz de onlarla mecazdan
Leff ü neşirden gayrı alâka şimdiye kadar kurmamışız
Doğrusu gerçekten bizmişiz başkaları
Onlara dokunmanın bizlere ar gelişi bundanmış
İrinsizlik bilinciymiş her geçen gün tuhaflaştıran bizi
Bizdik hey gidi bizdik biz gidi bizdik neye dokunduysak
Doğdu o şeylerin ortadan kalkma ihtimali
Sarktı berelendi döküldü neye dokunduysak
Canımıza santigrat nevinden kıymet biçmeye kalktığımızda
Memeler sarkık kalçalar bereli dudaklar dökülgendi
Rengi attı çağları dönemlere ayırmak için

Elimize tutuşturdukları edevatın
Arkadaşlarıma söyledim
Soluyor solduruyoruz

Hiçbir şehrin Montevideo'nun bile
Sundurmasında soluk bırakmadılar dedim
Sözümü tersten aldı arkadaş olacak dümbelekler
Bana terslendi hepsi
Yüzüme ters bakmakla iktifa etselerdi
Tahammül eder sizin cirminiz
Ancak bu kadar derdim ama onlar
Susturamadı içlerinde cirit atan ifriti
Ne çekilmez bir adamsın sen dediler
Hem şikâyet ediyorsun savaştan
Hem koynunda saklıyorsun sevdiğin kızı
Yeyip yuttum sanmayın bu takazayı
Ne mi yaptım size ne
Kokuşmuşa paha biçerek geçinene
Ne yaptığımı hiç kimseye anlatmam
Bu çapraşık dünyaya bir de ben düğüm atmam
Yola getirsem elime ne geçecek
Hayat sahici bilgiyi sömürgeye saklamış
Diyenler arasından birini
Bunların avenesinden bir tekecik kişi
Çıkacak mı hiç sanmam
Aklını dünya hayatında benim hisseme
Akşam bulutuna iliştirilmiş bir şey
Düştüğüne yoracak
O şey
Oyalıyor beni
Benim bütün kenarlarım
O şeyle içli
Aklını yormak
Benim arkadaşlarıma göre yabancıların işi
Yakınlık gösterir benim arkadaşlarım akli havalarda uçana
Yakınlık gösterir benim arkadaşlarım akli yerin dibine batırana
Ne arkadaşmış bunlar bir işin düşecek olsa
Çat Beykoz'dadırlar çat Kumkapı'da
Ha Beykoz'dadırlar ha Kumkapı'da

Uyar mıyım akli vücuda merbut kılmayan bu takıma
Tünemeye fırsat bulduklarında
Ayırt etmeyeceklerdir hani halı hani kilim

Bir ağız mutlaka öğrenmek gerekiyorsa
Neme yetmez benceğize kendi halim
Baktım hiç işe yaramıyor
Deniz sularında köpekleme yüzmelerim
Kulaç attım yağsız karnım elverdiğince
Yettiğince çelimsiz kollarım
İki yakamı bir araya getirmek
Konusunda sebat ettim
Bunu kolay bir şey sanan
Varsa denesin de göreyim
Yemek buldun mu ye dayak buldun mu kaç
Biyos derlerse hayat logos derlerse akıl
Bunları sular seller gibi bilmeyi marifet sanma sakın
Marifet aklın ne kadarı hayatın dahilinde
Bunu bilmek
Yahut keşfetmek hayatın
Hangi kısmı dolduruş ne kadarı akıldır
Hasılı neye olursa olsun akıl yormak
Akı takatten düşürmeye ister istemez varır
Halbuki insanların çoğu cehennemlik
Yani dinç akıllıdır
Onlara eziyet altında
Tecrübemin bana öğrettiğini
Söyledim açık seçik anlamadılar
Avâma sebil için açık saçık söylediysem de nafile
Benim sırrım nefsimi ıslah etmeyişimde saklı
Beni yazın keten pantolonlu kışın kalın kazaklı
Görmeseler ayağa
Düştüğümün resmiydi çoktan
Aldırışım soğan başı hikâyesi dolaylarında
Konaklama gafletiyle bukağılansaydı
Nasır bağlasaydı kişiliğim olsaydım ibn-i Filip
Taksaydım getirdiğim her bir şeye doğuştan
Dünya nispetinde bir kulp

Ucu İndüs'e varan bir imparatorluk kursaydım
Sinop'ta gölgemin köpeksi filozofun yüzüne
Düşmesiyle dehama kucak açtığı için
Zapt edilmiş topraklara giderek
Romanya boyası çalmayacak mı general
Rütbesinde beş altı tane zevzek
Şişse idi kişiliğim kan çıbanı çıkarma
Derecesinde kabarsaydı

Dem vurmuyacak mıydım
Kendi krallığımdan
Pehlivanlık taslayıp
Bahis açmayacak mıydım
Mülk-ü âl'imden saltanatımdan
Para bastırmayacak mıydım
Hutbe okutmayacak mıydım
Dinç akıl böyle şeyler yapmadıkça
Rahat yüzü göremez
Aklı dinçlik çağına demir atan insanın
Gözleri ve'l fecri okur
Gözleri kahverengidir karadır elâ çakır
Bağdaş kurarken bile bu gözler hazır oldadır
Ağzı nerededir tabî ki kulaklarında
Vakit kazanmak için çevresine
Mebzul ücret dağıtır
Çünkü aklını yorgun düşürmeyen her insan
İçerisinde
Bir gün soğuk ve rutubetli ve gözün
Gözünü görmediği mahzenlere düşmek
Oralarda çürümek korkusu taşır
Korkudan kurtulmanın yolu
Ben size söyleyeyim
Vitrinde
Mümkünse vitrinin göbeğinde
Kendine bir yer beğenmekten geçiyor
Gözde değilse göz önünde o da olmadı göz altında
Aklı dinç kalan ezilir gözden uzaksa
Mahlûkat gözüne görünmemek

İşte bu olmaz
Olduğundan fazla sanılmamayı
Dinçlik kaldıramaz
Dinç akıllılardır göz göre göre
Maskaralıkla korkaklığı buluşturan
Tarihi inceleyin göremezsiniz
Soytarısız bir kral dalkavuksuz bir sultan
Padişah imparator gözdeki mübalağadır
Bana bunlar yaramaz
Ben çocukluk çağlarımdan beri
Görülen görünen gösterilen dünyaya
Alışmamak inadında kararlı takımı tuttum
Nefsim âsi aklım yorgun şefkatlidir yüreğim

Neden koynuma göz koyan kıza hayır olmaz diyeyim
At üstünde ok atarken bana güleç yüz
Padişah mı imparator mu gösterecek
Bu kız olmasa benim kramp giren bileğim
Merhem yüzü görür müydü düşünün
İnsan isem insanlığın tümüne
Beklerim ki geçsin diktatörlüğüm
Demek bana lüzum edecek bir horoz ötüşünün
Vardığı yere kadar uzanan hükümrانlık
Sorgulamaktan geri durmam
Kim yaparsa nüktedanlık
Ellerimde dinç akıllı kimselerin
Ne mânâya geldiğini merak ettikleri yüzükler taşıyorum
Yüzük taşlarımın altına arsenik sıvaştırmadan yaşıyorum
İflâh olmaz diktatör işte o bensem
O bir köprüyse işte sırat dedikleri
Benim orayı biri çıkıp söyleyebilir mi
Gurultuyu çaktırmadan deneyip cambazlığı
Façama toz kondurmayıp hiç azar işitmeden
Geçmenin fırsatını kullandığımı
Yo hayır böyle bir beyan sadır olamayacak
Sırat
Oradan geçmedim ben

Benden ısrarla nefsimi ıslah etmemi istediler
Nerede bende o göz
Var mı bende öylesine bir dirim
Nefsimi
Söylesinler kimler hesabına ıslah edecekmişim
Sayıp dökülecek cinsten şeyler mi
Nefsimi ayarlayacağım şeyler
Kitapta yeri var mı benden istenenlerin
Çizmiş mi müstakbel şemailimi kalem
Cevapsız bırakıldıysam nasıl
İmkân dahiline girer bu estetikten yoksun
Müstamel ahaliye yeltenmem
Yürüdüm yürüyüş ritmime uygun bir yol
Bulacak gibi oldumsa da çıplak gözüm
Tipi çıkınca lapa karla örtülen
Yön tayini işaretini görmedi
Tutamak bildiğim içimdeki okun seyri
Yüküm her gün biraz daha
Ağırlaştığı için yavaşım

Yaşımdın ilerlediğini merceğimin gevşediğini
Gördükleri için yoldan çıkacağımı sanan kalpazanların
Alnını karışlarım
Vazgeçer miyim ömrümü adadığım diktatörlükten
Olaak şey mi bu hiç olur mu
Benim gibilere küçükken
Sıkı dur oğlum
Türk çocuğusun sen dendiğı unutulur mu
Turşu k    kırk paranın tırtırlısı
Tarlaların uzaklığı bana yeten bir dersti
Fırçanın hiçbir türünü şimdiye kadar y  ks  nd  rmedim
Saatten benim     parmağımla kurulma
İşlemine bir itiraz gelmedi
Önüme ağılanmadan geçilmez caddeler a  ılmıştı

Cinnete g  z yummasam
Cinayeti yarıda kesmek için
Bir şey yapacak olsam
Hazırdı yağlı urgan gaz odası giyotin
Pis işlere bulaşmamı allı morlu
Keyiflerle imrendirdikleri zaman
Parmak kadardım
Tabiatı icabı tuzak
Ortalık ışımadan kuruldu
Yol kesenler   etelesinde
Diğerlerinden biraz erken
Tespit edildi yerim
Akşam eve yorgun ve yufka
Yüreğimi sorgulamış olarak dönmeme rağmen
Hava karardığı zaman
Kol kanat germiş bir vaziyette durmuyor
Sorgulayıcı bir edayla sarıyordu   st  m     atı
Dişiyile tırnağıyla diyorlardı
Dişiyile tırnağıyla ne
Savaş vardı
İstenilmeyen her şey yakındı.

T  tonmuş G  l Ha   kardeşleriymiş
Kimler idiyse savaşın tarafları onlara aldıran yoktu
Kız koynumda ya beni itham ettiler
Dretnotları imal eden benmişim gibi
Katliama uğrayan biçare nesillerin suçlusu güya bendim
Su  muş hartu  ları bırakıp

Riyaziye esaslarını sevişme denklemine uygulayışım
Bana bağıırıp çağırdı resmi ağız
Kurallar bu uygulamayı dışta tutmayı âmir dedi
Kur'an yasaktır rezilliklerin en rezilidir şiir
Sonra halka dönüp şunu söyledi
Söz geçirebilirsen diktatöre geçir
Balçık mı çamur mu artık ne dersen onu
Hayatımın kaynaklarına bulaştırmamdan
Suç delillerini karartmam anlamı çıkarılıyordu
Savaşın cereyanına katkım yok demiyorum
Yalan değil uyrukların tıklımına sert çıkarak
Gözleri çatlatma faaliyetim
En iyi ben bilirim
En sağlam keselerin bile nereden delineceğini
Öyle zamanlar geçti ki
Kimin öd kesesi patlatılacaksa
Bana müracaat edilirdi
Yırtmışlığım var yalnızca kelle vergisi alarak
Servetlerine servet katan zenginlerin değil
Onlarla yoldaşıktan nasiplendiğini zanneden
Fakirlerinkini de
Yıkamak demiştim on dokuz yaşımdayken
Kutsal kinidir yürekli olmanın
Aradan kaç yıl geçtiği hesaplanabilir
Beni çatık kaşla yaşlandıran

Diktatörlük bu işte
Dinlemezdim kimden gelirse gelsin sızlanmaları
İsrafil'e kulak kesilmekti
İlk alındığım ve son işim
İtlaf edilmeliydi nerede varsa kene
Koynum boş değildi madem
Pabuç mu bırakacaktım gülle gürültüsüne
Manzara hep mükemmeldi ben ve sevgilim için
Mükemmeldi francalayla esmer somunun farkı
Kuyumcuyla manav komşuluk ediyor
Geceleri ailecek görüşüyorlarsa
Bana mı düşerdi bunda bir kusur bulmak
Âyet sarıh zikredilmiş cevaplanmıştı soru
At Pazarı demirden kır atlar için miting alanı
Donu merak ediliyorsa sütçü beygirinin doru
Devenin nalı nişaburek şehir hatlarının gazoz borusu
Her geçen gün bilenen bilinç gittikçe daha sivri

Seyran ü sefayı terk ederek sevdiğim kız
Koynuma kaçtıysa
Neden toz konduracakmışım şanıma
Arkada hasreti çekilecek sevgili bırakmayan
Gemi yakmazsa yazık direkler çatırdasın
Cayırdasın yelkenler
Ötesine aklım ermedi hiçbir zaman
Müdrük miydim nâtık mıydım hâfız mı
Adım bir intikam olarak bari anılacak mıydı acaba
Tuzun gözüme durduğunun farkında olmadım
Şerbetini bana ekşittikten sonra sundukları kızılıcık
Fark etmedim damarlarıma sızmış
Cinsî temas haline getirmiş beni
Olağan bile saymadığım dünyayla
Gaflet miymiş yaşadığım istiğrak mı

Nereden bilecektim canıma batan
Dikenleri ayıklamaya dalmışken
İbadetimden olmasa bari derken kuşkum
Savaş bitmiş ben nöbette unutulmuşum
Savaş bitmiş ben bunu
Koynumun boşluğuyla anlıyorum
Kükreyen ırmağın ölümü meğer
Savaşın sonuymuş
Halbuki ben sanırdım ki dünyada savaş
Var diyedir serçelerin vakitlice uçuşu
Glayöllerin yana yaslanması fulyaların mızızlanması
Savaş bittiyse bir cenahtan bir boru sesi geldi mi?
Hayır, gelmedi.
Çanlar çalındı mı herhangi biri için?
Hayır, çalınmadı.
Vakit mi girdi, okundu mu ezan
Hayır duyulmadı hiçbir şey okunan
Şahidi yok trompetin öttürüldüğünün
Çanlar bu sesi verir diyecek bir kimse yok
Seyyar satıcıların müezzinlerle kurduğu diyalog
Yurttaş hakkı olarak algılanıyor
Ben
Bir tek benim
Birdenbire her şey yerli
Yerindeyken koynu boş kalan
Şimşeği atlattığımı bile kimseler fark etmedi
Boş koyun bir bergüzardı bana savaşın bittiğini anlatan

Savaş bitti sular Heraklitus ne derse desin
Akmıyor
O bir ırmak ölüsüdür kükreyen
Artık hiç kimse Almanlar yüzünden telaşa kapılmaya
Bir sebep bulup buluşturmaya kalkmıyor
Karartma sırasında annemin migreni tutunca
Ne yapacağımı bilmesem de oluyor
James marka kalın tekerlekli siyah bisikletiyle babam
Halkevi sinemasına giden beton
Köprüden geçmek istemiyor

Şarkı söylemek
Kendi kitaplarını ciltlemek
Gibi bir şey haline geliverdi aniden
“Yalnız bırakıp gitme bu akşam yine erken”
“Öksüz sanırım kendimi ben sensiz içerken”
Şimşeği atlattım diye kimseye can
Bahşedecek hale gelmedim
Demek Âdem ahfâdından
Savaş bittiği için koynu boşalan
Bir kişi gerekiyormuş o da bendim
Diğerleri ellerini çabuk tutup kesme şeker
Hakkında edindikleri barut kokulu fikre
Acilen tadilât getirmişler
Sıkı yönetim kalkmış
Savaşın bittiği kesin
Yama bulmak
Dirseklere hünerse kendi kumaşından
Kim neylesin

Savaş bitti
Kır gezmelerinde bundan böyle şüphe çekmeyeceğiz
Kime kalacak kırlara çıkmanın burun sızlatan anlamı
Dinlemek zorunda değiliz muhallebicide
Yabancı dilden anıştırmalarla yüklü kaçış
Hikâyelerini mültecilerin
Memur beyler neler karıştırdıysa şehir kulübünde
Buraya kadardı
Bu saatten sonra
Briyantin saçlılara hiç kimse
Göster eşkinli beygir vesikanı diyemeyecek
Kanaviçe veya goblen
Kime ne

Arık fitil odam loş
Savaş bitti koynum boş.

SEBEB-İ TELİF

Başkalarının aşkıyla başlıyor hayatımız
yaprakla yağmurun aşkı meselâ
kim olsa serpilen coşturuyor bizi
imreniyoruz başkalarının mahvına.
Yağmur mahvoluyor çarparak
Kendini parçalıyor mâşukunun açılan kıvrımında
yaprak dirimle irkiliyor nazlı ve mağrur
silkiniyor vuran her damlayla.

Başkalarının aşkıyla başlıyor hayatımız
bakıp başkasının başkayla kurduğu bağlantıya
aşka dair diyoruz ilk anı bu olmalı
ilk önce damarlarımızda duyuyoruz çağılısını
uzak iklimlerin
kokusu gitmediğimiz şehirlerin önceden
bir baş dönmesiyle kabarıyor hafızamızda
sonra ayrılıklar düşünce dalıyoruz:
Bize ait olan ne kadar uzakta!

Başkalarının aşkıyla başlıyor hayatımız
başkalarının düşünceleriyle değil.
"Üstümde yıldızlı gök" demişti Königsberg'li
"içerimde ahlâk yasası".
Yasa mı? Kimin için? Neyi berkitir yasa?
İster gözünü oğuştur, istersen tetiği çek
idam mangasındasın içinde yasa varsa.
Girmem, girmedim mangalara
Yer etmedi adalet duygusu
içimde benim
çünkü ben
ömrümce adle boyun eğdim.
Yıldızlı gökten bana soracak olursanız
kösnüdüüm ona karşı
onu hep altımda istedim.

Başkalarının aşkıyla başlıyor hayatımız
ve devam ediyor başkalarının hınçlarıyla
düşmanı gösteriyorlar, ona saldırıyoruz
siz gidin artık
düşman dağıldı dedikleri bir anda

anlaşılıyor
baştan beri bütün yenik dşenlerle
aynı kışlaktaymışız
incecik yas dumanı herkese ulaşıyor
sevinç günlerine hrya doluştuğumuzda
tek başınayız.

Diyorum hepimizin bir gizli adı olsa gerek
belki ocuk ve ihtiya, belki kadın ve erkek
hepimiz, herbirimiz gizli bir isimle adaşız
yoksa şimdiye kadar hesapların tutması lâzımdı
hayatımıza kendi aşkımızla başlardık
bilmediğimiz bu isim, hesaptaki bu açık
belki dilimi çözer, aşkımı başlatırım
aşk yazılmamış olsa bile adımın üzerine
adımı aşkın üzerine kendim yazarım.

SEVGİLİM HAYAT

Yüzüme bak
ve yüzümü hırpala
yüzümü değiştir, dağlı bir anlatım bırak
sen
her hafta oğlunu leğende yıkayan hayat
yaban, diri memelerinden ısırarak
dudaklarındaki tuzu dudaklarıma almak için
çok oldu tepelere vurdum kendimi
bulutlara karıştım ve karanlık kahvelerde
tırışı uzamış adamlardan
huylarını öğrendim senin.

Mahmur bir tohumdun delikanlı bağrım.
Ve hatırlıyorum lokavt vardı
bezgin fabrika düdüklerinin
dizlerine yatırılmış olan sabah
senin kalbini kakışlardı.
Tomarla muştuyu omuzlayarak genç adamlar
polisin sevmediği genç adamlar sokaklarda
patronları kudurtan gazteler satarlardı.
Ey şehre başaklar:
militan ruhlar ekleyen hayat!

Gün turuncu bir hayalet gibi yükseliyorken
izmarit toplayan çocukların üstüne
çekleri imzalanıyorken devlet katlarında faşizmin
bacımı koyvermiyorken şizofreni,
yüzüme bak
ve rahmini bana doğru tekrarlar
ben öyle bilirim ki yaşamak
berrak bir gökte çocuklar aşkına savaşmaktır
çünkü biz savaşmasak
anamın giydiği pazen
sofrada böldüğümüz somun
yani iscacık benekleri çocukluğumun
cılık yaralar halinde
yayırlılar toprağa
etlerimiz kokar
gökyüzünü korkutur

Çünkü biz savaşmasak
Uzak Asya'dan çekik gözlerimiz
Küba'dan kıvırcık sakallarımızla
savaşmasak
güm güm vurur mu kömürün kalbi Kozlu'da
Ke Şan'da, Kandehar'da ümüğüne basılır mı vahşetin
ve sen boynunu öperken beni sarhoş
bir okyanusla titreten hayat
sevgilim olur musun.
Ben savaşarak senin
bulanık saçlarından tutup
kibirli güzelliğini çıkartıyorum ortaya
dünya
kirletilmez bir inatla dönüyor
altımıza yıldızlar seriliyor
yüzüm suya davranıyor koşarak
ve inzâl.

SEVGİLİME BİR KEFEN

Alçak sesle uçuyor üzerimden
saçları kına yakılmış bir kadının mihrâbı
bu gövermiş güz günleri çıldırtır
çileden ve kitaplardan çıkartır insanı
urlar, karınca cesetleri
titreyişlerle örtülür üstüm
merak
bir devrimcinin hazırlığıdır
ve alçacık bir sesle uçar üzerimden
kanser, begonya, ölüm.

Beyaz tülbentler camın arkasında
ve çıkarılmış insan gözleri
kırk batman ağırlığında sahici insan gözleri
bağrına taş basan ana
o ananın ölüsünde kalkan toz
ey acılar gardiyanı, ey güz günleri.

Bir isyankâr çetecinin yağmuru altında
kendi kavruk güzelliğimi yumrukluyorum
kulunç gibi giriyor öğleden sonraları cumartesinin
umudum
ki hırçın bir hayvandır durmadan
kalgıtır banknotları, miting alanlarını.
Ve tarçın kokusu ve yorgunluklarla
oturduğumuz evleri tıkayan
merak
bir devrimcinin hazırlığıdır.

Yıkanır bazı bakır dövücüleri çarşılarda
şakırtılarla sürüklenir bazlama açan kadınlar
dibeklerinde inatlarını döven
hıncır umutlarını döven kadınlar şakırtılarla.

Benim harcım değil bir yar sevmek gizliden
her yanıma bin türlü merakla dalanmakta
o loş buhur kokuları, analarımız
aşerirken toprak yiyen analarımız
yüreğimin palamarlarını çözüyor aya karşı

gökçe sancım zonkluyor bileklerimde
zonkluyor talaşlar, talaşlar
şakağıma vuran balyozun talaşları.

SEVGİLİME İFTİRA

Dudaklarından kalkarken boynun kurcalar beni
bir yanıma kara çıbanlara saldılar, ıslak
bir yanıma hiç aymamıştır, gümeçlerde saklıdır

ondan ki nefret içinde omzunu okşuyorum
ama şimdi bana gerçekten zor gelen şey
bir grevin çocuklara kazınmış izlerini hatırlamak
sözlerimi etime bastırıyorum
içimde çalılıkları yaran bir postalın tortusu
benim bu sası karanlığa zorla, zorlayarak
tutuşmuş bir gül sıkıştırmak boynumun borcu

yeter ki
sağlam senetler verilmiş sanılırken aşkı karartmak için
sen bir daha beni saçlarınla sıyr
ağdalanmış sevincimi hışırdat, bunu yapabilirsin
çünkü bütün bankalar, silâh fabrikaları
her gün bacaklarımıza sırnaşan kara köpük
senin sessiz gururunda homurdanan tufanı
hesab etmiş değil,
bilmemişler hıncımın yaban otlar suladığını
çalakalem sevebilmek elimden gelmiyor
belki evet
onların mühürlerini kımıldatan barut dumanlarını
solumaktan
biraz çopurlanmıştır sesim
senin göğsünü ağartırken yıpranılacak elbet
bakışlar tozlanacak, dolukmuş sofalardan
ezikliğin şehveti yayılınca
taptaze yaşanmayı da öğrenmem gerekecek

iştedir yalanı seyreltiyor uykusuzluklar
aklımın köşesinden atlılar geçiyor
değil mi ki beni şımartan gökyüzüdür
ve ben o tanyerlerinin sulbünden gelmekteyim
hiçbir dostumu kalebent saymam parmaklıkların ardında
kan değildir dostlarımla çakşırına bulaşan
kan değil, mürekkep lekesi, ben bilirim
çünkü bir gün gerçekten kan aktığında
ölüm çiçeklerin yırtıcı dülgerliği sanılacaktır
karaysam şimdi öfkenin payı vardır karalığımda

aşktandır titrediğim eğer ki titriyorsam
sözlerim öcalan ağza misvak, iyice anlaşılslın
bu dağlanmış toprağa süzülen ayaklarımdan
keşke kan olsa,

o zaman
senin çardağına çıkarken
karıştıırken şarapla kendimi sana
varsın gün geçtikçe her şeyde biraz kahr
biraz bakır çalığı olsun lokmamızda
bana soru sor artık
beni kurtarma, konuşur
beni yaz geceleri patlayan sağnaklara bağışla.

TAHRİK

Bırakın ince kavak seslerini şehrin içinde
paralar yaşlı kızların koynunda yatarken
bırakın köprülerin üstüne yağmur
ve basma perdelerden lânet bize.

Şaşılabacak bir dünyada yaşamaktı; öğrendik
şimdi külçeler yüklüüz şaşılabacak bir biçimde
külçeler yüklüüz ve çıkmak istiyoruz yokuşu
sokaklar gittikçe katı bizim adımlarımıza
peşimizde bütün bahçeleri boşaltan ter kokusu
yankımız soyunup sevap rahatlığı alınan yataklarda
yürek elbet acıyor esvap değiştirirken
bizden artık akması beklenen kan da katı
kovulduk ölümün geniş resimlerinden.

Efsanelerden kovulduk
kan ve demir kelimeleri söylenince
elbiseler içindeyiz, şehrin içinde
önümüz iliklenmiş, ayakkaplarımız bağlı
kimsenin uykusunun fesleğen koktuğu yok
altı kırkbeşte vapur ve sancı geç saatlerde
eski savaşçılar vesair geçmiyor bulutlardan
çiçek alıp eve götürüyoruz
bunun bir delilik olduğunu bile bile
en ıssız duyguların ucunda karakollar
asmaların altı tuzak ve tuzak caddelerde
külçeler yüklüüz, çıkmak istiyoruz yokuşu
gözler kısılıp bakılıyor bize.

Biliniyor
bizim mahsustan yaşadığımız
biliniyor
şarkıların sırası bizde
biliniyor
hayat bizden razıdır
biliniyor
otların sarardığı yerlerde güneş
kurşunun değdiği tende heves kalmıştı

Konstantin Kavafis

Çeviren: İsmet Özel

TANRI ANTONİUS’U BIRAKIYOR

Birdenbire, gecenin yarısında
canalıcı müziklerle, seslerle geçen
görünmez çalgıcıları duyup da
artık talihin bitti diye, yaptıkların
çöküverdi; kanıtlandı diye
hayatının sahteliği, sakın ağlama.
Çok önceden hazır gibi, bir yiğit gibi,
Vedalaş, uzaklaşan İskenderiye ile.
Hele, hiç aldatma kendini
bu bir düştü, yanlış işittim deme
aşağılanma böyle boş umutlar içinde.
Çok önceden hazır gibi, bir yiğit gibi
böyle bir kente yaraştığını belli edercesine,
güvenli adımlarla yaklaş pencereye
ve coşkuyla dinle, ama korkakların
yakınmaları, yakarmalarıyla değil,
yüreğinin derinlerini açarak bu gizemli çalgılara
dinle canalıcı sesleri
Ve yitirdiğin İskenderiye’ye, elveda.

UMUTTAN SÖZ ETMEK İSTİYORUM

Cesar Vallejo

Çev: İsmet Özel

Bu acıyı Cesar Vallejo olarak çekmiyorum. Şu anda ne sanatçı, ne bir insan, hatta ne de bir canlı varlık olarak acı çekmiyorum. Bu acıyı bir Katolik, bir Muhammedî yahut dinsiz olarak çekmiyorum. Yalnızca acı çekiyorum bugün. Adım Cesar Vallejo olmasaydı da çekecektim bu acıyı. Sanatçı olmasaydım, aynı acıyı duyacaktım yine. İnsan da olmasaydım, hatta canlı varlık ta, böylesine çekecektim bu acıyı. Katolik te olmasam, tanrı-tanımaz da olmasam, Muhammedî de olmasam yine acı içinde olacaktım. Bugün en dipten başlayarak acı çekiyorum. Yalnızca acı çekiyorum bugün.

Açıklamasız bir acı içindeyim şu anda. Öyle derin ki acım bir sebebe bağlanamaz, bir sebebe de bağlanamaz. Sebep ne olsun ki? Ona sebep olabilecek önemdeki şey nerede? Hiçbir şey sebebi değil, hiçbir şey ona sebep olacak güçte değil. Bu acıdan doğan şey ne işe yarar. Benim acım bir tuhaf kuşların kuzey ve güney rüzgârlarından dölleniş saldıkları tarafsız yumurtalardandır. Sevdiğim kız ölseydi, acım çektiğim acı olmakta devam ederdi. Boynumu kesselerdi usturayla, ben yine şimdi duyduğum acıyı duyardım. Bu hayatta değil bir başka hayatta olsaydım çekeceğim bundan başka bir acı olmazdı. Bugün en yücelerden başlayarak acı çekiyorum. Yalnızca acı çekiyorum bugün.

Açların acısına bakıyorum da benimkinden nasıl da uzakta görüyorum onu. Açlıktan ölecek olsam, bir ot olsun biterdi mezarımda. Aynı şey âşıklar için de öyledir. Âşığın kanı, hangi kaynaktan ve ne yöne aktığı belli olmayan benim kanım yanında nedir ki?

Şimdiye dek evrendeki her şeyin kaçınılmaz olarak baba-oğul bağlantısı içinde olduğunu düşünürdüm. Oysa bugün işte bakın ne babadır benim acım ne oğul. Batan gün olmaya tümseği yok, fazlasıyla sinesi var doğan gün olmak için ve loş bir yere konacak olsa hiç ışık salmayacak, aydınlık bir yere koysan gölgesi olmaz. Bugün acı çekiyorum, olsun ne olacaksa. Bugün acı çekiyorum yalnızca.

I Am Going to Talk About Hope

I do not feel this suffering as Cesar Vallejo. I am not suffering now as a creative person, or as a man, nor even as a simple living being. I don't feel this pain as a Catholic, or as a Mohammedan, or as an atheist. Today I am simply in pain. If my name weren't Cesar Vallejo, I'd still feel it. If I weren't an artist, I'd still feel it. If I weren't a man, or even a living being, I'd still feel it. If I weren't a Catholic, or an atheist, or a Mohammedan, I'd still feel it. Today I am in pain from further down. Today I am simply in pain.

The pain I have has no explanations. My pain is so deep that it never had a cause, and has no need of a cause. What could have its cause been? Where is that thing so important that it stopped being its cause? Its cause is nothing, and nothing could have stopped being its cause. Why has this pain been born all on its own? My pain comes from the north wind and from the south wind, like those hermaphrodite eggs that some rare birds lay conceived of the wind. If my bride were dead, my suffering would still be the same. If they had slashed my throat all the way through, my suffering would still be the same. If life, in other words, were different, my suffering would still be the same. Today I'm in pain from higher up. Today I am simply in pain.

I look at the hungry man's pain, and I see that his hunger walks somewhere so far from my pain that if I fasted until death, one blade of grass at least would always sprout from my grave. And the same with the lover! His blood is too fertile for mine, which has no source and no one to drink it.

I always believed up till now that all things in the world had to be either fathers or sons. But here is my pain that is neither a father nor a son. It hasn't any back to get dark, and it has too bold a front for dawning, and if they put it into some dark room, it wouldn't give light, and if they put it into some brightly lit room, it wouldn't cast a shadow. Today I am in pain, no matter what happens. Today I am simply in pain.

César Vallejo

ÜÇ FİRENK HAVASI

şehrin insanı, şehrin insanı, şehrin
kaypak ilgilerin insanı, zarif ihanetlerin.

1. Capriccio Ölüm

Gülünç bir ölümle öldü deniyor Max Stirner için
çünkü mahvına sebep nihayet bir sinektir
ama Fanya Kaplan
nasıl öldü diye sorsak sanırım
işimiz fazlasıyla ciddileşir.

Bize ne başkasının ölümünden demeyiz
çünkü başka insanların ölümü
en gizli mesleğidir hepimizin
başka ölümler çeker bizi
ve bazen başkaları
ölümü çeker bizim için.

Ölümle şaka olmaz diyenler
kıyasıya yanıldılar bu çağda
Taksitle Ölüm diye bir roman yazıldı artık
Önce Ö/Sonra Öde denilmek suretiyle
aşılıp geçildi bu roman da.

Doların dalgalanmasına bırakıldı bu çağda ölüm
geceleri şehrin varoşlarında ikâmete mecbur edildi
gündüzün kimlik soruldu ona
sağcı mı solcu mu olduğu sorusuna cevap verdi
seken bir kurşun kadar
kurşunî bir kış denizi kadar bile
taraf tutmayan ölüm.

2. Ölüm Cantabile

Ben ne büyük bir dalgınlıkla bakmış olmalıyım ki hayata
görmedim orda çinko damlar ve plastik sürahilerin tanrısını
yerimi yadırgadım
yerim olmadı zaten kendi mezarımdan başka

çılgının biri sanılmaktan sakınmaya vaktim olmadı
durmadan bir beyaz aygırla taşardım derin göllerden
bir gebe kısrakla kaçırdım derin ormanlara
güneşin zekâsıyla doymak isterdim
kaba solgun kâğıtlar sunardı
şehrin insanı bana

şehrin insanı, şehrin insanı, şehrin
kaypak ilgilerin insanı, zarif ihanetlerin.

Ogün bugün, şehri dünyanın üstüne kapatıp bıraktım
kapattım gümüş maşrapayla yaralanmış ağzımı
ham elmalar yemekten göveren dudaklarım
mırıldanmasın şehrin mutantan ve kibirli ağrısını.
Azıcık gece alayım yanıma yalnız
serçelerin uykusuna yetecek kadar gece
böcekler için rutubet
örümcekler için kuytu
biraz da sabah sisi
yabani güvercin kanatları renginde
biz artık bunlar olarak gidiyoruz
eylesin neyleyecekse şehrin insanı

şehrin insanı, şehrin insanı, şehrin
bozuk paraların insanı, sivilcelerin.

İşte öldüm, işte son kadife çiçekleri
son defneler, baldıranlarla kefenlediler beni
bütün kaçaklar için ince bir merhem oldu benim ölümüm
bütün hoşnutsuzlar yanlarında saklayacak
benim ölümümden yayılan kırpıntıları
boğaz tokluğuna çalışanlar
özenle kilitleyecek göğüslerinde
benim ölmüş olmamı
hiçbir yaprak damarından
hiçbir su özünden atamayacak beni
ortaya benim ölümüm sürülecek
pey akçesi olarak
tanrıların ölümünü bir üstlenen çıkınca
ama neler olup bittiğini hiçbir âyetten
hiçbir vakit anlamayacak şehrin insanı

şehrin insanı, şehrin insanı, şehrin
pahalı zevklerin insanı, ucuz cesaretlerin.

3. Requiem

Bozkırda yaz akşamları seni seyrederdi
seni seyrederdi ormanda gürbüz sabah
ağırkanlı bir güneşle yaşanan kış
ağır, kanlı bir güneşle yaşanan hasat zamanı
bekârların kaburgalarına gümleyen karanlık
isterik kokusu beyaz dantelâların
seni seyrederdi
sen diriyken sana bakmak
başlı ve sonlu bir uğraştı sanki.

Gövdene imrenirdi ok atmayı bilenler
gövden aklın gibi engebeli ve dakikti
sokaklarda kavga çıkardı senin yüzünden
sen topuğunu gösterirdin ve dövüş başlardı
ejderlerle çarpışırdı bey çocukları
müminler müşriklerle savaşırlardı.
Toprak ve yağmur savaşırlardı
anahtar ve kilit
birbirine girerdi ekmekle bulutlar
kan ve su
nadirle zenit.

Isıtırdın salkımları bağlar bozulunca
tohumların bilgisine hısımdın
beyninde yelkenlerini açarak
serinlerdi kısır kadınlar
sen diriyken
sepetlerine çiçek doldurup insanlar
peşinden gelirlerdi
serüvenler peşinden yürürdü endazelerin
mekikler otlakların yörüngesindeydi
ayıklardı insanların rüyalarını
yaktıkları tütsü, okudukları yasin.

Sonra öldün, sonra ıslıkladılar seni

gösterişsiz tabutunu yuhaladılar
lahana yaprakları attı sana
sonradan görme tombul ortayaşlılar
semiz, genç burjuvalar seni
tepeden tırnağa fermuarladı,
akşam gezmesine çıkan emekliler bile
duygusuzca silkelediler üzerlerinden
senin gözyaşlarını.

Bir soğuk uzay
parıltısıyla anılıyorsun artık
kuru bir bilgisayar tıkırtısıyla
açıyorlar taç yapraklarını ancak
bir alkol koması sırasında
senin yorgunluklarını
hastanelere makbuz yaptılar
çekingен duruşunu intihara karşı
kullanıyorlar koşuşlarda
çünkü çoktan ölüm götürdü seni
ölüm ölüm
gündelik sözlerimiz arasında
geçecek kadar kaba.

WATERLOO'DA BİR DIŐİ KEDİ

O silik aynalarda şaşırdığım pis yüzüm
daha çok insanlara benzeyen ve onlara
hırçın çalgılar yansıtan
yüzüm.

Uykularım upuzun bir geçmişı yaktıkça
ve o külle yıkandıkça ben durmadan
utançla oğuşturduğum
yüzüm.

Zengin dul dişİ bir kedi seviyor ya kucağında
belki bu insanlara güvenimi doğuruyor durmadan
ellerim bağılı da ondan bu belki
yaşlı adamlar artıyor haykırışından
kanatlarını bembeyaz çırpıyor kuşlar
bir kadın vuruyor kuşlara kendini
vuruyor vuruyor kanatıyor belki
sonra da güneşin gövdesine yorgunluktan.

O silik, eski, yalnız aynalarda
kısaca insanlarda yani
kuşları eskiten kan
kurusun.
Gürültülü bir intihar başlasın akşamları
dinsin sen soyundukça geceye karışan hüznü
dinsin dinsin benim çağdaş olmayan iğrenç yüzüm.

Ayın parçalanışını bir dişİ kedi gördü
Waterloo'yu gördü bir asker, bir kahraman
ama bizim için ne Waterloo, ne yağmur öncesi hüznü
bir aptalca büyü uğraştırıyor bizi durmadan
çünkü umulmadık bir şey oluyor artık insan
bir şey, bir kahkaha sabahın karşısında
ve yüzüm, o deşilmiş, o iğrenç yara
artık kendine yürüyor kalkıp onlardan.

YAĞMURUN KAPILARI KARANLIK

Gençkızlıkla yarışan güvercin kanatları denize uygun adımlarla ilerler artık. Deniz aynı denizdir göz açtırmaz taylara, aynı denizdir lekeleri silinmez. Artık senin tüylerin sabahı diri kılar, uykuma kamalar uzatır senin tüylerin. Ve o ayakları dayanıklı serçeler ezgilerimin son mızraklarıdır. Bitmeyen sığınağıdır ellerimin.

İşte, zehirli oklar kullanıyoruz o yanıltan savaşlarda. Yıkıyoruz, yaban çiçeklerinin açtığını görüyoruz kıyıda. O kargaşalık içinde ben yıldızlara bakıyorum. Çevresini soğutuyor suya düşen ay. Yıkıyoruz. Yıkamak, kutsal kini yürekli olmanın. İğrenmeden göklere göklere bakmak. Ellerimiz saklamak ellerimizde.

İşte, gökyüzüne salıverdim o çılgın kanatları, boğulanları daha da itmek için suya, ölüme ölümlüğü yakıştırmak için cesetlerle bezedim güzel olan her şeyi. ELİMİN AKLIĞINDA DAĞILIVERDİ KANIN. Elim el olmaktan çıkıverdi. Çocuğun yanaklarıyla boğuşuyordu yağmur, derken yüklendik karanlık kapılarına yağmurun,

seslerle büyüyen, seslerle yıkanan güvercin kanatları denize giderdi.

YAŞAMAK UMRUMDADIR

Sabah şairin üstüne saldırıyor
yaşamaktan bir güneşle kaplanıyor onun kalbi
onun kalbi topraktan sıyrılıyor

aşk dahi sıyrılıyor topraktan
gözlerini tanıyorsunuz: çaylak sürüleri
beyni: aç kuşlardan bir ambar.
Bir kıyısına ilişmiyor dünyanın
Allah'ın ve devletin dibinde insanlar
onu barutla karıştırıyor
ve zerdali çiçekleriyle.
Ahali kapısını taşıyor onun
onun için develer kesiyor halk
aşka ve kavgaya aydınlık getiren kalbi
topraktan sıyrılıyor.

Ben
topraktan sıyrılıyorum
buğular
ve aşiret rüzgârları kanımda.
Arklardan gece vakti sular
kaç zaman ayaklarıma
yaslı bir selâm gibi dokundu
kopartılmış yapraklarımdan ibaretti hüznün
dedim rahmet yağar ben yürürken
gece benim ardımda
taşıdım kara gençliğimi dağların damarından
hep döşümde yaratkan, patlayıcı bir kimya
beynimde hep mânâlı bir uçurum.
Benim hayranlığımdan inlerdi şehir
ben atlara ve uzaklara hayrandım
kendi ehramlarını bile tanımayan kadınlar
ansızın patlak verirdi baharda.
Dudaklarımda çürükler vardı
dağ çiçeklerinden ötürü.
Irmaklara salardım kendimi
ruhumda kaynar adımlarla gezinen dünya
bana hain sevgilimdi.

Yaşamak debelenir içimde kıvrak ve küheylân
beni artık ne sıkıntı ne rahatlık haylamaz

Çünkü ben ayaklanmanın domurmuş haliyim
yürüsem rahmet boşanacak
ve sana bir karşılık vereceğim.

Sana bir karşılık vereceğim
toprağı deşen boğuk sesimle
sana bir karşılık vereceğim
amansız kum fırtınası altında
sana bir karşılık vereceğim
birbiri üstüne yığılırken günler
ey taşan suların imkânı
ey taşan suların bekâreti sana
bir karşılık vereceğim.

YAŞATAN

Ben halka bakınca gümüş tırnaklı kısraklar
sırça kirpikli gelinler huylanır.
Ben halka bakınca terlenirim
yaslanırım tarlaların gölgesine, tozuna
kirlenir gülkurusu mendilim.

Benim rengimle kim yarışabilir
sancımı kimler altedeabilir ben halka bakınca?
Ben ki kazdım, küredim, ellerimle boşalttım geceyi
yıldızları, hüznü ordan fırlatıp attım,
sonra ordan fırtınalı bir tüzeyle halka bakınca
yeniden yaralandım dünya ırmaklarından.

Dünyanın ırmakları dediğim yer
aydınlık, gülümserlik ve sevdâ.
Oysa halkın göz çukurları çamurlanmıştır
kanı ılgıt ılgıt akar, kanı kara
yazlık sinemalarda, üniformalar altında
banknotların, kırıvatların saltanatıyla
çürütölmektedir halk.
Gözlerim
ne güzeldir halka bakınca
gözlerimde böğürtlendir
avuçlarımda nar,
ayaklarını çıplatıp sulardan geçen çocuklar
sevinçle kıpırdatır yapraklarımı.
Halkım
pıçaklanmış bir kadın gibidir
kaygular içinde yapayalnız
zehirli çiçeklerin uğultusu
uzaklaşmaz kulaklarından.

Gözlerim
neden güzeldir halka bakınca
beni neden küflemez o çökertilmiş anlam
herdaim karnımda tıklı duran şafak
dünyalar biriktirir halk adına?
Çünkü bana göbek bağımdan işliyor toprak
hançeri ellerinde neşter kılan
arkadaşlarım var dağlarda.
Kara yerden kırmızı gelincikler biterken

leylekler kirlenirken bin bereket uğruna
şeffaf, bakire kızlar pencerelerden
kaçırılmak için elederken delikanlılara
o zaman benim gözlerim işte
kavi bir mavzer olur halka.

Kanıma kızgın demirler sokulur
ben halka bakınca
kömür kokusundan yüzlerim kabarır
kalbim uyanır gres lekelerinden
gök gürülder köleler kıpırdanır
uykumun rengi yayılır dünyaya
uykum çünkü uçar, çünkü hovarda
şafakların öncesidir,
sazaklar içinde bir çocuğu emzirir
çaputlara sarılmış çürüksüz çocuğu
ben halka bakınca.

Yaşamak güzeldir
gözlerim daha güzel
gözlerim daha güzel halka bakınca
ve sürülmüş toprağı
yaratkan beyni
işleyen elleri huylandıran bakışlarım
yani insan türünü var kılan hız
yani hatta tarlalarda
döl yataklarında bile oyalanmayan
savaşın, sevdanın rengi
her güzellik bu rengin ardındadır
yaşamak bir başına bu rengi geçemez
“ölümünden kokup da sonunu sayan
ölür gider yar koynuna giremez.”

YEDİNCİ BAB SUYUN SIZLADIĞIDIR

Sızıyı gideren su.

Suyun sızladığını kimseler bilmez.

YIKILMA SAKIN

Sana durlanmış kelimeler getireceğim
pörsümüş bir dünyayı kahreden kelimeler
kelimeler, bazıları tüyden bazısı demir
seni çünkü dik tutacak bilirim
kabzenin, çekicin ve divitin
tutulduğu yerden parlayan şiir.

Zorlu bir kış geçirdim, seninki gibi neftî
acıktım, bitlendim, bir yerlerim sancıcı
sökmedi ama hoyrat kuralları faşizmin
çünkü kalbim aşktan çatlayıp yarılırdı.
Her sabah çarpışarak çekilirdi karanlık alnacımdan
acılar bile duymadım kof yürekler önünde
beynim her sabah devrimcinin beyniydi
ayaklarım donukladı gelgelelim
sağlığın yerinde mi?

Yaraların kabuğu kolayca kaldırılıyor
halkın doğurgan dünyasına dalmakla
onların güneşe çarpan sesini anlamayan
dört duvarın, tel örgünün, meşhur yasakların sahipleri
seyir bile edemezken içimizdeki şenliği
yılgı yanımıza yaşamazken
bizi kıvıl kıvıl bekliyorken hayat
yıkılmak elinde mi?
Boşuna mı sokuldu bankalara
petrol borularına kundak
kurşun işçinin boynunu boşuna mı örseledi
varsın zindanların uğultusu vursun kulaklarımıza
yaşamak
bizimçün dokunaklı bir şarkı değil ki.
Bu yürek gökle barışkın yaşamaya alışmış bir kere
ve inatla çevrilmiş toprağın çılgarına
yazık ki uzaktır kuşları, sokaklarıyla bizim olan şehir
ama ancak laneti hırsla tırpanlayamamak koyuyor insana
öpüşler, yatağa birden yuvarlanışlar
sevgiyle hatırlansa bile hatta.

Köpüren, köpürtücü bir hayatın nadasıdır kardeşim
bütün devrimcilerin çektikleri
biliriz dünyadaki yorgunluk habire mızraklanır
dağlarda gürbüz bir ölümdür bizim arkadaşlarımızın
pusmuş bir şahanız şimdilik, ne kadar şahan olsak
ama budandıkça fıskıran da bizleriz
ölüyoruz, demek ki yaşanılacak.

YILDIZLARIN UZAKLIĞINA ÖVGÜ

Kargaşa. Anılacak günlerim olmadı mı benim? Ayaklarımın korkusuzca çiçeklendiği, silâhıma yapışıp sabahın serinliğini beklediğim, kuzey gemileriyle sağır olduğum günler, sepet örmeyi unuttuğum günler olmadı mı? Ey geceyi ve kahverengi bir düzeni taşıyan ellerim! Yüzümün uğultusuyla şaşırtın beni. O karanlık ormanı yangına vurun. Çünkü ben de kaçarken ardımda kalanları yakıyorum. Ama iyi biliyorum yıldızları, ama yıldızların tanrıların da üstünde parladıklarını, anılacak günlerimin gitgide yok olduğunu biliyorum.

Kargaşa. Ve kolayca yıkılan inançlarım benim, benim en sağlam, en dağınık ellerim. Sabahı nasıl tetikte bekliyorum. Şafakla damar damara nasıl seviştiğini görmek için bilgeliğin. Ve onarıyorum nasıl hızla kendi gücümü. Nasıl bir soylu boşluğa çılgınca kanayorum. Ey yangınlar artığı! Her yangından arta kalan bir şey, her yangından arta kalan gerçek şey çoğalt beni.

YORGUN

Ölüler beni serinliğe yakıştıramaz
çünkü hiç kimse çıkmak istemez bu mevsimden dışarı
çünkü bitkinliklerini günden güne saklar ekinler
ekinler çocukların en rahat uykuları

gece ayakları kokan bir adam gibi gelir
eşiklere oturmuş aya doğru çocuklar
o serin bereket gölgeleri çocuklar
yani çocuk o güzel tüccar
yorgunluklar alıp kargılar dağıtan
geceye karanlıktan önce gelen çocuklar

bu şaşkınlığı çünkü gece uyuyamaz
sanki ne kalmıştır çocuklara İsa'dan
ölüler beni ölüme yakıştıramaz
gibi hâlâ saçlarımda tozlu bir akşam.

BİRİNCİ BAB ŞİVEKÂR'IN ÇIKTIĞIDIR

Ey sökülmüş cep! Ey ıslak yorgan!
Ey bulduğu her bahaneyle çingar çıkaran!
Yardım et! Yardım et!
Bana ilâh mahvedecek
bir uzuv lâzım.

Gel çabuk
Beni üzüntünün koynunda beklet
Orada tohum serpecek kadar
Bana zaman tanı.
Ve konuş
Varsa eğer yazgımızın beş duyusu
Yazgı dediğimiz şeyin deveren ediyorsa kanı
Söyle ona vazgeçsin beni üstümden esip yönetmekten
Bana diş geçirsin de anlasın bakalım hangimiz daha kekre
Çarpayım gözüne bir, kulaklarını çınlatayım hele
Uzaktan işmar edip durmasın bana
Gelsin bana dokunsun
Alnının çatında değil belki
Ama bir iriminde aklının
kalsın korkum.

Benim elbet bir bildiğim var: Hayat saçma sapandır.
Üstüme saçmalı tüfeğiyle ateş açtı hayat
Yaylım ateş, bombardıman, güldürücü gaz
Şairsin! Arkanı dönme! Neyin var sen de fırlat!
Hiç yoksa şu inkisârı kâğıda geçir, sonuna kadar yaz
Nasıl olsa çıkaramazsın saçmayı etinden
Hiç deneme
Cibril'i düşünmeden
Asla yaşayamazsın
Seni uçurmazsa yandın
Kuşları da uçuran
Ey şair! Ey dilenci!
Kanatsız, mızmız, sözün köpeği
Tiryakilik peşinde geceleri
Günün ortasında karmanyolacı.
Sana değil Davud'a yaraşıyor sapan
Korkun var bölük pörçük
Ümidin çatal çatal

Baka gör bunların arasından
Hangi yer sana ayrılmış
Hangi yâre senlik bir şey bırakmış
Çalap.

Anlat:

Bu bir Yusuf masalıdır de
Bunu söyle ve fakat
Şunu da sor
Yusuf'un masalı neden
Yusuf'la başlamıyor?
Bir varmış bir yokmuşla başlıyor bütün masallar gibi
Bir Şivekâr varmış, bir gençkız
Yusuf yokmuş, cinler
Kaçırılmış, yazgı
Saklamış onu.

Masalın orasına gelince bir Yusuf gösterilecek
Ama önce masalı bir Şivekâr
Nasıl başlatıyor
Bilmek gerek.

Genç bir kızla, bir bakireyle başlıyor anlatımız.
Çünkü bakirelik, o bir baş dönmesidir
Başta gelir, başa gelir, başı yerinden eder
Eksiksiz olup hiçbir iyelik tertibi gerektirmeyecektir
Sorguya açık kim dersiniz bakirdir, odur bakire
Kapağı hiç açılmadıysa kitap
Kaş çattırır insana, korku verir
Oysa kitap ki yarıya kadar okunmuş
Bakiredir.

Bırakalım başta kalsın.

Gençlik

Ve kızlık dursun başında efsanemizin.

Şivekâr'la

Bir gençkızla başlasın anlatımız

Ağlatımız

O dahi gençlik ve kızlıkla bitecek bittiği an

Zaten son erek değil miydi

Genç ve kız?

Vay anam! Ter ü taze ve domurmakta olan her ne ise

Hele bir dalmaya gör onun döngüsüne.

Şivekâr'dı
Gezmeye çıkmıştı ikindileyin
Evlerinin az ilersindeki koruda
Genç kızlar bunu yapar
Her genç kız ruhta birikmiş sözlerin
Sürgüsü açılsın diye
Hep gezintiye çıkar.
Kıştı mevsim. Toprakta kar.
Çok tutumlu bir söyleşi gibi berraktı çamların yeşili.

Avcılar göründü uzaktan
Şivekâr avcılara görünmek istemedi
Sindi en bildik köşesine çamlığının
Kendi yerinden dinledi
Fend eden, tuzak kuran, ok atan bu milleti.
Avcı bunlar
Bir kuş vurdu tezelden
Aralarından biri.
Nasıldı kuş?
Neresinden vurulmuştu?
Şivekâr göremedi.

Ok değerse bir kuşun ancak kalbine değer
Bunu bilmeyecek ne var?
Kan düşer. Emilir o kızıl bezek
O bembeyaz satıhta.
Ossaat "Breh!
Hüsnü Yusuf'un yanağı mısın be mübarek!"
Deyiverdi bir avcı.
Şimdi sezdi Şivekâr saklandığı yerden
Avcıların da varmış bir içlisi
Bir bilgesi.

Kar ve kan. Ak ve kızıl.
Bir yüzün suçsuz zemininde
Tutkunun canlandığı şey.
Siması da iması da Yusuf'un
Böyleymiş meğer.
Kar üstüne düşen kandı
Yamandı
Bir avcıdan Şivekâr'a ulaşan haber
Müjde değildi.

Neden bir yavuzluk
Bir durulukla beraberdi?
Şivekar bunu bilmek istedi
Bilmek, bilmek, bilmek istemi
Kızda çözdü bütün bağlarını kadîm âlemin
Âlem âlemler oldu, cümle âlem gevşedi
Kız için artık gevşekti
Pekinlik bohçasının hodbin düğümü
Haber deriştirdi kızı
Soru
Dünyayı karman çorman bıraktı önüne
Dünyayı, önce onu delmek
Yusuf'a varmak gerekti
Desem ki kapı açıldı
Yalan olur
Ama kilidin kalktığı belli.

Var idiyse bir kuş
Kalbinden başka yeri olmayan vurulacak
Vuruş değil de vuruluş kilidi kırdıysa
Kendi sorgusu yüzünden ayağa kalkıyor insan
Arıyor. Yusuf bir ayna mıdır acaba?
Çetrefil, kuşku dolu, yadırgı
Ne kadar kendi oldu insan
O kadar başka.

İKİNCİ BAB YUSUF'UN KAÇIRILIŞIDIR

tohumu

anasının rahmine

bir ilkbahar sabahı düşmüş.

baharmış.

dışarda rüzgar.

dışarda dallarda, bulutlarda

toprakta delimsirek çırpınışlar.

bir yanda hışır hışır emeniyor börtü böcek

irili ufaklı bütün kuşlar

suskun buldukları korunakta

öte yanda tabiat

bir kadınla bir erkeğin yatakta

terli telaşıyla yarışa yelteniyor.

ah, bu hep zaten böyle oluyor

insanlar tabiatı her zaman heyecana boğuyor

çünkü kuşlar ve böcekler gibi değil

bulutlar ve ırmaklar gibi sevişiyor insanlar

sevişerek çiseliyorlar dünyayı

yalnız ilkbahar gecelerinde değil

sevişiyorlar

sonbaharın mağmum karanlığında
kış gelince hakaretimiz bir soguk çattığında
yaz olunca ısınan baygınlığın çözeltisi yüzünden
sürgün günlerin birinin batımında
birisi bir başkası yerine seyahat ederken
yusuf'a doğru giden her eğimde
her hangi bir vakte denk düşüyor
sevişme anı.

erkine göz değen bir beyin oğlu yusuf
annesi han kızıymış
doğmuş ve bir zaman
ev içinde,şehirde
halayıklar,lalalar
yaşamış göz altında.

sonra bir gün
birden bire
bir değil yüzlerce feryat
hani çocuk?
nerede?

onu son kez gören kim?
neden hiç bir izi yok?
yusuf

üç cin tarafından yedi yaşında
kaçırılarak karışmış oldu kırklara.
haz ciniydi ilk göz koyan:kızguran derlerdi ona
öyle bir cindi ki canın tam ortasında
bu dünya, öte dünya
nerelerden geçiyorduydu ikisi arasındaki çizgi
yoktu ayırım yerini bu yaratıktan daha iyi bilen
çocuklukla,gençlikle,yaşlılıkla
geçen ömrü içinde dağılır ve toparlanırken insan
hep duyulan
haz cininin kopardığı gürültüden başka bir şey değildi.
hazzı ne dışından,ne içinden tavsif edebilirsiniz
hazdır
dünyalar sanmayın bizi içine çeken
hazdır dünyalardan bütün emdiğimiz
daha başından beri
henüz cenin iken biz
kalbin de cesameti belli belirsiz iken
hangimiz hazzın bize neler ettiğini bilmeyiz?
o cin hiç uğramamış olsaydı semtimize
iyi olsun,kötü olsun neye yöneldiysek

aklımız başımızdayken veya delirdiğimiz zaman

canımız susmayı ve konuşmayı çektiğinde

oraya hepimizden önce varmış olurdu kızguran.

canı hazla tanıştıran işte bu cindi

bu cindi yusuf'u kaçırma işinde

şebekenin başını çeken

peki,neden yusuf? ve kaçırma neden?

derinlik kelimesi

bu bapta işimize yarıyor

şimdi size

hüsnü yusuf'tu o

güzellik timsaliydi desem

bilirim söylediğim tartışma açmaktan öteye geçmez

kime göre güzellik?

çağlar içinde konulmuş mu bir kanun?

hem nerede görülmüş

tek başına güzellik

kendi ayakları üzerinde dursun?

şehvet, hüsrân, hatıra, mukavemet

bunların çarkına kapılında

bir güzellik doğuyor

insanlar hep böyle şeylerin yedeğinde buluyor güzelliği

o sebepten ola ki
güzel yine de güzel solarken bile.
çünkü her soluş merhamet uyandırıyor
çünkü merhametti ona önceden rengi veren de.
yasadız ve solup giden
bir güzellik değildi yusuf'un güzelliğı
yoktu tabiattan ve tarihten tanış olduğumuz
hüsnü yusuf'u yeden hiçbir duygu.
hüsnü yusuf o hüsnü yusuf'tu ki yanı başına
yalnızca en gerekli şey konulmuştu
ne duygu, ne ihtiras, ne düşünce,
ne mükemmel bir mantık...
derinlikti yusuf'u güzel kılan
gerçekte adem soyuna ait olmayan
ve sanki bir yeminle onlara hep bağı kalan
derinlik.
derinlikti yusuf'la varoluşun bağıını kuran
bu çocuğun yüzünden başka yüzlere yansıyan şey
o bir engin ezinti, bir terennüm gibi
devam
diyordu devam etsin devam etse gerek

derinlikten cayılmasın

kopsun kıyamet.

bu çocuk ne giyerse giysin

giysilerin üzerinde duruşu

neye dokunursa dokunsun ona ellerini

yerle göğün bağlacına ermiş gibi sunuşu...

ya rabbi, bu derinlik ne demek oluyor?

başını çevirirken bu çocuk

sanki affı muhakkak bir günah

saklıyor.

esrar dolu kimine göre belki bu baş

ama bilgelik güdümüyle yusuf'a bakarsanız

sırların güzelliğini görürdünüz

güzelliğin sırlarıyla sarmaş dolaş.

acunu oyalayıp acunda oyalanan

kıvılcımlı oklardan biri değildi yusuf

güzel olmasına güzeldi

ama bunu söylemek

dile denk düşmüyor nedense

çünkü denilmez

silahlı bir birliğe bakıp :

ne de güzel bir ordu!

güzelse de güzel denilmez ordulara
savaşı hatırlatan hiçbir şeyi gönül
yatkın bulmaz güzel kelimesiyle anlatmaya.
yusufl'un güzelliği
bir çarpışma gibi içrek
bir savaş gibi yaman
terk ediş uyandırmıyor gidiş
bir kalış sunmuyor durduğu zaman.
"mutlaka başka" dedirtiyor oluşu
sineyi hatırlatıyor sinesi
insanların
sineleri olduğunu
gözleri çok fazla
çok fazla derin
her şeyi ezberletecekmiş gibi zora koşuyor
oysa ezberleyecek hiç vakit
bırakmıyor insanlara
çabucak
derinleşmeniz gerekiyor yusufl'la karşılaştıysanız,
bitişmeniz isteniyor hakkı verilmiş bir anlamla.
haz cini kızguran

yazık olur, yanlış olur diye düşündü

hüsnü yusuf

insan dedikleri bu nankör, kan dökücü, cimri, unutkan

yaratıklar arasında bırakılırsa.

öyle ya

dünya ahalisinden hangisi

kendini hazır saydı şimdiye kadar

bitişmek için

hakkı verilmiş bir anlamla?

haz

güzellikten ayrılmak istemezdi

arınmak isterdi haz

hazzı arıtmaya güzellik yeterdi.

kaçırılmazsa, insanlar arasında bırakılırsa yusuf

bir gün, nasıl olsa, er geç

güzelliğin yanı başına bir şehvet

bir hüsrana, bir hatıra

en azından insanların o hiç vazgeçemedikleri

bir mukavemet eklenecekti.

güzellik bulandıkça

haz bulandırılacak

o zaman hüsnü yusuf'a bakan diyecek ki

güzel; ama bir prz var

güzel; ama başıma kim bilir ne bela aar

güzel; ama daha temiz olabilirdi.

kamalı yusuf, kaırılmalı

güzellik hazzı mutlaka arıtmalı

yoksa ben

nce ben, sadece ben, hep ben

diyerek nev'i beşer

pıtraklı ve pısarık bir tapınakta raks ederken

kendinden geçecek

hamleler, darbeler, sarılışlarla binlerce yıl

neleri rttyse

onlarla geçinecek.

hazzın gücü hüsnü yusuf'u kaçırmak için yetmedi

yalnız yönelmek gelirdi kızguran'ın elinden

yönelmek, yöneltmek, yönlendirmek

sevgilim! sevgilim! sevgilim!

başka ne söylenebilirdi?

insan dediğin aceleci

cinler de acele etmeli

kızguran çabucak

yusuflu kaçırmak için

iki başka cinden yardım istedi

iki cin daha

yönlendirmesi gerekti hazzın

güzellik hırsızlığına.

bunların ilki sarlanan

eylem cini.

edim

dünden hazırdu güzelliğı

güzel olan her şeyi

köhne yığından kaçırmaya.

çünkü boy atmaya can atarken bir fidan

umursamaz çokluktaki kösteğı.

eylem gerek tohumu çatlatmak için

yalnız doğurandır doğruyu bulan

neyse çok toprakta

gökte ne çoksa

bir an gelir

biriciklik burcuna edimle varır

eylemdir

tazeler, harap eder, küstürür, gönül alır

eylemle uçar bezginlikteki kir

dirilik erki kalırsa
yalnız eylemde kalır.
işte yusuf'un güzelliği
işte arınmak isteyen haz
bir kez "işte" denildiyse artık durulmaz
bir şey bir şeye dönüşürken
eyleme geçilecek
ve yakadan düşecek bu bungun kalabalık
bir oluş yönünde sıyrılan her ne ise
edimle ilenecek çokluğa, katılığa
eyleyenler görececek yeganelik ne imiş:
nereden sonrası kübra
nereden önce sagir
kaç, kaçır, doldur ya da dök
ii faut agir.
haz cini eylem ciniyle bir araya gelince
belki herşey yapılabilirdi
evet, her şey
iyi ve kötü.
acaba
iyi veya kötü şey

aynı zamanda yerli yerince ve uygun mu?

iyi olsun, kötü olsun diye yapmak istenilen

rast gelecek mi kendini var eden yöne?

bunu anlamak için haz cini kızguran

yönlendirdi göklerin'i

yusuflu kaçırmaya.

güzelliği çalmak için çağrılan

ikinci cindi bu

ödev cini.

hüsnü yusuf kaçırılacak çünkü

bunun bir çünküsü var

her nesnenin kendine özgü

bir yeri var evrende

hazzın çünküsü yoktur

eylemin de

haz ve eylem

bilinmez nerede eğleşecekler

oysa yalnız nesneler değil duygular düşünceler

ararlar ve bilmek isterler benzerleri arasındaki yerlerini

bu yer bir yer olmaklığı yüzünden

ödevini gösteriyor her nesneye

giderek

her nesne ödeviyle
kaybediyor nesne niteliğini
ödevini yerine getiren "o şey" oluyor.
böylelikle ormanların kimliğinden söz açıyorlar
denizlerin kimliği, çöllerin, buzulların, sıradağların
ve kapanmak bilmiyor bir kere açıldımı söz
gökleren her tarafa bir şey yetiştiriyor
armağan verir gibi,tetiğe basar gibi
maden işçilerinin urbalarına kimlik
kumarhane kapılarındaki kabadayılara nişan
rujunu sürdükten sonra
aynada kendini öpermiş gibi yapan
sütüm yetseydi de doyurabilseydim, ne var?
sana almazsam neyim önümüzdeki yaz
ödevin cümleleri birer birer sayılmaz
yerine getirmeye bile gerek yok
tabiatla düşüyor
tarihle
yükseliyor durmadan
hem ödev
hem ödevi üstüne alan.

hepsi üç cindir bunların.

hazdır, eylemdir, ödevdir

yusuf'u kaçıran.

yusuf'u insanların dünyasında

el alemin dipsiz düşkünlüklerine tutundurmayan.

ÜÇÜNÜCÜ BAB ŞİVEKAR'IN YOLCULUĞUDUR

eskiler iz sürerdi.

biz muttasıl arıyoruz yeni insanlar.

arıyoruz alemin iç yüzünden zihnimize

yansıyan bir tasarımla gerçeği.

şivekar bizden biri

yola çıktı yolu bilmeden

arıyor bir hedef gözüne kestirmeden

aradığı ne sevgili, ne efendi, ne sultan

özünü harekete geçiren onun

kanını kaynatan candır düpedüz kendi canı.

yol canlılıkla mukayyet

gitti deriz

ölenler için

yalnız yaşayanların işidir

yola çıkmak, yolu katetmek.

şivekar olduğuna

olmasını istediği için inandığı

o bir, biricik can için yola koyuldu

canını koydu yola

öyle bir başka ben

bulsun ki

ben'i bütün şemaliyle onda bulunsun

başkada bir ben yok ise

yere çalınsın rüya

benle

başka yok olsun.

eskiler aramaz, iz sürerdi.

bilirlerdi evet'le hayır arasına belki

sokulduğunda

felaket gelir.

noksanı fark ederlerdi, çünkü bütünden

nelerin koptuğu besbelli.

dağılmak eskilerin dilinde

ufalanmak anlamına gelirdi

iz sürerlerdi irileşmek, ulaşmak, toparlanmak için

biz yeniler bir an önce dağılsak bari deriz

korkarız kaybolmaktan çokluk içinde.

şivekar korkmadı kaybolmaktan

daldı çokluğa can havliyle

dedi bulsam da hüsnü yusuf'u

onun gibi kaybolsam keşke.

kaç yıl geçirdi şivekar arayış içinde?

neler yaşadı?

biz yeniler yüz kızartan soruları hemen atlarız.

saklarız

arayan ve arayışın süre gittiğı ortamın

tek diğlerinden ne paylar aldığını.

dünyada

çözülürse dünyayı

issız kılacak bir çelişki vardı

bir çekişme vardı dünyada azgınlık fışkırtan

taraf olunduğunda.

aradı hüsnü yusuflu şivekar

hep geciktirilmesi gereken o çelişkinin

susmayı sağırlaştıran çekişmenin ortasında.

yalnız arayan bilir acımasını

aramamak acımamak demektir

küçümsenecekse

memnuniyet küçümsenmelidir

dünyanın dönmekten memnuniyeti

insanların utancı dünyaya dönüşmekten

insanlar

onların birer kırba hepsi

dış tarafları köseledir

hepsi içinde taşır içilecek şeyi

utanır ıslanmış köseleden insanlar

sahipsiz bir utanç hepsi.

şivekar önceleri

arayışın ilk aşamasında

bu utancı sadece seyretmekteydi.

evden ayrılırken bohçasına koyduğu birkaç altın

takındığı birkaç parça mücevher

bir şehirden başka şehre göçerken

dağlar aşıp ormanlardan geçerken

sıyrılıp yol bulmayı ona kolaylaştırdı.

daha sonra ve fakat

insan dedikleri o sahipsiz utançla

yaptığı pazarlık fena tartakladı onu

insanlık utancından

en külliyetli payı o aldı.

aradı

arayış ibresinden gözünü ayırmadı

karnı aç

üstü başı lime lime

artık narin ayakları çiziklerle dolu

dirsekleride yara kabukları
gerçi bu kadarı, böylesi
başlarken hiç akla gelmezdi
lakin hayret!
arayana yoksulluk eziyet vermiyor
arayanın aramaktan başka derdi yok.
vakti bilmek için
diyor kendi kendine
haber almak sadece bir başlangıçtı
aradıkça dirisin
aradıkça mecalsiz kaldı kibrin.
aradın ve anladın
haber almakla yol tüketilmiyor
arayış sahicilik vaktine erişsin istiyorsan
senin kendin
haber olsa gerektir.
bak işte
bir parça kuru ekmek
kim bilir kim düşürmüş
kim bilir kim ekmeği bir kenara
ayak altından çekmiş.

ne de sert!

şu akan derecikte biraz ıslatsam ekmeği

diye düşündü şivekar

o zaman dişim keser.

pırıl pırıl dereye

uzattı elindekini

belki eski kibrinden

kalma biraz halsizlik

belki bu ince suyun

cilveli alayışı

ekmek

dereye düşüverdi.

hem karnı aç

hem de avı nipet yaparmış gibi

su üstünde kıpırdanıyor

koştı o kuru ekmeğin

peşi sıra şivekar

bir süre öyle gittiler

o da ne?

dere görünmez oldu

harap bir tahta perde girdi

ekmekle şivekar'ın arasına

genç kız gerilemedi

hem zaten vazgeçerse

ne yapacağı belli mi?

dönülecek bir yer
bilmiyor gitmezse ekmeğin ardı sıra.

suya girdi bulmak için ekmeğini

tahta perdeden öteye geçti.

aklı zorlayan bir yer o perdenin ötesi.

bir bahçe. gerçekten buraya bahçe mi demeli?

ağaç, yaprak, meyve, kuş hepsi tamam

tastamam hepsi.

sanki biraz önce tamamlanmış gibi.

kokusu çiçeklerin

otların, çalıların kısa cümlecikleri

yukardan dua fısıldar gibi yüze değen esinti.

insan bir resmin içine

bu kadar girebilir.

bu bahçede her şey hayran olunmak için

her şey kendine özen göstermiş

her şey kendine öyle bakıtıyor ki

şivekar bir kuru ekmeğin peşi sıra buraya girdiğini

bir daha aklına hiç getirmedi

hangi garip kuşun rızkıydı ki o ekmek?

kim bilir nereye gitti?

şimdi artık bahçenin derinliği genç kızı cezbediyor

bu bahçe keşfe açık bir kalbi bekler gibi

yürüdükçe bahçeden bir şey siniyor kıza

şivekar bahçeye tını salıyor adım attıkça

çok geçmeden gözlerinin önüne

ne diyelim?

resim içinde resim mi?

edebiyat burada bize yardım edemez.

bir çiçekle meşgul olan kelebekle meşgul olan bir erkek

eskiler olsaydı betimleyeceklerdi

biz yeniler alt dudağımızı ısırır

ve terleriz

şivekar bizden biri

onun dilinden dökülen

bizim kelimelerimiz

saçma

ama başka ne sorulurdu ki?

" in misin, cin misin?"

cevap verdi hüsnü yusuf:

" ne inim, ne cinim"

" ben de senin gibi bir beni ademim"

şivekar buldu

kendi arayışında bir karşılık bulunduğunu.

ya yusuf?

peki hüsnü yusuf bulunmak istiyor muydu?

harikulade bir bahçede

cinlerin arasında geçmişti günleri

öğrenmişti cinlerden yüzlerce hüner

insanlar arasında kalsaydı eğer

hükmetmek ve itaat etmekten başka bir alanda

yusuf'a rahat vermezdi onlar.

gülünç özlemleri insanların

sinir bozucu tedirginlikle

ve derinlik karşısında gösterdikleri

şiddetli ve tamamen mankafa tepki

bütün bunlar hüsnü yusuf için

bezgin bir hayat demektir.

kalkıp, çıkıp, uzaklaşıp

insanların dünyasından

yusuf'un mahremiyetine kadar uzanan

bu pejmürde kız da neyin nesi?

önce halinden ona hiçbir şey söylemedi
bıraktı
konuşsun şivekar.
aman allahım !
şivekar konuştuğu
yusuf'un her yanına
oklar saplandı sanki.
dertli gönül neymiş
gönüle dert neden düşermiş
nasıl olurmuş göze almak
gözlerden ötesini
yağmadan, çapuldan, hazıra konmaktan uzak
akları, karaları, bütün renkleri esirgeyip
esirgenmeyi hak etmek
ve dönmek evrende arındırıcı
itimada şayan bir rüzgar gibi.
hayret ki cinler bu kızı kaçırmamış
bu fevkalade gönlüyle.
şivekar'ı dinledikten sonra yusuf
ancak anlayabildi kendi başına neler geldiğini.
sonra açarken uzun uzun halini kıza

sanki ona birşeyler iade etti.

bir yusuf, bir şivekar

anlamı yoktu artık ayrı hayatlarının

çabuk anladılar ki armağanmış yaşadıkları

verilmeyi beklemişler birbirlerine.

iki insan diyelim isterseniz artık onlara

bizler de baş vuralım

tarihin ve tabiatın

güç yetiremediği

o ifadeye.

iki insan bir araya gelince

iki taşın beraberliği gibi olmaz

diyelim iki salkım

bir çift kuş, yılanlar, kurbağalar, göçmen sürüler

yarasa aşiretleri, birbirine açılan tanrısız mağaralar

yabancılık

yalıtkanlık üretirler ha bire.

insan soyu

iletkenliğiyle ünlüdür öteki türler arasında

iki insan

başka hiçbir yaratıkta olmayan

geçirgen bağı başlatıcısıdır

anneler ve babalar

oğullar, kızlar, hısımlar

komşular, hemşehriler, yurttaşlar

hangileri arasından seçilirse seçilsin

iki insan bir araya gelince

o geçirgen bağa bir ilmek atar

bazen fiyonk olur arada

bazen her şey düğümlenir

yine de sonuna kadar

bu bağın götürdüğü

yere kadar gitmez

insanlar

dostluğa, kandaşlığa, aşka evet

evet ama nereye kadar?

bunun bir son kertesidir

binlerce yıl iki insandan çok azı

son kerteyi birlikte tanımıştır.

sûra üfürülürken, çan çalınırken, ölü gömülürken

iki insan tahsil eder zamanı

en doğrusu son kertede iki insan

vakitsiz okunmuş bir ezandır

yusuf ile şivekar

vakitsiz okundular

çünkü zaman

iki insan

ya da

hiç...

DÖRDÜNCÜ BAB ŞİVEKAR BULDU

kendi arayışında bir karşılık bulunduğunu
ya yusuf ?
peki hüsnü yusuf bulunmak istiyor muydu ?
harikulade bir bahçede
cinlerin arasında geçmişti günleri
öğrenmişti cinlerden yüzlerce hüner
insanlar arasında kalsaydı eğer
hükmetmek ve itaat etmekten başka bir alanda
yusuf' a rahat vermezdi onlar.
gülünç özlemleri insanların
sinir bozucu tedirginlikle
ve derinlik karşısında gösterdikleri
şiddetli ve tamamen mankafa tepki
bütün bunlar hüsnü yusuf için
bezgin bir hayat demektir.

kalkıp, çıkıp, uzaklaşıp
insanların dünyasından
yusuf' un mahremiyetine kadar uzanan
bu pejmürde kız da neyin nesi ?
önce halinden hiçbir şey söylemedi
bıraktı
konuşsun şivekar.
aman allahım !
şivekar konuştukça
yusuf' un her yanına
oklar saplandı sanki.
dertli gönül neymiş
gönüle dert neden düşermiş
nasıl olurmuş göze almak
gözlerden ötesini
yağmadan, çapuldan, hazıra konmaktan uzak
akları, karaları, bütün renkleri esirgeyip
esirgenmeyi hak etmek
ve dönmek evrende arındırıcı
itimada şayan bir rüzgar gibi.
hayret ki cinler bu kızı kaçırmamış
bu fevkaalede gönlüyle.

şivekar' ı dinledikten sonra yusuf
ancak anlayabildi kendi başına neler geldiğini.
sonra açarken uzun uzun halini kıza
sanki ona bir şeyler iade etti.

bir yusuf, bir şivekar
anlamı yoktu artık hayatlarının
çabuk anladılar ki armağanmış yaşadıkları
verilmeyi beklemişler birbirlerine.
iki insan diyelim isterseniz artık onlara
bizler de baş vuralım
tarihin ve tabiatın
güç yetiremediği
o ifadeye.

iki insan bir araya gelince
iki taşın beraberliği gibi olmaz
diyelim iki salkım
bir çift kuş, yılanlar, kurbağalar, göçmen sürüler
yarasa aşiretleri, birbirine açılan tanrısız mağaralar
yabancılık
yalıtkanlık üretirler ha bire.

insan soyu
iletkenliğiyle ünlüdür öteki türler arasında
iki insan
başka hiç bir yaratıkta olmayan
geçirgen bağı baslatıcısıdır
anneler babalar
oğullar, kızlar hısımlar
komşular, hemşehriler, yurttaşlar
hangileri arasından seçilirse seçilsin
iki insan bir araya gelince
o geçirgen bağa bir ilmik atar
bazen fiyonk olur
bazen her şey düğümlenir
yine de sonuna kadar
bu bağı götürdüğü
yere kadar gitmez
insanlar
dostluğa, kandaşlığa, aşka evet
evet; ama nereye kadar ?

bunun bir son kertesı vardır
binlerce yıl iki insandan çok azı
son kerteyi birlikte tanımıştır
sûra üfürölürken, çan çalınırken, ölü gömölürken
iki insan tahsil eder zamanı
en doğrusu son kertede iki insan
vakitsiz okunmuş bir ezandır
yusuf ile şivekar
vakitsiz okundular
çünkü zaman
iki insan
ya da
hiç.

gün batımı yaklaşıyor
birazdan bahçeye gelecek cinler
her sabah gün ısıdığı zaman
üç cin
gökleren, sarlanan ve kızguran
iri kuşlar şekline girip havalanırlar
sormaya gelmez gün boyu ne yaptıkları
ama onlar görecek olursa
yusuf' un yanında bir insanı
hiddetleri neye mal olur
bunu yusuf biliyor

güneş battı batacak derken
yusuf gönlünün sıcaklığıyla buram buram
tütsülenen eşine bir sevecen tokat indiriyor
bir elma halına geliyor şivekar
hani bir zamanlar bir kuru
ekmeğimiz vardı ya
onun gibi bir kenara koyuyor.

cinler geniş kanatlarıyla alaca gökten süzölüp
toprağa silkinerek konduklarında
insan şekline giriyorlar
bir
iki
üç
" burada bir insan kokusu var "
" insan kokusu buralar "
" insan var "

cinlerle yıllarca beraberliğin verdiği pişkinlikle
hatta biraz azarlar gibi cevap veriyor yusuf
" bu bahçede benden gayri insan ne arar "
" kokusuysa sizin dışlarınız arasından geliyordur "
" kaç insan parçaladınız acaba ? "

cinleri kandırmak o kadar kolay değil

" nedir yusuf " diyorlar
" sen eskiden hiç kendinden "
" insan diye bahsetmezdin ? "

o gece böyle geçer
ertesi gün yusuf ile şivekar
yine birbirlerine kalır
çevre olurlar birbirlerine
gün batar
elma olur şivekar.
birkaç hafta, sonra ay
aylar çoğalır
şivekar gebe kalır
elmayı cin gözünden saklamanın imkanı yoktur artık.

JOHN MAYNARD KEYNES'TEN NEFRETİMİN YİRMİ SEBEBİ-1

My feelings about Das Kapital are the same as my feeling about Koran.

(...)

How could either of these books carry fire and sword round half the world?

John Maynard Keynes

By a coincidence he was born in 1883, in the very year that Karl Marx died. But the two economists, who thus touched each other in time, although each was to exert the profoundest influence on the philosophy of the capitalist system, could hardly have differed from each other more. Marx was bitter, at bay, heavy and disappointed; as we know, he was the draftsman of Capitalism Doomed. Keynes loved life and sailed through it buoyant, at ease, and consummately successful, to become architect of Capitalism Viable.

Robert L. Heilbroner

... he shows you how far a man can go who has absolutely no intelligence whatever.

Ludwig Wittgenstein

La réalité économique est une réalité psychique ou plus exactement une réalité de comportement.

Robert Marjolin

Policy can be 'non-Keynesian' without being 'monetarist'; and it can be 'Keynesian' without being inflationist.

Robert Skidelsky

.....
il y a des millions de sourds les dents serrées
il y a le sang qui commence a peine à couler
il y a la haine et c'est assez pour espérer.

Pierre Emmanuel

Hate is not the opposite of love; apathy is.

Rollo May

I.

Biz burada bin şu kadar yıl binlerce çocuk
Ahrette buluşmacasına bahse tutuştuk
Aşk dediğin değildiyse mastarların astarı
Bahsin içine girmesindi ispiyonculuk

Çocuktuk fide zehri açık adres saklı kın
Kıyımızdan bizi seyretmeyi göze alanın
Başını bulandırdık uçurummuşuz gibi
Yıldırdık kim zapta yeltendi kanadı eli

Sabah ışıdı ruhumuzda beliren ayıktırıcı açıyla
Öğlenin esrimesiyle ruhun kurnasında burkulan
İkinci vakti kurşun dökündüğümüz zaman
Ruha su verilmiş gibi tam

Ufacık bağrımızdan fırladı öteye
Öteye ahrete mi?
Uzağa şevk uyandıracak bir uzağa
Orada cephemizde uf dedirtecek bir uzaklıkta ahrette mi?
Vüsatini kazanır kazanmaz bir alandan
Bir oylumdan kazanır kazanmaz künhünü
Döndü gerisin geri

Dönüş o dönüştür
Çocuğuyuz yaralardan berelere dönüşün
Ötelerden çıkışın berileri yıkışın
Bağrımız pîşân sinelerimiz hıçkırıklı
Neler neler kurutup bıraktığımız beden kıvrımlarında
Sevinçten taştıkça yapmışız çocukluk heyecanıyla
Sevinmese miydik?
Taşmasa mıydık?
Kırıp döktük
Kıramazmışız kırdık
Dökemezmişiz döktük
Sevdik ekmek banmayı
Çünkü sahiden çocuktuk
Büyükler o Allah'ın belâları
Anlasalardı bir ülkedir
Hem ne de çok şeyler için
Tedarikler ülkesidir çocukluk
Bekleyebilseydi büyükler karşılarına
Bir alan rengarenk çıkınca sürülmemiş hiç boya
Ses çıkarmadan şaşmayı öğrenebilselerdi
Bakmasalardı kusura
Heyhat! Ancak orada çocuklukta
Kalmıştır son soy saydam sahi masura
Sarkaç kerpeten falçata oluk

Ey çocukluk! Ey Romasızlık!

JOHN MAYNARD KEYNES'TEN NEFRETİMİN YİRMİ SEBEBİ-2

2.

Yaklaşma! Davranma yakarım!
Eller yukarı! Atları çöz! Maskeni indir!
Devamı var diyordun; getir bakalım devamını
Arkası yarın demiştin; neydi yarından kastın?
Zırlama! Gözyaşı istemiyorum
İstemiyorum mızımlık
İstemiyorum salya
Gözünün yaşına bakmayacağım.
Allah yarattı demeyeceğim
Kaç haftadır seni takip ediyorum
Ne yaptığını biliyorum
Babana Kızılây Pulu aldım dediğin parayla
Üzerine pudra şekerini
Bu işi çapaçul garsona bırakmayarak kendin ekip
Su muhallebisi yiyorsun bir gün arayla
Dondurmacıya
Tek başına giriyorsun
Sınıf arkadaşlarını ekip
Öğretmen masasındaki vazo için
Kopardığın sarı güller sizin bahçeden değil
Mektep paydosundan akşam ezanına kadar
Kösele çantayı saklayacak yerler bile bulmuşsun.
Ayıp ayıp.

JOHN MAYNARD KEYNES'TEN NEFRETİMİN YİRMİ SEBEBİ-3

3.

Anla artık çuf çuf sesiyle kime olsa bir
Ahlâk dersi vermeye kalkışırsan
Adama gülerler
Ama
Şangır şungur böyle değil.

Dikkat ettiysen tarih sahnesi
Her durumun bir şangırını bir şungurunu
Biz aktörlere bir biçimde mutlaka sunmuş
Yahut bir tuş
Klavyeye sonradan girdiğine hepimizin
Kitap'a el basarak yemin ettiği
Eklenti yapanı hiçbirimizin
Şart olsun bilmediği bir tuş
Hepimizin bir yerindeki şangır şunguru
Takır tukur tokuşturmuş
Çünkü hepimiz -erbabı böyle diyor-
Farkına varsak da varmasak da
Ya bir şangırdan veya
Bir şungurdan gelmekteymişiz
Ve hepimiz uhdemizde kaygılar
Barındırmaktaymışız gelecek için
Nereye bırakmamız uygun olacak
Diye sorarmışız şangırımızı
Şungurumuzun kime verilirse heba edilmeyeceği
Hususunda endişelenirmişiz
Netice itibariyle sen de dikkat mesafe al
Hizaya gir ikrar ve itiraf et
Serapa ahlâkın sesidir şangır şungur
Bu ses tabiat kanunlarıyla aynı evde kalmaz
Bu ses tabiat kanunlarının kapı komşusudur

Bak nasıl patır patır meyveler
Bak yıldızlar nasıl şangır şungur.

JOHN MAYNARD KEYNES'TEN NEFRETİMİN YİRMİ SEBEBİ-4

4.

Vals gibiydi üniforma altındaki benzersiz heyula
Yavru gitmiş ıssız kalmış perilere
Üniforma mecburiyeti koymuşlar
Yine de hiçbirisi alttan alta benzemiyor diğerine
Karakoncolosların hangi sebebe binaen
Soylu sayıldıkları adeta
İzahtan vareste

Emrine aldığı şifrecinin dul kayını
Vals gibiydi görsen kana batmış hamaylı gibi
Lehistan'da ziyafet çizmeli bir piyanistin şerefine
Niye kız kör ve tutacak yerleri niçin tenekeden
Niye namus sözüyle sefaret binası kıyaslanmıyor birbirine

Diye çıkıştılar paramız çıktığı halde göçmeniz işte
Seçilmiş en mumyalı olanından beğendiğimiz resimli hikâye
Vals gibiydi eve geç kaldığımız halde sardırduğumuz dik yokuş
Ya yoruldu Tuna nehri ton balığı tombul kuş
Yahut annem bile bu kadarı artık fazla dedi

Korkma sönmez benim annem ne dediyse sen de de
Frengistan sanatoryum rehabilitasyon bak ben bile bir çırpıda
Yüzüm kızarmadan söyleyebildim oh be
Vals gibiydi vals gibiydi vals gibi
Habe ich Schuld non spiro tibi
Topuktan mı, burundan mı?
Kuramsal bir dönemin gereği neresinden tutarsan
İsabet ettirebilirsin terliği fırlatmadan önce
Diyelim ki vuramadın katlanabilecek misin ardından ne gelirse
Dudak leb oluyorsa dudaksız leb ile bi
Vals gibiydi vals gibiydi vals gibi.

JOHN MAYNARD KEYNES'TEN NEFRETİMİN YİRMİ SEBEBİ-5

5.

Seni dünya gözüyle bir daha görmek! Bunu da nereden çıkardın?
İçimde boşuna arama bulamazsın böyle bir isteğin kırıntısını
Bilmez idiysen öğren duymadıysa iyi açılsın kulağın
Dünyadaki gözüme çarpmadın sen şimdiye dek
Baktın. Nasıl bakmayı optik okumakla öğrenmedinse
Yaşadın. Hiçbir zaman vesikaya bindirmedin yaşamayı
Kurduğun vaki değil polislerle bir ahbap çavuş ilişkisi
Dudaklarında bir gülümseme yaklaştımadın banka personeline
Kaç litre süt sağdıysan
Sattığının hepsi o kadardı
En beğendikleri pilavda kullanıldı
Senin ayıkladığın pirinç
Alış verişe çıktığın günler
Haddini bildi çarşılar
Esnafı kendine getiren senin suallerindi
Sen arşınılıyorken bambaşkaydı kaldırım
Üstünkörü geçmedi seninle geçirdiğimiz hiçbir saat
Lopsa loptu tartaklanan okşanan rafadansa rafadandı.

Dünyaya ibretle dikeceksin gözü ki ruh doğranıp eksilmesin
Biri sıkıysa çıksın da seyrettiğimi söylesin aval aval olan biteni
Meselâ sen beraberliğimiz boyunca kaval dinlediğime tanıklık edebilir
misin
Ah sen yanımda yokken bak bakalım tuz yalamışa benziyor mu dilim
Yüz veririm sanılmasın keşiş yalnızlığının tafralarına
Yoktur seyislerin bilgiç edalarında hevesim
Ne yazıklanma duyuldu benden fokstrot günlerine yetişemediğime
Ne de bir an olsun vaktimi mamboya itirazla geçirdim
Spekülasyon henüz arsa üzerindendi
Akideydi inanca müteallik bir şeydi şeker
Havraydı
Sinagog denilmezdi
Etiyopya oldu çıktı Habeşistan olarak bildiğimiz yer
Hayır seni asla bunların hepsi telefât dünya gözüyle
Bir kez bile görmek istemiyorum acıdım ömrümce
Neler vermezdim seni görmek için gibisinden cümle kuranların haline
Uğruna dağları delmem ummana dalmam atmam ateşe naçiz bedenimi
Kovalamam peşini davet etse bile eteklerin

Hepsi yerin dibine geçsin daüssıla malihulya nostalgia
Sen nasıl olsa tıpkı hep olduğu gibi defalarca
Görüneceksin ahret gözüm
Ahret gözüm ağır gözüm bilerek geçirmeyen hazzı kantardan
Azabı bilerek tartmayan yeğni gözüm ahret gözüm miskalle
Zarfıma makineyle 1944 üncü dünya garnizonu İS yazılmış
(İsmet değil İsa da değil İsa'dan sonra)
Zırt pırt ikaz edilmişim ayak uydurmam konusunda
Koca tugay uygun adım atan cilveperest mangaların
Gündem tayini için inhisarına bırakıldıysa
Bileğimi fırsat buldukça tükürükleyip
Şaklatmam mı kimin ağzında düdük varsa
Uyluk kemiğimi bu sebepten kırdılar
Ben de diz çökmedim bahane bu ya

Seni dünya gözüyle bir kez daha görmek isteyen
Biri varsa buna şiir şahittir ben değilim.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-6

6.

kâfirdi o kısa bir müddet
aklından mühim şeyler geçiyormuş gibi susup
bekledi bekletti ilişkileri varmış gibi dingildeddi
en kavi en müşekkel en mukni
ifadeye kavuştuğu görüntüsü veren
küpe daldırıp çıkardı narin cismini
ve sonra bana dönüp
hayata atıldığın zaman anlarsın dedi.

güleyim bari bak neler de bilirmiş
neymiş hayat atılacaktım neye
söyleyebilseydi söylerdi
hayat mıntıkasının sınırı nereden geçer
edebilseydi tasrih kuşku yok edecekti
ama kâfirde nâtıka ne gezer
sarahatten de kâfire ne.

beni atacaklar mıymış ben mi atlayacak mışım
ne olmuş ne oluyor ne olacak
kaynasın keder çorbamız hele bir taşım
işte ancak o zaman ecnebilerle oturup
keder denilip de neden kader
denilmeyişte anlaşılm
vidayı sök çiviye çak
razı ol atılmaya
hareket tarihi müphem
bu kafadan atma şeye deniyorsa hayat
nedir o kafanın cinsi rica etsem
ricam yerine getirilse pireler berber iken
adı hayat olarak tescil edilen ve atla
kafiye yaptığının itirazına mahal bırakılmayan
kafiyeden başka ne yapar çatlıyorum meraktan
ille hayata atılmam mı gerekiyor
ilçe el vermez mi.

kâfir odur ki aslan ağzında görür ekmek
behey ahmak otobur mudur aslan ki tutsun
ağzında o kimbilir hangi fırından çıkma şeyi
bilsin aslanlığını bilecekse o hayvan
kükresin de görelim ekmeği ağzından sarkıtan

azan tek duramaz azan azdığıyla kalmaz
az bulan azdırır dar yolu seçer
azma bahanesidir azlık
raydan çıktın mıydı sonun neymiş seyreyle
aslansındır kuyruğunu tramvay çiğnemiştir
hissedersin her alanda sıkışıklık
son vereydin daralmaya görecektin
boldur allah' ın nimeti bre zındık
sarp yamaçlarda alıç
dağ başlarında ahlat
bostanda karpuz çölde bal vahada hurma
o senin ekmeğe dış geçirmiş aslan teranesini
gel de benim külâhıma anlat
oltaya geldin demektir öyle ufak tefek
görüp de karamürsel sepeti sandıysan beni
asr - ı saadetten bugüne
her fırsatta elimi aslan ağzından ekmek
satın alayım diye cebime atmışlığım
şakasıydı bu işin
niçin kılımı kırıdatacakmışım aklıma
kâfirden tarif sokmak için.

bir müddet suskun durdu geçerken mezarlığın içinden
ne zavallı şey! fatiha bilmiyor ki okusun
dilinden dökülenler asla kurânî değil
özlemedi çatısı altına girmeyi bir gün olsun
sofrasında helâl lokma yenilmekte olan bir evin
ne zavallı şey! ne frek ne ibrânî ne latin
değildir aslanımız külkedisi
külhanede yatmıyor
yok ona parkta rastlayanımız
kanepeler kabasına batıyor

bir gündü günlerden bir gün ah o gün
özledi kendisine ücret mukabilinde
umumhanede gösterilen muhabbeti
onu gerçeklik teshir etti
gerçeğin yalaşap etkinliği
bir müddet suskun asrıda dalgın yüreği
hali engin adamcağızın dediler
susturursa dediler rizayet susturur adamı
bu çeşitten gerekçeyle mandepsiye basanlar
çabucak pişman oluverdiler ama

bastıkları o yerde bir mayın
olduğu korkusuyla
kalakaldılar ayaklar kaldırılamadı
hayal ekilen bir feryat
karın doyuracağı hayal edilen çıkının infilak
ediverceğı korkusu
çektirmedi hiçbirine ayak
çekemeyip ölçüsünü bilmeceburiye ifşa
ettikleri o ayaklar
eleverdi romancıların istifadesine mazhar kalıplar
zaten neyi çekebildi ki fukara
yirmidokuz otuz
işte o kadar.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-7

7.

elmayı heyet karşısında
ısırmadıysan sana şair demezler
denemeye gelmez güvenmezsen dişine
elmaya hart diye geçer sanma takma dişler
bu ısırma işinde gözün varsa bir kere
elmaya bak yokla onu
bulabildin mi elmada hart sesi verecek donu
boş bir şişenin kazaen mi çapıverir dibi tunç kaşığa
bak da öğren nesnelerin ne işler açtığını nesnelerin başına
nesnelerden nesnelere bulaşan şey sana uğramış mı bir bak
geç efendim sen misin tadın tat olduğunu tattıkça anlayacak
sen misin o er kişi dokudukça dokuluk getirecek dokuya
unutma taşıdıysa taşıdı beniâdemi bugüne sıdk ü salâh
deme itrî istatistikten ne anlarmış
deme jeofizik bilmiyordu bach
onların musikisi ovaları ova yaptı bunca yıl
bunca yıl bunca yıl bunca yıl modern zamanlarda
yaylaları o sesler yakıştırdı yaylalığa
körfez ırmak çağlayan rüya serap

insanlık böyle şeylerle
geçişmek suretiyle modern zamanlarda
kazandı kesb eyledi endamını
geçiş geç iş geç vakitte vaki olan alış veriş
matluptur insan ömrü insan endamı zimmet
ne ki lokum diyorlar uygun adım attırıyor insanlığa
buluyor insanlık celadet sırasında peksimet
haydutlar ve tacirler al sana al şafak vakti sermayenin
hisse dar gelmiş bungun öğlen sıcağı kapitalizmin gelmiştir
yönetim kuruludur hem kuzey hem güney kutbu
ivecen banka soyguncuları sermaye ekvatorlaşır
bilcümle eşkiya ve erkân - ı hükümet
anlarsın ya
geçişme bir mesaidir ve o çalışmaya
şahit olduk duhul edebildiğine ulemanın
üdebanın küsuratın küffarın trall lall lla
belirgin boyutları geçiştir-din değil mi birbirine
kümükütük değildirsın artık salınabilirsin
vico' yla kaygılanıp arabî' yle utanıp spinoza' yla silkinerek
kırk abdalın arasında ben de varım dersin

silkin ki eteğinden dökülenlerin açtığı yol
kucağını salıncak sandığın şartlara seni rapteylemesin
içine kurt düşürsün ayağında yemeni
doğursun ruhunda burkuntu kümesteki gelincik
böylelikle fark edeceksin yiyecekle yemi
künk müdür karşısında durduğun şey
künk mü heyet mi.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-8

8.

annelik edatını kilim altına süpürenler
şirin de bir borsası olsun istediler
az buz şey mi sterlin
taama üç öğünlük bir şekil verilen hayatta
ham madde fiyatlarını es geçebilir misin.

annelik edatını kilim altına süpürenler
sonbaharla süsledi şiiri geceyle püsledi buluttan ârî
iran düştü çingirak takındı afrika çaylandı çin
bir emirname olarak ulaştı bize kurtuluş reçetesi
sakallı kızın sütünü için.

annelik edatını kilim altına süpürenler
karaborsa ticaretin harçlığını verdiler bize
biz ise aldırmadık hacmine enayiliğin
denedik ama baktık ki şiirdir kilimi parçalayan
yardımına sığındık üniforma delisi bir silindir.

annelik edatını kilim altına süpürenler
ümmül kur' an sözüne bir izah getiremediler
gizli kaldı neden vakitsiz öldüğü her ebeveynin
kimlerin ebeveyni bilhassa nasıldır bu gizli kaldı
gizli kongo gizli tibet letonya ve arjantin.

annelik edatını kilim altına süpürenler
aşkları kalbin inceltisiyle tersim ettiler
bolca yararlanıldı dünyaya saldırısından şairlerin
oysa bütün marifet kaçak güreşmedeydi
oy verdik muhtarıydı imparatoru riya ve zehrin.

annelik edatını kilim altına süpürenler
açmış ağzını derk - i esfel onları bekler.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-9

9.

ben bizim beniyim im bizdik
iz daha baştan biz olmuştur stoacıyken bile
biz kalmıştır bizim için
aklından zoru vardır diye konuşan
uçacağı kaçırılanlardı arkamızdan
canıma değsin biz o sırada böğürtlen topluyorduk
simsiyah böğürtlenler koskocaman
o böğürtlenlerdi en saygın çevrelerde
anlam sarhoşu namıyla anılan
o böğürtlenlerdi o böğürtlenleri
tezgah altında bulundurmayanları
sinirli davrandıran
gizli toplantılarda o böğürtlenlerdi hık tutturan
bayıltan yüz kızartan
gizlice kulaktan kulağa o böğürtlenlerdi fısıldanan
elimize diken batacaksa batsındı
dalasındı baldırımızı ısırgan
değerdi o siyah böğürtlene kocaman.

gönlümüzü nasıl olsa altın balıkların yüzdükleri göller
ne olsa bunca turna başımızın üstünden uçtu
pourtant, ömrümüz heder olmasın diye uğraşırken akıldan
heder olmayıp da ne olur ömür sorusu kaçtı
söz edilmedi soycak haçın üstüne aç doğuşumuzdan
unuttuk çiviye avucumuza hangi sarıklılar çaktı.

biz o takımdanız ki bir yaştan sonra
dudak büktürmüştür roman okumaklığımız
pusulamız debussy tarzında fırlamalık
fakülteye yakın bir kahvehanede
sırf rengine tav olup ısmarladığımız
tarçın
bale dendi mi isadora duncan
e ki ensiz uzun ipek şallarla dansederdi
o ki onun katli bir otomobil reklamıdır
bendeniz cennet kuşu daha büyük savaş çıkmadan
dünya sistemi tarafından
katledildim fularla değil kurumsal bir suç aletiyle
çok güzeldi yerde yatan terk edilmiş
kuramların insafına terk edilmiş cesedim

cesetliğin beden kipi
harikulâde bir cavlak bükülüşünde
şehrin meydanına uzanmıştı.
rüzgârlıydı hava
çizgili ipek bir şal
bir tomar gazete yaprağı
uçmasın diye cesedimin
üzerine bırakılan küp
şeklinde kaldırdım taşı
setri avret sağlamıyordu bana
çıplaktı
boynum
karnım
her yerim.

haçın üstüne doğan ben
yerimde yatıyordum yakışksız
parka değil sinemaya
gidelim diye tutturan kız
çoktan evlenmiş ve iş bulmuştu dört aydır
bir ihtisas bankasında çalışıyordu.

akan kanun cümle âlem tarafından
görülmesi yetmedi
hava kararıncaya kadar o ayazda
hareketsiz yatışımından bir türlü tatmin olmadı hünsa
cesedimin mahmûl - ü müstakbeli cankurtaran gelince
belki de alay olsun diye ağzıma ayna
tutulmasını emretti
bir de ne görsünler cam buğulanıvermez mi
çarnaçar nabzım dinlenildi
katledildiğim doğruydu faka
dünya dedikleri parmaklıkla çevrili alana
kaptırmamıştım son nefesimi vermemiştim
paçaları tutuştu şalvarı şaltak osmanlıların
suçüstü felç oldu cumhuriyetçiler
geri kalan hödüklerin kaffesi
anonsları dinlediler
etiket okudular
süre sandıklarından
samimiyeti tasdik etti üyelik aidatı
indirim ve abonman

cehennemden zebanilik rütbesi uman ruh
toy avına geç kalmanın korkusundan
koku yalıtımlı zırh içinde büzülü kaldı.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-10

10.

öldürülmeden önce çoğunu öldürmüştüm
sonra hepsini geberteceğim canıma kıyıldıktan
hepsini birer birer
belimden yatağanımı çekip kelle uçuracağım
göğse sertçe saplayacağım ucuna takıp süngümü
hançerle sustalıyla kasaturayla saldıracağım
yöntem sıkıntısı çekmediğim apaçık
onları üçer beşer asacak urganlar hazırladım yağlı
gaz odalarımı sıvayıp badanaladım
-birkaçını canlı bırakabilir gaz kaçağı-
neredeyse bir servet sarfedip
-öldükten sonra paralar neme gerek-
elektrikli sandalye ısmarladım onlar için

kaç başlı olurlarsa olsunlar nereye kaçarlarsa kaçsınlar
kuyruğu uzun veya küt kuyruklu olanları
fırt diye havalanan veya cıv diye hızlı kaçan
uçan veya kaçan kuyruklu veya kuyruksuz
saç uzatmış veya kıllarını kazıtmış
bilekli veya bileklikli
deliğe kaçacak kadar sürünge
bir çırpıda en yukarı tırmanacak kadar çevik
ne olurlarsa olsunlar
hangi şekle bürünürlerse bürünsünler
atmak yok
uzaktan sahra topu
veya havan topu sütre gerisinden
ellerimle yakalayacağım hepsini
kafaları kayalara çarptırılıp ezilecek
hepsinin birer birer
yukarıdan bombalamak yok şehirlerini
ormanlarını yakmak kalelerini yıkmak
onlarla cenk edeceğim demiyorum
beni uzaktan görünce teslim
bayrağı sallamadılarsa tabanları yağlayacaklar
madem kaçtı bırak gitsin demeyeceğim
onlara arz üzerinde güvenle yaşayacak
yerleri kalmadığını göstereceğim
koparak koşturarak al binitimi
öldürdükten sonra aksırmak gibi.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-11

11.

gökte bulut kalpte hicran kadehte siyah bira
doldu boşaldı istasyonlar fabrikalar çalım caddeleri
söylendi sanılmasın hangi ismail' in sonuna geldi sıra
şehri bir içinde ahdi gizli kalem beyan edildi.

sana göz koymayan ey şehir
kaldı mı ur' dan uruk' tan beri
ey saklı ağılların yüksek yüzü! mülkiyet tapıncası!
mabudun var yılankavi mabutlar alacası
ödümüz kopuyor senden
mumların kıpır kıpır
alevlerin üstümüze geldikçe
mabudun gün ışıdıkça yemek zerk eyliyor
aydan ışık sızınca içirtiyor arpa üzüm sızdırısı
şehir karartıyor ömrün furcasını
karanlık bastırıyor
yorganaltı irisi
ur' dan uruk' tan beri alevle kuşatılmış
ur' lu uruk' lularla kavranmış şehir ahali
bugün artık çengillerle niçin elekten geçirilmesin
ha ahali ha konser iskemlesi
hazine kilit altında göz altında sergiler
niçin cambaz çadırı ahaliyi süzmesin
haspam çaldırır kürkünü izne çıkmıştır nefer
çığırışır cehennem yolcusu stadtluft macht frei
her allah' ın günü panayır her yer.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-12

12.

iki can kol geziyor şehirde alayla
karşılaşıyor konaklamayı
birine verdik ikircik ismini öteki ruh
iki canın şehirdeki varlığı hissediliyor ama
hangi can hangi tende bilinmiyor
teşhis edilemiyor üstelik canların
hangisi ikirciktir hangisi ruh
ruh astarlanmış diyorlar verili olanla
verili olan üstü sözle örtülmüş olandır diyorlar
bundan sonrası zaten karıştırılıyor
astarlı ruh ikirciğin ters yüzüne dikilmiş
kemmiyet mi astarı keyfiyet kumaşının
şehre esmer mi desek ahaliye diyelim mi sarışın
yoksa yerini değiştirirsek mi bütün sıfatların
ne neyin yerini ne kadar tutar
şehirli biz miyiz lök şehir mi içimizde oturur
bıkkınlığın berisinde korunaksız ruhumuz
bıkkınlık ötesinde üşüşülmüş ikircik.

lâfa bak şehirdeki nümayiş dirim uğruna imiş
ya niçin iki candan başkası hep candarma
beldeler yıkım görüyor ve tekrar yapılıyor
kitaplar devriliyor defterler evriliyor
biri sen diğeri o zamirleriyle denkleşen iki kişi
ne acımak biliyor ne ekşimek
ahali yanaşmıyor onları tatlandırmaya
tuzlayan bile çıkmıyor onları insanlar arasından
kalıyorlar tatsız tuzsuz hep iki
rastlaşmıyor karşı karşıya gelmiyor bu ikisi bir türlü
mektupla tanışma fırsatı bile bulamıyorlar
düş içinde yaşıyorlar dalarak
benim gibi biri olmazsa olmazın dünyasına
bencileyin biri daha olsa gerek diyorlar
mahallede yan masada.

kolaçan ediliyor koğuş
arşınlanıyor forum
ne bir sen benim kölemsin diyen var
ne de bir o benim imparatorum
kıyafetten kurtulup soyunulduğu zaman

askının özenli yardımı istenilmiyor
katlanıp tertiplice bir kenara koyulmuyor kıyafet
yerlerde sürünüyor
köşeye fırlatılıyor
sonuçta bir
mücerret sen bir mücerret o
tecritten başka gereklilik fark edene aşk olsun
boğdular dirhemle yaşamakları tafsilata
boğdular bende beni benim bana
yaşamak tartılsaydı çoğu burkuntu azı huydu
halkın fikri de farz edilen iki can fikrine uydu
kanaat getirdi halk bunların
ikiden fazla olmalarının imkânsızlığına
donmuştlar iki rakamında ama ikili
olamamışlardı asla
biri boğmacayla boğuşurdu kuşpalazı geçirirdi
tifüs tehlikesi atlatırdı durumu gittikçe kötü
diğeri topaç mı topaç cebinde gümüş lira
tuhaf arkadaşlarından satın alırdı kaçak otu.

ikisi de ağzını bozmaktan çekinmez boynu eğri ikisinin de
baygın bakar zora gelmez kolayı küçük görürler
çoğu kez notları düşük kalmış tahsil hayatlarında
nerede yangın görseler koşuya başlamışlar o tarafa
iki bağımsız kişi iki bağımsız körük
evlenmişler barklanmışlar terfi etmişler
her ikisinin de karısı yapmış düşük.

verili iyi şeyler furyası onları bağlamamış
iyinin de iyisine el koymamış
ikisinin de işi
çorapların yamandığı günlerdeki izzet izlerini
silenlerin işbirlikçisi meğer onlarmış gel gelelim
dayanılır gibi değilmiş kokusu
seçtikleri şerbetin.

aslında kötü kokan şerbet değildir bilirsiniz
sahiden bilir misiniz bu işten
bu işlerden artık anlayan hiç kaldı mı
kokuya
seçme fiilidir kötülük karıştıran
seçtiyse hep birini seçti insan kötü şıklardan
anlamı yok insanın seçerek iyiye kavuşmasının

insanlık dedikleri bir berattan ibarettir
belgedir neye iyi denildiğinin belli edilmesi
bilinç bilmekten geçiyor sana ve ona neyin verildiğini.

mesela şehri seçmek olmasaydı şehre girmemiz
şehre bir kur' aya katılır gibi girecek olsaydık
çlkalar karıştırabilirdik talihi ve sevinci
halbuki biz seçmeler zincirinde birer neyiz bakla
bize sığmak için şehre
komşunu geç diyorlar ziyaretçini hakla
ölç diyorlar dağarcığını kutunun kutrunu seç sığdırmak için
böylesi rüçhaniyetle seçtiklerimizde dua yoktu
narayı neden attı bilmiyoruz bize uğrayan müvezzi
geçtiğimiz koridor bilmiyoruz neden para koktu
mabudun rengi sarı dediği dedi çaldığı düdük
sarardı korkudan benzimiz yaptık yapacağımızı
püsküllü sandırdık kendimizi
oysa biz pis küllüydük.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-13

13.

toprak kadınla hemhal olma işaretini verir
evlekli kesekli içe çekilir kokusu olan
erkek müstevki edasıyla üste gelir
başlatır tartışmayı muhakkık saban.

bu nasıl istiladır ki açılan ülke kabarır darbelendikçe
kaybolur dişi geçiren kası geren keyfince baskın yapan
kaybolur ve kaybeder inkıyad ettirdiği yerde
saklı durmaz elde tutulmaz varlık çağıntısı
gauss dağılımı çingene teoremi çan eğrisi falan
burada geçer debelenmek kuralı
sevmek merc - i dâbık sevmek çaldıran.

erkek o kadar yalnızdır kadın ne kadar yüklüyse
yüklenen kadının erkeği nasıl sakatladığı sarahaten bilinir
bilinir de bu kimsenin derdi değildir
nasıl ateş ve ter ve derin bir endişeyle titreyiş
hiç aklınıza gelmiyorsa
siz bu nadide porselenleri seyrederken.

tennenni tennenni tenena
na tene dir nen.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-14

14.

derlenmiş şiir artıklarından çöp torbası yapanı
çöp torbasını şiirdir diye yutturandan ayıralım arkadaşlar
şiirleşme olgusuyla çöp torbasını birbirine
karıştıran zevatın karşısında
anasını boyayıp babasına satan eşhas
kendini bir şey sanır
ne kimseye lâf anlatabilir ne kimseye lâf atabilsin
lâf anlatmak lâf atmak onlar eskidenmiş
şimdi her tekstin bir konteksti var deniyor
filanca mı aman ha
hiç lâfını sakınmaz denilmiyor
mefhum - u muha
lifinden anlıyoruz ki
sakınılmaya değer bir şeymiş lâf
kaf ile kafkas' ın kısaltılmışı
kaslılar kafkaslılar kendileriyle
uğraşılmasından ne kadar memnun

her ne kadar kısa lâfa rağbet et denilse de
açıyor peşpeşe lâf lâfı
kelimeler kelimeler kelimeler
o eskidenmiş
şiir deyince şöyle bir dururlarmış
şimdi bu şiir mi yani derlermiş
ben o günlere yetiştim
gerçi henüz kağıt para yoktu demiyeceğim
lâfı limanlarda ibraz edilen pasaporta getirmeyeceğim
dünyanın dönüş hızını hisseder gibiydik
ikna olmanın hoş bir tarafı vardı
saygınlığına toz kondurulmazdı ikna edenin
hava ne kadar güneşli olursa olsun
havanın güneşli olduğuna birinin
bizi ikna etmesini beklerdik
çünkü istiklâl harbi' inden yeni çıkmıştık
bütçemiz yetmiyor
terbiyemiz müsaade etmiyordu
niyetimiz kendimize gelmekti
bundan kolay ne var demeyin
bizim için kolay diye birşey yoktu
çünkü biz kendimizi canımız

kurtulsun diye kaybetmiştik
kendi isteklerimiz canımızın istedikleri
birbirinden farklı şeylerdi
canlılık şiirliydi
çöplükteydik kendimiz
niyetimiz kendimize gelmekti
ağla açılırsın delerdi
ağlardık ha babam ağlardık
hani açılmak nerde
sonucu gör diyorsanız
bunların açıldığı gibisine
sizin olsun.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-15

15.

yenisey aktı mavi tuna mavi nil aktı
amazon akıyor akıyor missisipi
bir zebûnküş çarkı çeviren el yorulmayacak mı
nehirler ebediyyen akacak mı git zaman gel
bir nehri bırakmadan besleyecek mi kolları
kavuniçi solucan saçlara sürülen jel
çocuk kitabı yazarları benden ilham alıyor diyerek
şırıldayacak mı kollara güç veren derecik

cevabını bilmesek de soruların fehmetmeliyiz
eğri büğrü polisin nedir akarsukar hakkında kanaati
bekleyelim keşfetsin makaraya sarılmış
ve gayretkeş zabıta
arkları kanalları havuzları ırmaklara bağlayan yeri
anlasa bari diyelim en çok neye muhtaçtır
tuz yalayıp suyun yönü kaval sesi civarında
sandırıla sandırıla
sündürülmüş bir ordu bir donanma

bir başkası ne bilir oğlu kızı olanın bildiğini
bir ülkede akarsular oğullar gibi kızlar gibidir
bil bil artık bil artık bil bil geh bili bili
bil ki oğlun kavrayasın diye fitnenin kabzesini
boyuna yetişir
senin kızına isim kondurduğun çiğdem
ben küçükken köklerini yediğim sarı çiçektir
yunus eöre dahi onu kastetti allahü alem
zemin kaygan hava nemli hasret pürçektir.

hasret pürçektir kafiye hatırını bile olsa
çatlak boruları bu dünyada ötenler
cenneti oğul kız sahibi olmayanlar için
gayet تنها tasvir ederler
biz sadede dönelim
konuyu yine akarsuya getirirsek
yanınıza kâr kalmaz kulp taktığınız şeyler
yumuşak vücutlara geceyi bahane edip
attınız zar var ya işte ondan servet kazanır
kulak burun boğaz mütehassısı beyler.

bunu ben söylemiyorum akarsular söylüyor
gücün hayal meyal gören ben mahut çarkı
niçin izaha yeltenetim varlıkla
varolmak arasındaki farkı
tanıklığına çağrıldığımız vukuat yanında
hiç kalır benim yaptıklarım
ne mi yaptım
özlenen herşeyde duydum tehlikeyi
işime burbunu kim soktuysa çimdik attım
muhaldi zira angudan azardan anlaması
yo, hayır yanlış anlamayın, pişman değilim
iyi ettim tebessümü çok görmekle gâvur dölllerine
turizmi teşvik için gitmedik yemen çölllerine.

JOHN MAYNARD KEYNES'TEN NEFRETİMİN YİRMİ SEBEBİ-16

16.

Son harita akrebin çizdiği dir okudum biliyorum
Salladı beni biliyorum çıyanla doluydu son beşik
Aşırtabildikleri son Rubikon kağıt parayla aşılandı
Son çardı âşık kocaların katledilen pîri Nick
Son halifeye ifade-i merâm Fransızca aşılandı.

Sondu ey cinayetle iki kat tezgâh sınıfında kalan siz
Hayırla yâdetmediniz Bismark'ı görevden alan
Avrupa'ya kök söktüren çolak Kayser'i
Kasıntısız gezilmeyen ıııklı sergileriniz
Çubuğu el çabuğu rokoko izlenimci kübist
Dışavurumcu fovist olanlardınız
Görmezlikden geldiniz çetenin kısıkvrak enselendiğini
Bu yüzden külün ne yana savrulduğunu size sormam anlamsız.

Sorsaydım omuz silkecektiniz mayanın ne zaman taşıtığını
Kirliydi sapkındı çarpıtılmıştı dile döktükleriniz ne kadarsa
Mırıldanmaz olaydınız hayata nal sesinden muştı bulaştığını
Dağları alıcı kuşun pençesine terk ettiniz vadileri bir parsa.

Neyinizle görünmüşseniz âleme çelimli ve tiz
Hangi tabaka üzerinde durulacağını kestiremediniz
Bir o yana yarım çark olmadı bir bu yana
İç bade diyen siz değil misiniz doldur kase
Aranızdan kim çıkacak sorarım
Çıraklık evresini geride bırakma telâşından arık çırpınışı rakase
Yamaklar kiralamak istiyor yine de ikircikten kurtulamıyorsunuz
İş talebinde bulunan yeniyetmelerinizin zihni
Berraksa bakışları bulanık
Berrak bakışlar sahibi bunlarsa ki zihin bölgesini tarayın
Karaltıdan başka şey bulamayacaksınız
İşsizlik ayazda kalıp yanmak demek
Tam istihdam gayet ılık
Size günü gayet ılık geçiriyor körpe vücutlar
Gözlerinizi zayıflatıyor ve bırakıyor üstünüze argınlık
Körpe vücutlar sayesinde oltaya çorman küre akrobati
Kokusunu iliştip diploma almıştınız
Şu yaptığınızı kim beğenir kendiniz bakın

Dilencilere dönüp bize aşkı telkin etmeyin diye yalvarmalarınız
Eşiniz varmış aşınız varmış işiniz varmış daha neyiniz sorgulansınmış
Ey koca dalak ey insanlık!
Vodvile konuşlandırılıyorsunuz tık yok
Kaldıysa şairlere emanet edecek bir şeyiniz kaldı asma kilit altında
Yahudiydi Osip Mandelstam demekle avunacaksanız
Sıranız geçti kusura bakmayın yandınız
Kaldı koltuk altında bir casusun anahtarınız
Umur etmediniz şefaati bari güvenlik kamerasından
Öz benliğinizi altlı üstlü seyrederek
Gecikme pahasına külün ne yana savrulduğu haberini bekleseydiniz
İnkâra yeltenmeseydiniz içinde maya taşıtıkça bir şeylerin kıpırdandığını
Bileydiniz çoğalaydınız kayda geçeydiniz Allah bizi kıskıvrak enseledi
diyeydiniz
Kıvraklığınızı tövbe tövbeyi inşirah inşirahı suskunluk perçinliyeydi.

JOHN MAYNARD KEYNES'TEN NEFRETİMİN YİRMİ SEBEBİ-17

Gizli günah külrengi güneşe benzer
İçiçe halka açık halkalı gevrek çevreli pırtık
Ne şecaat yaysın beklenir ondan etrafa
Ne ımık.

Külrengi güneş! Zamanında yüceymiş milâdın ondokuzuncu asrı
Apsentle yüceltilmiş meselâ.
Külrengi güneş! Utancın Kafkayesk hava şartlarına bürünmüş davetiyesi.
Oku saplıyken gördüm anneciğim asr aklımı çeldi kanla aktı üzerime kibir
Kamyon lâstiğinden yapılma oyuncak çember
Kâğıttan yapılma oyuncak edilemeyen fener
Anneciğim aleyhime tanıklığa bunları kim çağırıyor
Gönenç mi yoksa korku mu hissediyor
El tutuştuğu zaman yetişkinler.

Anneciğim günahsa neden gizli gizliyse neden günah
Neden beylerbeyi neden majesteleri neden haşmetpenah
Akrabaları gücendirmeyecek bir çare bulunamaz mıydı
Madem yazıktır ona yazıklar olsun denilmesin o halde
Mazlumlara acıtıyor mahrumiyet
Kâfirleri aynı şey
Acıtınca kaçınılmaz hale geliyor iç geçirme
Mahrumiyet bölgesi denir denmez korkunç bir rüzgâr esiyor bu topraktan
Sırtı duvara yüzü üniformalılara dönük dönemlere
Soruluyor şark hizmeti yaptınız mı sizler diye
Filmin en acıklı yeri burası olunca dünyayı küçümsemek
Bir patavatsızlık
Neye üzülecektir sincabına su verirken caka satan kalaycı
Sümüğünü pazarlık gücü gizli günahla artınca koluna silen kirve.

Gizli günah anneciğim güzellik duygusunun aleni müttefiki
Canım annem Müttefikler bize top twenty programı tavsiye etti
Eridi hani o külrengi güneş var ya anneciğim
Eridi küçüldü benim bedenime nâzil oldu
İzledim anneciğim külrengi güneşin
Boydan boya gezişini gövdemi
Domuz ciğeri ezmesi hakkında
Fikrimiz çok mu lâzım
Abelard iyi fikir mi.

John Maynard Keynes'ten Nefretimin Yirmi Sebebi-18

18.

oktu ve saplanmıştı
bu yeterli demiştim içimden
oku bir bendim gören saplıyken
sırf bu yüzden saplandığı yere boşverdim
görmüşlüğümden sadaka takırdayan bir oku değildi elbet
değildi bu havada asılı bir ok zenon'a nazire
ne de cengizvari bir oktu tehditkâr yayda gergin
gördümse haber aldığım bir yerden savrulurken
haber beklediğim yere saplanan oku gördüm.

okun dedikodusuyla meşgul edilmek kimisini mest etti
kimisi homurdandı alamadı kendini tartışmaktan
ileri geri
iddia makamı gibi duran evet efendimciler
hep bir ağızdan olacağı buydu
diyorlardı ki ok yerini buldu ellerine sağlık
ellerinde biz saplasaydık buraya saplamazdık
tezinin serzenişli dilekçesiyle gezenler
davaya müdahil kabul edilmişlerdi ama
şehrin taş basaklı merdivenlerle çevrili meydanında
kimin oturtulacağı merak konusu olan
sanık sandalyesi inanın bomboştu
ben şehrin dışına kaçmıştım
benim gıyabımda görülüyordu dava
marifetin hasının bende kabul edildiği
bir mevsimdeydik galiba

benimse görmekten ibaretti benim marifetim
süratle kaçışım şehirden değildi
vay sen misin oku gören saplanmış vaziyette
kimmiş gördüm diyor diyerek ele geçirmek için
arıyor beni bir hortlak sandviç satılan mekânlarda
alt ve üst geçitlerde
beni arayan hortlağın aklına memlekete uğramak
mutlaka gelecektir gelsin
arıyor demem yoksa
öpeni öpülenden ayıran çizgiye ayak basmaksızın
iştirâ hakkı elindeymiş gibi ülkeyi uçtan uca
derbeder gezinen kim olursa
çok güzeldir geçtiyseniz görmüşsünüzdür bizim oralar

havası suyu merhabası ne bileyim bambaşka
dudak büküp nesi var havasından
suyundan merhabasından başka sizin oraların
diyenlere açıklayabilirim
öpen öpendir bizim tarafta budur oraları bizim taraf yapan da
öpüldüyse hiç şaşmaz öpülen öpüldüğüyle kalacaktır
dört unsurun dördü de ilk bakışta fark edilir tek yapıda.

hortlak bizim memlekete uğramaz olur mu
güruh halinde gelmiştiler bir keresinde
etrafa baktılar ben küçüktüm o zaman
ben küçüğüm diye farkın ne olduğunu bilmem sandılar
benim ben olabileceğim ihtimali üzerinde hiç durmadılar
adını bilselerdi bari neyi nasıl sandıklarının
ay bayılacağım deyip gölgesine oturdukları sancağın
-onların hortlaklıkları da işte bu kadar-
çarşıya kim tarafından dikildiğini bilselerdi
ne olurdu
hiç
yazılından ne eksik olur yeğenim ne fazla
gizliden gizliye öpüşler kimden hangi gözden gizleniyor
aldığımız haberlere göre zehrin
öpülen yerde saplı kalan gizli oku
et yarılıp din günü yuvasından fırlatılacakmış.